

КАТРИН СЪТКЛИФ МАНИЯ

Част 3 от „Хоторн“

Превод от английски: wenby, 2014

chitanka.info

1.

Хауърт

Йоркшър, Англия

Вдовстващата херцогиня на Солтърдън кацна като врана на църковната скамейка. Упоритата ѝ брадичка беше издадена напред, челото ѝ — набръчкано, осеяно със старчески петна, а раменете ѝ бяха леко прегърбени под черната дреха, която носеше. В крайна сметка не беше дошла, за да празнува най-обсъждания брак след този на брат ми Клейтън, оженил се за червенокоса скитница, която живееше в един рушащ се фар и открадна кралските коне.

Загрубелите, украсени със скъпоценни камъни пръсти на вдовицата се свиха около дръжката на бастуна, с който си помагаше да куцука напред-назад, и с нетърпение потропна по пода на параклиса, без да поглежда нито наляво, нито надясно, привидно глуха за шушуканията и кикота на гостите, които се бяха събрали в църквата повече за забавление и от извратено любопитство, отколкото да почетат булката и младоженеца.

Но не беше глуха, разбира се. Аз, Трей Хоторн, непочтеният, скандален и позорен херцог на Солтърдън, проклятието на вдовишкото ѝ съществуване, подозирах, че слухът на баба ми бе все още толкова остър, колкото диамантите на абсурдно кичозния пръстен на лявата ѝ ръка. Ако някой в околността само споменеше името Солтърдън с нещо по-различно от почит, тя разбираше за това — и Бог да е на помощ на „омразния оскърбител“.

— Противна стара кучка — промърморих аз, докато се взирах отвъд откренатата енорийска врата право в сивите очи на баба ми, същите като моите, и я наблюдавах как повдига тънката си посивяла вежда. Знаех много добре, че тя може да чете по устните ми.

Отвърнах на погледа ѝ, презрително извил устни, вдигнах чашата с портвайн в тост и се поклоних леко, повече подигравателно, отколкото учтиво.

— Все още можеш да се откажеш — разнесе се гласът на брат ми близо до ухото ми. Рязко обърнах глава. Алкохолът във вените ми бе замаял главата ми достатъчно, за да залитна назад.

Лицето на моя брат-близък изплува пред мен, мой огледален образ — леко начупена тъмна коса, стоманеносиви очи, изсечени черти и уста, която изразяваше еднакво загриженост и обърканост от положението, в което се намирах.

Но приликите свършваха дотук.

Докато Клейтън Хоторн притежаваше сърце и душа на светец и благословен късмет, аз, от друга страна, бях на косъм от това да горя вечно в огньовете на ада.

Неслучайно приятелите ми ме наричаха *Дявола*.

Брат ми се намръщи и постави едната си ръка на рамото ми, предлагайки ми подкрепата си. Въздъхна тежко и поклати глава.

— През последните три години единствената ти цел в живота беше да караш баба да страда и тя наистина страдаше. Пропиля наследството си, постоянно намираше начини да подклаждаш клюките, които се носят за теб в лондонското общество, и накрая успя да скандализираш всички с върховното си отмъщение — да се ожениш, но не за някоя от достойните млади дами, които бе избрала баба, а за скандалната и обиграна жена, развежда се три пъти и овдовявала два пъти. Склонността ѝ да изневерява на съпрузите си и да ги съсипва финансово надвишава дори твоята репутация. Едуина Нарвал Фрайдентроп Тромонд Уолстетър Роудс е... е...

— Уличница. — Изпих последната глътка портвайн и захвърлих празната чаша настрана. — Курва... Проститутка... Кучка... Повлекана... Сводница... Блудница... — Ухилих се и примигнах лениво към Клейтън. — Да продължавам ли?

— И ти ще се ожениш за нея.

Свих рамене и оправих копринената си вратовръзка.

— Точно така.

— Бракът ви няма да продължи дълго.

— Разбира се, че не, но поне е забавна в леглото и е богата. А в случай че не си забелязал досега, имам нужда от пари.

Клейтън присви очи.

— Как мога да не забележа? Миналата година имението Торн Роуз беше доведено до просешка тояга. Персоналът ти се състои от

миячка на чинии, която е готова да задигне сребърните прибори, които все още не си продал, за да платиш хазартните си дългове; иконом, който през повечето време се търкаля по пода, тъй като е изпил прекалено много вино, и коняр, който е толкова мързелив, че по цял ден лежи, а конюшната е затънала в мръсотия. Трей, ако имаш нужда от пари...

— Няма да ги взема от теб!

Лицето на Клей помръкна от разочарование.

— Да му се не види, братко, не прави това. Знам, че все още те боли...

— Не искам да те слушам.

Избутах брат ми настрана, тръгнах нестабилно към двукрилия прозорец и погледнах навън. Докъдето стигаше погледът ми се виждаха единствено луксозните карети на всяко едно високопоставено семейство със синя кръв в Англия.

— Ако отново повдигнеш темата за Мария, възнамерявам да те ударя. Силно.

— Признай си, все още си влюбен в нея.

— Глупости.

Клейтън се приближи зад мен, поставяйки съчувствено ръка на рамото ми.

Отдръпнах се и се засмях горчиво, а лицето ми пламна.

— Очевидно младата жена далеч не е била толкова сериозна в предполагаемата си привързаност към мен, както бях самият аз, иначе не би изчезнала така внезапно. Чисто и просто не иска да бъде намерена. Или поне не от мен. — Поглеждайки Клейтън, добавих: — Ако баба не я беше отпратила от къщата...

— Какво щеше да се промени, ако Мария не те обичаше?

Затворих очи за кратко. Топлината в малката стая ме караше да се потя. Ушитият по поръчка вълнен костюм беше прилепнал плътно по тялото ми и усещах как започваше да ми прилошава.

Образът на Мария Аштън се появи в съзнанието ми — красиво лице с големи сини очи, разрошени копринени руси коси и благ дух, който ме беше избавил от мъките на Ада. Ако не бе изпълнила нареждането на баба ми да се грижи за мен, сега можеше да съм мъртъв след раната, която ми нанесе разбойниците, и които смятаха, че са ме убили.

Ако Мария не ме обичаше? Ах, а ето кой беше главният проблем. Беше треперила от страст под тялото ми, жертвайки грижливо пазената си невинност. Беше ми показала любовта си по хиляди начини.

Когато целият свят ми беше обърнал гръб, Мария, дъщерята на викария, се беше появила като паднал ангел, за да ме спаси.

За пръв път в мизерния ми живот се бях влюбил. Дълбоко. И това чувство нямаше да ме напусне въпреки предателството от изчезването ѝ.

Въпреки безграничния ми гняв. И въпреки че бях на път да се ожена за друга, сърцето ми започваше да тупти като нагорещено олово в гърдите, когато си спомнях месеците, в които я бях търсил, и писмото, което пристигна половин година, след като беше заминала от Торн Роуз с каретата на баба ми.

„Ваша Светлост, случилото се между нас беше грешка. Омъжих се за друг. Желая ви щастие.

Мария.“

Мария... Господи, колко я обожавах. Заслепен от обзелото ме безумие, бях ѝ излял сърцето и душата си с музика. През онова ужасно време това беше единственият начин, по който можех да изразя чувствата си.

Песента на Мария.

Дори и сега, три години по-късно, мелодията ме преследваше, звучейки отново и отново в съзнанието ми, докато не започнах да полудявам отново.

От параклиса се дочу музика и мърморенето на събралите се гости. Сред тях няха приятели. Въобще няха приятели. Вече не.

Облечени в прекрасните си дрехи, пристигнали в елегантните си карети, а богатството и титлите им бяха пропити в аристократичните им пори като парченца лед, всички бяха дошли за едно — да наблюдават как един мъж пристъпва от пропастта на разпадащото му се достойнство и пропада право в бездната на пълната разруха.

И когато паднех в тази бездна, щях да помъкна вдовстващата херцогиня, баба ми, заедно с мен.

Алкохолът туптеше в главата ми, сякаш някой ме удряше с тояга, докато викарият говореше тържествено, първо към задържалите дъха си зяпачи, след това към мен и Едуина, която ми се усмихна разбиращо. Огненочервената ѝ коса беше покрита с дантелена шапка, а дълбокото ѝ деколте разкриваше най-пищните гърди извън Париж.

С малко късмет щях да издържа церемонията, преди да загубя съзнание. Пази боже събраните на тапицираните пейки лешояди да са изминали целия този път, само за да изгубят краткотрайно си забавление, тъй като младоженецът е имал неблагоприятното да припадне, преди да обрече живота си на гибел.

Думите на викария се носеха към мен, разпръскващи се като листа на вятъра — нещо за това, че ако някой знае някаква причина тези двама души да не се оженят, да говори сега...

О, имаше много, много причини. Последната от които беше, че не се обичахме.

Но тя имаше пари, а аз се нуждаех от тях.

От своя страна тя се нуждаеше от услужлив любовник, който да задоволява склонността ѝ към еротични щуротии. Тъй като бе видяла сметката на петима съпрузи, последните двама умрели във вихъра на оргазмите ѝ, не се намираше човек и от два континента, който да се появи на мига, стига тя да му намигнеше.

Освен това, ако имаше жена на английска земя, която баба да презира, това беше Едуина — любовницата на починалия съпруг на херцогинята.

— Аз имам — дойде глас от събралите се.

Думите бяха последвани от ахване, което така проехтя през стаята, че се разнесе като църковен звън, и внезапна тишина. Викарият, чието изражение беше замръзнало в шок, лицето му — бяло като брашно, се бе втренчил някъде над рамото ми, докато ръцете му стискаха неподвижно книгата.

Клейтън, който стоеше до мен, изпусна едно тихо „благодаря на Бога“.

Едуина избълва проклетие и бавно се обърна.

Отърсих се от пиянското си объркване и се олюлях несигурно, за да се съсредоточа върху малкото закръглено създание, носещо мръсно на вид сиво боне и безформена рокля, покрита със също толкова

мръсен сукман. Тялото ѝ се тресеше като в треска, докато стоеше изправена между редовете в църквата.

Херцогинята се изправи с усилие на крака. Лицето ѝ бе посивяло като косата ѝ, а ококорените ѝ очи се заковаха върху нарушителя, който отстъпи назад, сякаш очакваше нападение на отровна змия.

Повдигайки трепереща си ръка, възпълничката ниска жена посочи вдовстващата херцогиня и обяви пискливо:

— Тя го направи. Всичко това. Нека жалката ми душа гори в Ада, задето пазих това в тайна. Но се втурнах веднага, когато чух за сватбата ви, Ваша Светлост. Не можех да си държа устата затворена и минута повече.

Клейгън пристъпи до мен.

— Какво, по дяволите, значи това? — попита той.

Хванах ръката му и го спрях.

Съсредоточих се върху лицето на ужасената жена и без намек от пиянското опиянение, с което бяха пропити кръвта и мозъка ми, казах:

— Оставете я да говори.

Жената заобиколи вдовицата, която се беше вкопчила в бастуна си и отваряше и затваряше устата си, без да издаде и звук.

— Онова момиче, Ваша Светлост. Мария. Знам къде е. Къде се намира от нощта, в която бе отведена с каретата на баба ви. Херцогинята нареди да я закарат в Менсън, а не в Хъдърсфийлд, Ваша Светлост.

Дочуха се нови удивени ахвания, шокирани шушукания, примесени с нервни спекулации.

— Менсън... — Пристъпих от подиума, алкохолната мудност бе заменена от топлина, която се разля от корема ми и обля цялото ми тяло. — Със сигурност грешиш. Менсън е приют за душевноболни.

Жената преглътна, кимна и започна да плаче, кършейки ръце.

— Да. Ще я намерите там, Ваша светлост. Или каквото е останало от нея, Бог да благослови младата ѝ измъчена душа.

2.

Менсън

Болнично заведение за хора с умствени заболявания

Дъхът на мъжа миришеше на гнили зъби и херинга. Дясното му ухо, или това, което можех да видя от него под краищата на дългата мазна сива коса, бе отрязано до основата. Отпечатък от човешки зъби бележеше останалата част от кожата. Усуках мръсната му риза в юмрук и за трети път го блъснах в каменната стена.

— Отговори ми, идиот такъв. Къде е тя? Мария Аштън. Къде сте я скрили? Ако не ми отговориш, ще прекърша жалкия ти врат толкова бързо, че до края на вечерта ще вечеряш пушена риба в Ада.

— Какво става тук?

Огледах се наоколо.

Затлъстял мъж на около петдесет години стоеше на вратата. Малката му глава изглеждаше някак странно върху масивното му туловище. Големите, изпъкнали очи бяха изпълнени с пресметливост и трескава амбиция. Несъмнено беше от тези, които биха продали душата на майка си, ако това щеше да напълни кесииите им.

Нямах и капчица съмнение, че баба ми го беше направила доста богат.

Зад него се бяха струпали грамадни помощници, които бяха готови да нападнат в мига, в който чуеха заповедта. Съдейки по изражението му, обаче, такава нямаше да бъде дадена. В погледа му проблесна разбиране — знаеше точно кой съм и защо съм тук.

— Кой, по дяволите, си ти? — попитах.

— Ръскин. Рупърт Ръскин. — Мъжът се покашля. — Може ли да пуснете господин Суифт? Той наистина няма правомощия да ви помогне, Ваша Светлост. Няма да постигнете нищо, като го убиете, пък и е тъп като галош. Сигурен съм, че сте стигнали вече до този извод.

Отпуснах хватката си и мъжът се измъкна през вратата.

Ръскин изви тънките си устни в подобие на усмивка.

— Дошли сте за момичето, предполагам.

— Очевидно.

Той кимна рязко и отпрати пазачите с едно махване на ръката си. Излезе от стаята и се спря, чакайки ме да се присъединя към него в тъмния коридор.

Докато вървахме напред, Ръскин започна да прехвърля един по един ключовете за килиите, които дрънчаха шумно в ръцете му. Това беше единствената му проява на нервност.

Без съмнение вече обмисляше последиците и се раздвояваше от окаяното си положение — да понесе гневните избухвания на баба ми, ако разкрие истината за затварянето на Мария в Менсън, или да умре от бърза и мъчителна смърт в ръцете ми, докато измъкна истината от него.

Бях в състояние да го убия с голи ръце. Исках да го направя още в този момент. Виждаше го в очите и свитите ми юмруци, в почервенялото лице и стиснатата ми челюст. Ако някой се опиташе да ми попречи, щях да загубя и малкото самоконтрол, който ми беше останал, и да стана същият криминално побъркан лунатик като крещящите от килиите нещастници.

Засега сдържах жаждата за убийство, като наивно и упорито си казвах, че това е измама — вероятно още един от плановете на баба да манипулира живота ми и да ми попречи да се ожена за жена, която щеше да сложи поредното петно върху репутация на Солтърдън.

Исках да повярвам в това така отчаяно, че цялото ми тяло се разтрепери. Сигурно каквото и същество да пребиваваше зад тези заключени врати, то не можеше да е ангелът, който спаси живота и душата ми от огнената бездна на Ада.

Стигнах до желязната врата, Ръскин плъзна ключа в ключалката и стисна зъби, докато се бореше да отключи. Изсумтя, когато ръждясалият метал изскърца шумно. Бутна вратата с рамо и тя се отвори под натиска на огромното му тяло.

Заля ме неописуема смрад и стомахът ми се преобърна.

Несвързаният вой на побърканите проглуши ушите ми. Налудничави погледи надничаха през процепите на вратите.

Омразата към баба ми се увеличаваше с всяка стъпка, която правех в мрака. Ярост се надигаше в гърдите ми, карайки всеки мой забързан дъх да се превръща във възпламеняващ гняв. Треперех, но не

само от ярост, а и от страх. Нервите ми завибрираха от мъчителна болка.

Не бях особено религиозен човек. Отказах се от Бог, след като бях принуден да гледам как баща ми беше разкъсан от акули, след като корабът, с който плавахме, се запали, оставяйки десетки пътници да се носят по течението в открито море, придържаци се единствено към отломките. Гледах как цели семейства умират от горещина, глад или удавяне, как морските дяволи се измъкваха тихо от дълбините, за да се хранят...

Но в този момент, докато вървях по коридора на този Ад, се молех с всяка частица от грешната си душа това да е просто още един пиянски сън.

О, през последните години имаше изобилие от тях — отначало бяха романтични видения как намирам Мария, как се прегръщаме и безумно и страстно се целуваме. След това дойде писмото, в което казваше, че нашата *affaire de coeur* е била грешка, и че се е омъжила за друг. Тогава романтичните ми мечти се превърнаха в ужасни кошмари, изпълнени с такава омраза, че често сънувах как я убивам.

Но това не беше сън.

Нито един сън не можеше да завладява сетивата до такава степен!

Молех се пътя, по който ме водеха, да стигне до една ужасна грешка — малката ридаеща болногледачка да е сгрешила, влачещият се до мен потен, вонящ мъж с безмилостни очи и лице като пихтия също да греши.

Зашемети ме това, че баба ми си бе послужила с такава изключителна жестокост и беззаконие. Докато отказът да повярвам блъскаше в мозъка ми, обезумелият вой отекна по влажните каменни стени. Разяждащ, горчив яд пропълзя в гърлото ми.

Когато завихме по слабо осветен коридор, се сблъскахме с жалко създание, влачено от санитарни към килията му, което плачеше и бърбореше несвързано. Спрях, неспособен да се движа, тунелът сякаш се въртеше пред погледа ми. Ръскин, който вървеше напред, спря пред тясна врата.

Дебелите му ръце опипваха непохватно ключовете. Бях сигурен, че дрънченето им ще остави следа в паметта ми, както всеки процеп на

каменните стени и подове, всеки омразен нюанс на безцветното лице на мъжа. Той се обърна бавно към мен, отвори вратата и зачака.

— Ваша Светлост — каза той, леко повдигайки едната вежда.

Преместих се. Бавно. Внимателно поставях единия си крак пред другия, сякаш пазех равновесие по тънък лъч светлина. Шокът бе заменен от разпростираща се в тялото ми топлина. Пот се спусна по гърба и страните ми.

Вътре в килията цареше тъмнина. Вонята изгори очите и ноздрите ми и ме принуди да дръпна шалчето на палтото си и да си покривя носа.

Погледът ми бавно се премести от сламената постелка на пода до...

Милостиви боже!

Затворих очи, разтърсен от гледката.

До замъгленото ми съзнание достигаше изпълнения с объркване глас на Ръскин. Лампата, донесена от санитаря, хвърли слаба светлина върху треперещо създание в единия ъгъл на килията.

Не. Не. Това не беше моята Мария! Моята Мария. С нежни сини очи и лице на ангел, чиято мека, светла коса галеше бузите ми и оставяше сладостен аромат по кожата ми.

— Гола е.

Това беше всичко, което можех да кажа в този момент.

— Разбира се — отговори Ръскин. — В противен случай може да се обеси. Това се случва често.

Шалчето се плъзна от ръцете ми и се понесе нежно като перце към краката ми. Загледах се в него за миг, мислейки си колко странно изглеждаше — толкова абсурдно суетен предмет на фона на отвратителната слама.

Примигнах от избилата пот, изгаряща очите ми, след това издърпах копчетата на палтото си, разкъсвайки ги в бързината, докато събличах дрехата. Залитах към нея, която и да бе — не беше Мария, със сигурност не беше тя. Но която и да бе, заслужаваше да бъде предпазена от хората, които стояха и я гледаха сякаш беше парче месо.

— Не. — Ръката на Ръскин се стегна на рамото ми, за да ме спре. — Тя може да изглежда невинна, Ваша Светлост, но ви уверявам, че не е.

— Махни си ръката от мен — изрекох през стиснати зъби. — Веднага.

Той отвърна шептейки:

— Ваша Светлост, мис Аштън е луда.

Обърнах се към Ръскин и го блъснах в стената, хващайки го за яката, а кокалчетата ми се притиснаха в отпуснатата кожа на гърлото му.

— Това не е Мария. Сега ми кажи какво си направил с *моята* Мария. Мария Аштън от Хъдърсфийлд. — Гласът ми се пречупи. — Това... животно не е Мария.

Той не каза нищо, само примигна учудено с очи, изпъкнали като на жаба.

Тогава го чух — ужасния звук.

Тананикане.

Споменът заля сърцето и ума ми.

Тананикане.

Песента на Мария.

Любовната мелодия, която бях композирал за нея, сладко се понесе като птича песен по стените на килията.

Когато Ръскин отскубна пръстите ми от палтото си, аз залитнах назад, а погледът ми отново попадна върху крехката жена, свита в тъмния ъгъл. Празният ѝ поглед гледаше в нищото, коленете ѝ бяха присвити до гърдите, а отрязаната ѝ коса — заплетена в мръсна маса около измъченото ѝ лице.

Покрих очите си с ръце, след това ушите, опитвайки се да заглуша мекия звук на мелодията — сигурен, че съм стигнал до ръба на лудостта.

Не, това не бе лудост.

Безумието обитаваше съзнанието на баба ми. Кой нормален човек с поне зрънце доброта в сърцето си ще се отърве от друго човешко същество по такъв начин? И всичко това в името на родословната линия? Дългата линия синя кръв, течаща във вените на Хоторн, да не бъде опетнена от обикновен човек, титлата Солтърдън да не се превърне в посмешище, а вратите на аристокрацията да не се затръшнат в лицата им?

Вдовстващата херцогиня щеше да си плати за това. Скъпо.

Останал без дъх, магнах палтото си и дръзнах да се приближа. Името ѝ трепна върху устните ми.

— Ма... рия?

Очите ѝ се промениха. Клепачите ѝ се присвиха.

Нямаше разпознаване в безизразния поглед, който някога ме обгръщаше със състрадание и любов.

Тя скочи без предупреждение като подивяла котка, а сблъсъкът с тялото ѝ ме накара да залитна назад и да падна върху мръсния под.

Нащърбените ѝ нокти раздираха бузите ми, ръцете ѝ ме удряха с юмруци. Краката ѝ риташа, коленете ѝ притискаха ребрата ми с такава сила, че изкараха въздуха от дробовете ми, и внезапно се почувствах сякаш отново съм дете, сякаш отново бях в дълбокия океан, обграден от отломките на унищожения кораб — пребит и полуудавен.

Санитарят я отскубна от мен, докато тя се съпротивляваше като хванато в капан животно. Ужасни, нечовешки звуци излизаха през устата ѝ, която някога ме обсипваше с ласкателства.

Накрая, поемайки си накъсано въздух, успях да кажа:

— Не я наранявай.

— Боже милостиви.

Клейтън си поправи път през изумените зяпачи, струпани на вратата, разрошен от безумната езда до Менсън. Хвана ме за ръката и ме вдигна на крака. Лицето му изразяваше шок и отвращение, докато гледахме как санитарите се борят да я удържат.

Изведнъж тя се отпусна в ръцете на тромавия човек, който я пусна в купчината слама, като че ли не беше нищо повече от дрипа, със същата бързина, с която ме бе нападнала.

Обърнах се към Ръскин, който беше отстъпил назад. Лицето му бе застинало в ужас.

Клейтън пристъпи между нас. Мускулите му се напрегнаха, за да ме възпре да се нахвърля върху Ръскин, защото щях да го убия заради това, което ѝ бе причинил.

— Няма да помогнеш на Мария, ако те затворят за убийство — каза Клейтън възможно най-спокойно.

Погледнах го разгневено.

— Аз съм херцог. Тези откачени копелета не биха се осмелили да ме хвърлят в затвора.

— Ваша Светлост, ти си бедствието на аристокрацията. Самият крал ще те затвори в най-дълбоката, тъмна дупка без надежда за спасение, ако не държеше толкова на баба.

— Възнамерявам да убия и нея.

— Обещания, обещания.

Устните на Клейтън се извиха и почувствах, че се отпускам.

Брат ми извади кърпата от джоба на жилетката си и я бутна в ръката ми, като докосна с пръст бузата си, напомняйки ми за драскотините, които едва сега започнаха да пулсират с остра болка.

Притиснах парчето плат към лицето си и то бързо се покри с петна от кръв. Като се загледах надолу, истинската реалност на това място и хората в него, треперещата, някога красива жена, сега побъркана и свита в ъгъла, която връхлетя върху мен с нечовешка сила, ме накара да се почувствам крехък като тънко стъкло.

Клейтън ме изведе от килията.

Свякох се срещу вратата на коридора с наведена глава и чувствах как по бузите ми се стичаха капки кръв и падаха върху обувката ми като тъмни сълзи.

— Какво предлагаш да направя сега? — Клейтън се облегна на стената и скръсти ръце на гърдите си. — Необходимо ли е да ти напомням, че напусна пълна църква с гости и изостави годеницата си пред олтара?

— Сватбата се отменя, разбира се.

Той погледна назад към килията на Мария.

— Това се подразбира от само себе си. Имам предвид... това. Нея. Братко, мисля, че вече е твърде късно да ѝ помогнем. Страхувам се, че нея вече я няма.

— Ще я взема у дома, там, където ѝ е мястото.

— Хъдърсфийлд?

— Торн Роуз.

Сивите очи на Клейтън ме наблюдаваха със сериозен поглед.

— Тя ще има нужда от медицински сестри и прислуга. Ще се погрижа за това незабавно.

— Излишно е. — Изправих се и се загледах в стената. — Тя е товар, който аз трябва да нося. Ако не бях аз...

— Трей... — Клей се приближи, гласът му омекна. — Вината не е твоя.

Погледнах брат си.

— Напротив, моя е. Обичах я. Това беше достатъчно.

3.

Имението Торн Роуз

Седях на стол в галерията на втория етаж, окъпан от слънчева светлина, проникваща през стотиците стъкла, а от горещината по тила ми бяха избили капчици пот... Бузата ми пулсираше от драскотините, които Мария ми нанесе предния ден, а назъбените линии несъмнено щяха да оставят белег на лицето ми.

Портретите на предците на Солтърдън, наредени по стените, гледаха надолу към мен с такава праведност, че погледите им сякаш изгаряха лицето ми.

Може би съм бил на около дванадесет години, когато ме бяха изпратили в покоите на баба ми, за да ме накаже за някакво прегрешение, което според нея не е било достойно за херцог. Тя наказваше Клейтън по-рядко, отколкото мен, а самото очакване — времето, в което чакахме да дойде момента, в който ще понесем последиците — бе по-лошо от наказанието.

Ако случайно дядо беше в къщата, той се опитваше да я разубеди да ни наложи поредното наказание.

— Момчетата са си момчета — смеейки се, казваше той, а тя изгракваше:

— Херцозите са си херцози.

Прекарах целия си живот в опити да докажа, че тя греша.

Загледах се втренчено в заключената врата на стаята на Мария. Големият сребърен ключ с орнаменти лежеше на бюрото ми. Ослушвах се за всеки звук, който да ме предупреди, че е излязла от упоеното състояние, в което пътуваше от Менсън до Торн Роуз. Беше дяволско пътуване. Мария бе овързана и от време на време се събуждаше от вцепенението си, виеше от ужас, настанена на скъпите седалки на екипажа, докато аз яздех с Мейнърд, който управляваше каретата, сякаш го преследваха всички хрътки на Хадес.

Хърбърт — довереният ми човек, иконом, готвач, който пиеше от най-добрия ми портвайн, стоеше наблизко. Бе донесъл топла вода и

ароматен сапун, който наскоро бях закупил от Париж за годеницата ми — прекрасната, с нокти като на хищна птица и зъби на змия Едуина, която при този обрат на събитията може би планираше смъртта ми.

Не заради това, че бе унижена, след като бе изоставена пред олтара, нито пък бе съкрушена. Тя не ме обичаше, точно както аз не бях влюбен в нея. Но аз се нуждаех от пари, а тя от съпруг... и баща на бебето, което растеше в утробата ѝ, и чийто биологичен родител бе неизвестен.

Със сигурност детето не беше мое. Когато бях с нея за първи път, тя вече бе бременна.

Заради моето предателство, обаче, сега бе принудена да се справя с положението си сама. Едуина беше подготвена за майчинството толкова, колкото и аз за бащинството — бяхме прекалено големи егоисти. Деца имаха хора като брат ми, който намираше бебешкото дърдорене и лигавене някак мило, който изпитваше удоволствие да ги гледа как лудуват като диви кученца в градините и който прекарваше мрачните зимни нощи в разказване на приказки и четене на библейски писания пред буйния огън.

Може би заедно щяхме да се справим. Тя имаше пари за наемането на бавачки, за да може детето да бъде сухо, нахранено и спокойно. Докато ние с Едуина вършехме нашите си неща — да се забавляваме с любовници, да играем фаро и от време на време да посещаваме тъмния Ийст Сайд, където негодници като мен се отдаваха на неприлични, но приятни грехове.

Зад заключената врата най-сетне се чу звук.

Взех ключа в изпотената си длан и се изправих бавно. Погледът ми се бе втренчил във вратата, сякаш беше пътека към Ада.

Как бе възможно да се страхувам от нея?

Тя, чиито ръце някога успокояваха трескавото ми чело и галеха пениса ми с такава невероятна нежност, че достигането на върха в топлото ѝ гъвкаво тяло изглеждаше като светотатство.

Болно копеле.

Дори когато стоях отвън пред вратата ѝ, спомените за любовните ни мигове бавно ме изпълваха с желание към нея, мъжествеността ми се надигаше от топлина и твърдост, която ме караше да стискам зъби.

От момента, в който я погледнах в очите преди години, копнеех за Мария Аштън. Извивката на пълните ѝ тъмночервени устни бе

единствената причина да оцелея.

Моята... прелестна мания.

Бавно плъзнах ключа в ключалката, като притиснах ухо до вратата, заслушвайки се за всеки намек за това, че е дошла в съзнание. Завъртях ключа, който щракна толкова силно в този напрегнат момент, че трепнах.

Бутнах леко вратата с пръстите си и тя се отвори.

Слънчева светлина нахлуваше през отворения прозорец, където Мария седеше на широкия перваз. Бе съблякла меката тънка памучна нощница, с която я бях облякъл. Голата ѝ кожа, бледа като мляко и белязана от дълбоки охлузвания, блестеше с всички цветове на дъгата, сякаш бе ефирен дух, готов да полети.

Лицето ѝ бе вдигнато нагоре към късното следобедно слънце. Помътнелите ѝ сини очи блестяха на светлината. Бризът, прокрадващ се през завесите от двете ѝ страни, разбъркваше къдриците на прелестната ѝ някога коса.

Обърна глава и все още празните ѝ очи се вторачиха в мен — отначало с погледа на елен, взиращ се в дебнещите очи на преследвача си, след това с объркване, а накрая...

Тя изчезна.

Преди вцепенените ми крайниците да могат да се втурнат към прозореца, за да я спра, тя изчезна, разтвори рамене като политаща птица.

От гърлото ми се откъсна вик, докато се препъвах към отворения прозорец и погледнах надолу, където тя лежеше по гръб на дебелия тъмнозелена трева, изпъстрена с диви анемонии. Едната ѝ ръка беше извита под главата ѝ, единият крак напред, а другият — сгънат в коляното. Приличаше на марионетка.

Очите ѝ бяха отворени, втренчени в моите, а червените ѝ устни бяха извити, каквито са били винаги в сънищата ми.

— Състоянието ѝ е плачевно, разбира се. Крайно недохранена и дехидратирана. Скокът от прозореца изглежда не е нанесъл много вреди, но смея да твърдя, че някои от костите ѝ са били чупени в миналото. Вижте как бедрената кост е извита леко тук. Била е счупена и лошо наместена, ако изобщо е била намествана. И пръстите тук, и

тук, точно под глезена. Откритите рани по стъпалата и краката без съмнение се дължат на нехигиеничните условия, в които е била принудена да живее. Също така, Ваша Светлост, тя е психически увредена.

— В смисъл?

Втрених се в стария лекар Жул Гудбоди. Хърбърт го бе намерил в Хауърт, когато излизал от „Черния бик“ със зачервени от бира бузи. Гласът му звучеше като баритонов гръм, рязък в изразяването, така че да увери умиращите в неизбежността от смъртта.

— Тя е напълно луда — обясни той, след това отвори капачето на часовника си и се загледа в него с извити надолу устни. — Да, да, съвсем луда. Ще бъде най-добре за вас, ако незабавно я върна в Менсън.

— Очаквам да я излекувате.

Лекарят затвори часовника с щракване и прибра богато украсения сребърен ланец в джоба на жилетката си. Размишлявайки, той се загледа през прозореца в далечината към извиващия се селски път и полуразрушената каменна стена, където легиони полски врани се бяха наредили по покритите с лишей камъни.

— Лечението на такива наранявания не е толкова просто като изпускане на гной от цирей или шиниране на счупена кост. Не можем да отворим черепа, да бръкнем там с инструмент и да извадим болестта.

— Трябва да има нещо, което можете да се направи, някакъв начин да ѝ се помогне.

— Само времето, Ваша Светлост. Доброта, нежност и, преди всичко, търпение. — Той подчерта „търпение“, размахвайки енергично показалец към тавана.

— Ах, търпение — засмях се сухо в лицето на мъжа. — За съжаление съм известен с нетърпението, грубостта и жестокостта си, сър.

— Можете да се опитате да се покаете, Ваша Светлост.

— С надеждата, че Бог ще бъде толкова доволен от спечелването на още един грешник и ще ме възнагради с качества, които ми липсват?

— Изкуплението не трябва да се предприема твърде бързо. Това ще изглежда малко лицемерно.

Вдигнах чашата си с портвайн и я загледах.

— Досега Бог не ми е помагал.

— Напротив. Още с раждането си вие сте получили богатство и положение, родители, които са ви обичали...

— И които ни бяха отнети от мен и от брат ми, когато навършихме десет години. Бяхме поставени под опеката на манипулираща, безсърдечна стара вещица, която пожертва тялото и душата на ангела в това легло, за да ме държи под контрола си. О, и нека не забравяме, че Той позволи на разбойниците да ме ударят по главата, почти превръщайки ме в един от онези дрипави идиоти в Менсън. За какво? Това ли е начинът Му да ми покаже, че съм твърдоглав?

— Ако не беше ударен по главата, нямаше да я срещнете, нали?

— Тушѐ. Въпреки това, ако не ме бе срещнала, без съмнение щеше да бъде щастливо омъжена за този безволев малък викарий — Джон Рийс или както там се казваше — от Хъдърсфийлд, който бе лудо влюбен в нея. Веднъж се появи на прага ми, призна ми любовта си към нея и пожела да я отведе надалеч, преди да съм отнел невинността ѝ.

— Понякога пътят към щастието е осеян с възходи и падения. Такъв е животът, Ваша Светлост. Възвишеността е по-божествена, ако някой страда за постигането ѝ.

— Пътят към небесата, осеян със самобичуване, изглежда леко лицемерно за Бог, за който се предполага, че е превъплъщение на добротата. Не е ли така?

— Ако животът предполагаше блаженство, Ваша Светлост, нямаше да има разумна причина да очакваме Рая, нали?

— Звучите като проклет викарий. Мислех, че лекарите са склонни към атеизъм заедно с учените, философите и математиците.

Гудбоди погледна надолу към Мария и се намръщи.

— Би трябвало да ненавиждам мисълта, че този живот е всичко, което можем да очакваме с нетърпение, в противен случай каква ужасна загуба на време би било всичко. — Въздъхна и продължи: — Внимавайте как се отнасяте към нея. Усещам, че може да бъде опасна.

Мария опасна? Невъзможно! Не и ангелът, който ме избави от собствения ми Ад.

Мария Аштън олицетворяваше добротата. Тя беше първото добро нещо, което оказа влияние върху живота ми след смъртта на родителите ми. Колко уверена беше в божие милосърдие. В този момент думите ѝ на божие благоволение проникнаха в паметта ми.

„Вярвам, че Той е търпелив, мил и всеопрощаващ — без значение от греха или греховете. Ръката Му е винаги протегнатата. Всичко, което ни трябва, Ваша Светлост, е вяра, кураж и разкаяно сърце.“

И как това ужасно и наивно убеждение ще ѝ върне вярата в Него?

— Ваша Светлост.

Носейки поднос с храна, Хърбърт влезе в стаята, остави го на масата близо до леглото и сковано се обърна с лице към мен. Тънък кичур сива коса падна върху едното му кървясало око. Без следа от притеснение той го избута назад.

— Ще желаете ли нещо друго, Ваша Светлост?

Огледах намачканата му бяла риза.

— Отново си забравил да облечеш жакета си, Хърбърт.

Той погледна надолу, после нагоре и подсмръкна.

— Да, Ваша Светлост. Моите извинения.

— Какво е това? — посочих няколко петна по ризата отпред, точно под брадичката му.

— Вечерята на младата дама, Ваша Светлост. — Той махна с ръка по посока на подноса. — Задушено.

— Мили боже, не и агнешкото задушено, с което се опита да ме храниш преди три дни.

— Гълъб, Ваша Светлост.

Едновременно погледнахме към вече затворения и заключен прозорец, където трио гълъби, накацали по перваза, надничаха към нас. Бавно обърнах поглед към Хърбърт.

— Ти не си...?

— Не и лично, Ваша Светлост. Конярят Мейнърд беше повече от щастлив да се заеме със задачата. Каза, че били — моля да ме извините, Ваша Светлост — осирали проклетите му седла и каретата.

— Колко... апетитно.

— Да. — Хърбърт премига сънливо. — Това ли е всичко, сър?

Поклатих глава в съгласие и го наблюдавах как се отпрати към вратата.

— Хърбърт. — Той се обърна и ме погледна. Хвърлих му ключа.

— Заклучи вратата от външната страна.

— Да заключа... Ваша Светлост? — Челото му се набръчка.

— Да.

Големите му кокалести пръсти се свиха около ключа, когато кимна неохотно.

Гледах как вратата бавно се затвори с щракване. Изчаках един дълъг момент, преди да чуя остър гването на ключа в ключалката и резето да си дойде на мястото.

Чувах собственото си дишане.

Не бях, нито някога съм бил смел човек. Не бях като брат ми. Два пъти, само два пъти бях събрал достатъчно кураж, за да извърша нещо смело. Първият път беше, когато спасих Клейтън от удавяне, а другият — когато казах на баба ми да върви по дяволите и яздих в тъмното, за да намеря Мария.

С ръкави, навити до лактите ми, преместих леген с гореща вода до леглото, заедно с калъп сапун с аромат на прасковен цвят и кърпа. Спомних си как тя ме изкъпа веднъж, как потоци тялото си до моето, а водата и сапунените мехурчета се издигаха над красивите ѝ гърди. Когато приключихме, бяхме разплискали повечето вода от ваната. Тя стоеше по средата на стаята с големи сапунени мехурчета по гладките си хълбоци, перлена пяна красеше връхчетата на розовите ѝ зърна, а кожата, порозовяла от топлата вода, сияеше.

В този момент се влюбих в нея.

Безусловно.

Изстисквайки водата от кърпата, бавно заставах до леглото, взех ръката ѝ и я поставих с дланта надолу върху моята. Тя не забеляза.

Очевидно беше все още... дисоциирана^[1]?

Лицето ѝ бе обърнато към прозореца, беше се втренчила в слънчевата светлина, без да мига, сякаш бе заспала с отворени очи.

Проследих с пръст извивката на скулата ѝ, продължих надолу по изпитите хлътнали бузи, покрай крайчето на устните ѝ, проследих линията на челюстта ѝ и стигнах до меката част на ухото. Усмихнах се, тя имаше невероятни уши — деликатни и правилни като раковини. Веднъж проследих малките гънки на ухото ѝ с език, карайки я да тръпне. Да се кикоти... и да стене.

Поколебах се едва когато достигнах шията ѝ. Леко докосвах прозрачната ѝ като порцелан кожа. Можех да усетя пулса ѝ, проследявайки тъмносините вени, които прозираха отдолу.

Всяко отделно туптене на сърцето ѝ отекуваше в главата ми.

Мария.

В този момент се чувствах безмълвен, както когато тя дойде за пръв път в Торн Роуз. Отчаян, изпълнен със страх и гняв, Затворих очи, борейки се срещу прилив на емоции... и спомени.

Тя се появи пред мен, облечена в бяла драпирана памучна дреха, държаща свещ в бледата си ръка. Носеше се към мен като видение, косата ѝ блестеше на светлината на свещта. Почувствах се замаян и отчаян, но когато яростният гняв се събуди в мен, нещо в детинския ѝ вид ме плени и легнах, дишайки едва като човек в присъствието на сърна. Ако само примигнех, тя можеше да избяга.

Ах, Мария. Сладка Мария. С радост бих изтъргувал здравия си разум, собствения си живот, ако трябва, само да мога да върна часовете, дните, годините, да върна така любимата ми душа.

Когато ужасът и вкочанеността ми започнаха да изчезват под слънчевите лъчи, галеци плътта ни, ръката ми все още бе увита собственически около нейните. Гневът ми се надигна. Погледнах надолу към профила ѝ — бузата ѝ бе сгושена в пухената възглавница — и почувствах нов прилив на отчаяние.

Някога я преследвах като обсебен от лудостта, която сега бе обхванала нея. По-късно я мразех с настървението на бясно куче.

Покрих очите си с хлъзгавите от сапуна ръце, чувствайки отвратително чувство на вина. За всичко, което баба ми ѝ бе сторила,

което бе сторила на нас. За това, че проклинах недостойната ѝ душа, когато разбрах, че се е омъжила за друг.

Колко малко доверие и вяра таях в сърцето си. Любовта ми към нея се бе превърнала в яростна болка, която ме измъчваше, докато разочарованието и омразата ме погълнат.

„Тя може да бъде опасна.“

Нямаше нищо опасно в ръцете ѝ, когато прокарах влажната топла кърпа надолу по меката, бледа кожа от лакътя до китката.

Нямаше нищо опасно в раменете ѝ, крехки и леко отпуснати, бели като чаршафа, върху който си почиваше. Погледът ѝ все още бе втренчен в прозореца, а лицето ѝ — позлатено от слънчевата светлина.

Нито в гърдите ѝ. Най-меките кълба, които някога съм вкусвал, сладки като марципан. Дори сега жадувах да ги докосна, да ги покрия с длани и да поема всяко нежно розово връхче в очакващите ми устни.

Някой почука леко по вратата.

Плъзнах завивката над гърдите на Мария, отидох до вратата и я отворих.

Хърбърт стоеше там, все още без жакет, със сведени очи и изплашено изражение.

— Жената... — заяви с монотонния глас, който използваше, когато съобщаваше за Едуина.

Затворих за миг очи.

— Предполагам, че бе неизбежно.

— Бихте ли желали да ви донеса питие, Ваша Светлост? Ще се нуждаете от него. Тя е в онова настроение, гарантирам.

— Колко е зле?

Почесвайки се по кичура сива коса, той каза:

— Ноктите ѝ са наточени, а и долових скърцане със зъби.

— Ах, тя е в сравнително добро настроение тогава.

Разменихме си иронични усмивки.

[1] Дисоциацията е душевно разстройство, който прекъсва връзките между мислите, спомените, чувствата, действията или чувството за идентичност на личността. Тя е нормален отговор на травма и позволява на ума да се дистанцира от преживяванията, които са прекалено много за психиката по това време. — Б.р. ↑

4.

— Копеле! В теб никога не е имало нито капка щедрост, характер или загриженост. Репутацията и името ти олицетворяват хедонизма^[1]. Но да си тръгнеш от поетия към мен ангажимент заради някаква безцветна малка болногледачка...

— Няма нищо безцветно в Мария. Тя е най-красивата жена, която някога съм познавал.

Едуина измарширува с развети поли към вратата на гостната и погледна гневно нагоре към стълбите на втория етаж.

— Увери ме, че си преодолял чувствата, които си изпитвал към нея. — Тя се обърна и вторачи сините си очи в мен. — Сега какво трябва да направя аз? Заради теб съм в затруднено положение.

Изпих до дъно портвайна си и оставих чашата настрана, подготвяйки се за неизбежното избухване. Започвах да се чувствам вцепенен — не само от пиянство, но и от умора, от която ме боляха костите.

Нима бяха изминали само три дни, откакто стоях пред олтара, готов да се ожения за малката кучка? Само дни, откакто животът ми пое в друга посока и отдавна загубената надежда събуди в мен мечти, които някога бях смятал за достъпни единствено за мъже като брат ми?

— Нямам нищо общо със затрудненото положение, в което се намиращ, Едуина. Ако се беше въздържала от време на време...

— Ако ти не бе предложил да сключим този брак, щях отдавна да се избавя от това нещастие, което ме сполетя. Но вече е твърде късно. Мили боже, как сама да се справя с това дете.

— Имаш достатъчно пари. Наеми му бавачка и го потупвай от време на време по брадичката. Изпрати го на училище възможно най-бързо и няма да има нужда да се притесняваш за него, освен по време на ваканциите.

— Боже мой, можеш ли да си представиш какво ще се случи с гърдите ми след това? Идеята, че нещо ще дърпа зърната ми, кара кръвта ми да изстива.

— Откога?! — ухилих се аз.

Тя присви очи.

— Кажи ми, скъпи, това бързане да спасиш малката болногледачка не е ли просто начин за пореден път да се изплюеш в лицето на баба си?

— Как мислиш, Едуина?

— Хмм. Като те гледам, почти мога да повярвам, че си искрен.

— Бях много откровен по отношение на чувствата си към Мария.

— Да, спомням си как линееше по нея... когато не твърдеше, че ще я убиеш. Мисля, че ревнувам.

— Мисля, че не.

— Какво ще е нужно, за да промениш мнението си?

— Възможно ли е да се опитваш да ме подкупиш?

— Това сработваше преди.

Тя се приближи към мястото, където седях, изтегнат на мек тапициран стол с висока облегалка, поставен до прозореца. Имаше вид на разгонена котка и знаех точно какво ще се случи.

Едуина използваше секса, за да манипулира тези, на които умът функционираше на едно ниво — между краката. Способността ѝ да надушва тези слабости се равняваше на тази на насъскана хрътка, преследваща ранена лисица. Хрътките, обаче, убиваха бързо, забивайки зъбите си в гърлото на ужасената жертва. Едуина, от друга страна, се радваше на играта, емоционално извратена и омаломощаваща, граничеща с лудост.

Разбрах я и по тази причина тя едновременно ме уважаваше и се боеше от мен. Аз бях предизвикателство, за което беше повече от готова да плати. При това скъпо.

Когато се отпусна на колене между краката ми, полата на бледозелената ѝ рокля се повдигна като морска пяна под прелестните ѝ гърди, разкрити от плътно прилепналото изрязано деколте.

Гърдите ѝ бяха като меки бели възглавници, в които обичах да заравям лицето си. Винаги ухаеше на роза — сякаш беше напоена в главозамайващия аромат. Дори и сега възбудените ѝ зърна прозираха през тънкия плат, възхитителни островърхи близнаци, които, въпреки пиянството ми — а може би и заради него — ме накараха да се втвърдя.

Все пак бях просто мъж.

Някога бих хванал тънкия плат, покриващ тези гърди, и бих го разкъсал. Грубостта я възбуждаше, караше я да се задъхва и да моли за повече. Колкото по-грубо, толкова по-добре.

Някога.

Преди месец. Преди седмица. Преди часове.

Някога.

Ръцете ѝ се плъзнаха нагоре по вътрешната страна на бедрата ми и разтвориха краката ми широко, докато нарастващата подутина в панталоните ми не запулсира от болка при допира с плата, който ме притискаше.

Пръстите ѝ леко проследиха издутината, очите ѝ ме наблюдаваха лениво през спуснатите мигли, а черешовочервените ѝ устни се извиха. Лицето ѝ блестеше от капчиците пот, докато възбудата ѝ нарастваше.

Дългите ѝ тънки пръсти ловко боравеха с копчетата на панталона ми, откопчавайки ги едно по едно, докато навеждаше глава над скута ми и издиша срещу него — топъл, влажен дъх, който изтръгна стон от гърлото ми.

Преглътнах и ѝ се усмигнах леко, когато тя вдигна глава и ме погледна. Устните ѝ се разделиха и тя задиша накъсано.

Езикът ѝ се плъзна по долната, а след това по горната устна, навлажнявайки ги. Те заблестяха на слабата слънчева светлина, проникваща през прозореца.

След това се наведе.

Затворих очи и посегнах към нея. Зарових и двете си ръце в разкошната ѝ като коприна коса, увиваща се около пръстите ми.

И дръпнах главата ѝ назад. Твърде грубо.

Малката ѝ брадичка се вирна нагоре и очите ѝ, разширени и шокирани, се фокусираха върху мен.

— Не — казах аз.

Изненада скова чертите ѝ.

— Не — повторих.

— Не ме искаш. — Не беше въпрос.

— Съжалявам.

— Лъжец. — Забори се обезумяла. — Лъжец. Лъжливо копеле.

— Ръцете ми я стиснаха здраво. — Имаш нужда от мен.

— Имах нужда от парите ти. Не от теб, Едуина. И ти го знаеш.

Тя започна отново да се бори, малките ѝ ръце, стиснати в юмруци, удряха бедрата ми. Очите ѝ се напълниха със сълзи и непознато отчаяние издяла дълбоки бразди по челото и около устата ѝ.

За един глупав миг почти повярвах, че емоцията, която изкривяваше лицето ѝ, може би е любов. Но на мен ми бе все едно. Това само щеше усложни нещата още повече.

Освен това Едуина не беше способна да обича никого. Тя самата го бе казала.

— Какво се надяваш да постигнеш с тази идиотщина? — попита тя. — Въобразяваш си, че по някакъв начин ще спасиш здравия разум на дриплата?

— Да, надявам се, че да.

— И за какво? Ще прекараш остатъка от живота си като просяк? Необходимо ли е да ти напомня, че си пропилял наследството си, да не говорим, че опетни името Солтърдън в опитите си да унижиш вдовстващата херцогиня? Възнамеряваш да получаващ подаяния от брат си ли?

Отблъснах я ядосано и закопчах панталоните си.

— Внимавай, Едуина, търпението ми си има граници.

Опитвайки да се изправи на крака, гневът ѝ нарасна, а косата ѝ се разстла върху гърдите като ярък пламък. Взря се в мен, задъхана като окървавен бик, а аз станах от стола в очакване на битката.

Тя профуча из стаята като вихрушка, а погледът ѝ заподскочи от една чуплива вещ към друга.

— Плащаш на прислугата си със сребърни свещници. Клубовете в Лондон не те приемат вече. Въпрос на време е да посегнат на Торн Роуз — или поне на това, което е останало от него и не е западнало. Ти си посмешище, Солтърдън. Приятелите ти — малкото, които са ти останали — залагат кога ти и това място ще се срутите до основи. Какво ти донесе този акт на героизъм към онази побъркана? Склонен ли си да прекараш остатъка от нещастния си провален живот да продаваш прасета и картофи на пазара, за да се изхранваш?

— Със сигурност ще е за предпочитане, отколкото да се обвържа с пропаднала и зла жена като теб.

Порцеланова китайска статуетка полетя към главата ми. Наведох се и тя се разби в стената. Последва я гарафата с портвайн. Опитах се да я хвана във въздуха, но беше твърде късно. За мое огорчение гледах

как прелита през отворения прозорец и се разбива на калдъръмената пътека, напоявайки туфа божури.

— По дяволите — изругах през зъби. — Отиде твърде далеч, Едуина. Това беше най-добрият ми портвайн.

Изведнъж яростта я напусна. Тишина като след преминала буря изпълни стаята.

Тя си пое накъсано дъх и изведнъж ми хрумна, че никога не съм я виждал да плаче. Викове, да. Крясъци, определено. Емоционалните и физическите ни сблъсъци бяха винаги толкова бурни, колкото и на война. Но сълзите, стичащи се по лицето ѝ, бяха нещо ново и смуцаващо.

— Ще ти купя много по-хубав портвайн, Трей. Цял живот ще го имаш. Най-добрият. Само... се ожени за мен.

— Едуина...

— Ще наема медицински сестри за нея. Лекари. Няма да ѝ липсва нищо.

— Не прави това.

Погледнах към прозореца, смутен от суровото отчаяние, което видях върху лицето ѝ. Не само отчаяние, но също така и онова друго чувство, за което бях мислил преди малко. Невъзможно. Тя не ме обичаше. Не можеше.

— Обичам те, Солтърдън — достигна до мен гласът ѝ и аз се стегнах сякаш от удар.

Съсредоточих се върху притъмняващата панорама — дърветата се превръщаха в силуети на хоризонта, туфите божури се разтваряха под удължаващите се нощни сенки. Хилядите миниатюрни рози, които растяха по стените на каменната ограда, ме гледаха с призрачни бели лица.

Тя застана до мен и заедно наблюдавахме как се появява блещукането на първите звезди. Ароматът ѝ на рози ме подразни, а някога бе достатъчен да ме възбуди. Щях да повдигна полата ѝ и да се забия в нея. Щяхме да сме необуздани като кучета и аз щях да се наслаждавам на моментна забрава — това беше единственият начин да избягам от спомените за Мария.

— Тя няма какво да ти предложи — каза тя.

— Може би.

— Не е същата жена и никога няма да бъде.

— Това не е сигурно.

— Какво ще стане, ако никога не се излекува? Ще се задоволиш да живееш като монах през останалата част от живота си?

Наблюдавах падаща звезда на тъмновиолетовото небе, докато изчезна.

— Женското тяло е твое проклятие още от деня, в който си станал достатъчно голям, за да преспеш с първата си курва. Просто не можеш да се сдържиш. Имаш повече нужди от всички останали мъже. Дори и тя да се оправи и стане отново жената, която си обичал някога, ще може ли да те задоволи до края на дните ти? Веднъж каза, че благодарение на чистотата ѝ си пречистил греха от душата си. Наричаше я „ангел“. Твоето... спасение. Ще бъде ли тя в състояние да утоли низките ти страсти? Какво ще направиш, ако греховете ти покварят невинността ѝ и тя престане да бъде ангел? Или по-лошо, в крайна сметка ще се умориш от наивността ѝ и ще жадуваш за курва? Сигурна съм в това. Ние си приличаме, ти и аз. Ние... сме празни и гладът трябва да бъде задоволен. Това е, което ни свързва. Нашата нужда.

— Може и да си права — казах уморено. — Но аз не те обичам. Съжалявам.

— Знам. Винаги съм знаела. Ако не друго, поне винаги си бил честен. Но и не съм ти безразлична, знам това. Дотолкова, доколкото си способен да се грижиш за всички, освен за себе си и своите собствени потребности. Сигурна съм, че това желание да я имаш произхожда от чувство за вина. Мислиш, че си ѝ задължен с нещо.

— Аз я унищожих.

— Баба ти я унищожих — въздъхна Едуина. — Няма да се откажа. В края на краищата ще се умориш от това бреме. Жаждата ти за женска плът ще унищожих тази временна мания за саможертва и ти отново ще се нуждаеш от мен. Ще се погрижа да стане така. Когато си почиваш в леглото през нощта сам, ще мислиш за мен, за това, което споделяхме. Ще се връщам отново и отново. Ще сломя съпротивата ти. Ще подкопая силата на волята ти. За момента Мария Аштън може да претендира за сърцето ти, но аз ще претендирам за душата ти. Обещавам.

Тъмнина. Утеха. Закрила. Воал на забвението. О, колко я обичаше. Жадуваше за нея. Обожаваше забравата.

— Пол? — прошепна тя. — Пол, тук ли си?

Тя се заслуша, като едва си поемаше дъх в очакване.

Заплашваше да я обземе нова вълна страх, тревога, която щеше да унищожи крехката ѝ стабилност. Започна със светлината.

— Тук ли си? — проплака тя.

Да, скъпа. Винаги съм тук. Знаеш това.

— Мъртва ли съм най-сетне?

Мъртва? Не, изобщо. Какво те кара да мислиш така?

— Светлината, разбира се. Мисля, че я видях.

Вече ти казах, няма да позволя да умреш.

— Но аз съм сигурна, че видях светлината. Тя беше толкова ярка и ме викаше.

Тишина.

— Пол? — Паниката ѝ нарастваше. — Нали не си ме изоставил?

Все още не.

— Никога не трябва да ме напускаш. Не отново.

Ще остана за известно време. Толкова дълго, колкото имаш нужда от мен.

— Не мога да те видя. Ела по-близо, така че да мога да те видя. Защо стоиш в тъмното?

Ето, така по-добре ли е?

Тя се отпусна.

— Да. Ела и седни до мен. Тук. Близо до мен. Говорил ли си с мама?

Изпраща ти любовта си.

— Истински щастлива ли е?

Щастлива и облекчена, че сега не чувства болка.

— Липсва ми ужасно.

Знам.

— Може би ще я видя скоро и никой от нас тримата няма да каже сбогом отново.

Твоето време още не е дошло, Мария. Не трябва да се отказваш, не сега. Трябва да се бориш повече от всякога.

— Защо се усмихваш така? Изглеждаш много... тъжен.

Да, и едновременно с това се радвам. Знаеш ли защо?

— Каж ми.

Светлината, която видя... Това не беше Рая, Мария, това е слънцето.

— Не бъди глупав. На това ужасно място няма слънце.

Огледай се наоколо.

— Не. Няма да се оглеждам. Тук е ужасно. И те скоро ще дойдат. Защо ми предлагаш такова нещо? Това място е неприятно и страшно...

Подай ми ръката си.

— Защо?

Искам да ти покажа нещо. Хайде, внимателно. Застани тук и погледни натат. Какво виждаш?

— Тъмнина.

Опитай по-силно.

— Не искам да го правя. Защо правиш това?

Виждам обширни зелени поляни. И красива каменна стена, на която прекрасни бели рози растат буйно и пишно. Здрачът целува хоризонта — розово тук и златно там. Слънцето се рее над потъмнелите върхове на дърветата като гигантски огнен пъпеш. Усещаш ли го? Топлината върху лицето ти?

— Не.

Опитай по-усърдно.

— Не. Не. Не искам! Искам да заспя отново.

Отвѣд стената се извиа път, дълъг километри. Виждам овчар и куче в черно и бяло, лаещо наоколо, за да събира стадото.

— Подобно на алеята в близост до нашата къща?

Прилича малко. Но е по-голям.

— Помниш ли как като деца тичахме по алеята до езерото от другата страна на църквата? Ядяхме ябълки под офиката, докато ни заболяваха коремите. Мама ни се караше и ни слагаше в леглата. Лежахме под завивките, кикотехме се и повтаряхме проповедите на баща ни дума по дума. Ти ми разказваше истории и аз винаги бях принцесата, а любимият ми беше рицар в блестящи доспехи и ме спасяваше от дракона.

Помня.

— Разби ми сърцето, когато ме остави.

Съжалявам. Не можем да върнем времето назад.

— А така исках да дойда с вас. Пол? Пол, къде си? Не си отивай.

Шит, Мария. Те ще си помислят, че си луда.

[1] Хедонизъм — термин с гръцки произход, който означава наслада. За привържениците на хедонизма наслаждението е висше благо. Всичко, което доставя наслада, е добро. Всичко, което не доставя наслада — не следва да получава внимание. — Б.р. ↑

5.

Айрис, миячката на чинии, облечена в измачкана черна рокля и гълъбовосив сукман, със светлосиво перо стърчащо заплашително от прибраната ѝ нагоре побеляваща коса, стоеше с притиснато ухо към вратата на спалнята. Кафявите ѝ очи бяха широко отворени като монети, а устата — свита от умора.

Очевидно любопитството да се размотава пред стаята на Мария я бе вдъхновило, докато бе палела свещите по протежение на галерията.

Докато ме наблюдаваше как приближавам, тя се изправи и притисна един дебел пръст към устните си, за да предотврати киселата забележка, която смятах да направя относно подслушването ѝ.

— Тя си говори сама, Ваша светлост. Наистина говори с някой, наречен Пол.

Пол. Името ми звучеше познато.

Когато се приближих към вратата с ключ в ръка, Айрис отстъпи и поклати глава.

— Кълна се, дъската ѝ хлопа. Хърбърт ми каза, че се опитала да излети през прозореца като проклет гълъб.

Изтръгнах перото от косата ѝ и го разгледах.

— Е, не ми плащате толкоз, та да се грижа за един смахнат, сър. Трябва да мисля за бедния си съпруг. Ако нещо стане с мен, какво ще прави той?

Въздъгнах и оставих перото да се понесе надолу към пода.

— Тя не е опасна.

Разширените ѝ очи се фокусираха върху драскотините по бузата ми.

— Не това чувам... сър. Хърбърт ми каза, че тя е направила това на лицето ви. Опитала се е да ви изтръгне гръкляна и щяла да го направи, ако не са я дръпнали точно навреме.

— Струва ми се, че Хърбърт говори твърде много.

Притиснах ухо към вратата, за да чуя нещо.

Пол... Ах, да. Брат й. Умрял млад, доколкото си спомням. Били са близки, много близки. Смъртта му я бе засегнала много. Докато лежахме в прегръдките си и се опознавахме един друг, както само влюбените правят, тя често ми признаваше, че никога не е успяла да го преодолее.

Показах ключа на Айрис.

— Заклучи вратата след мен и не отключвай в никакъв случай, без значение какво може да чуеш. Не ни смущавай до сутринта. За закуска ще очаквам овесена каша с мед. И пресен хляб. Не престоялия боклук, с който се опитваше да ме храниш преди, защото си дяволски мързелива, за да се вдигнеш от леглото. Едуина ще пренощува тук. Пригответи й червената стая в източното крило. Също така желае да се изкъпе. Погрижи се водата й да е достатъчно затоплена, или ще си понесеш последствията. Знаеш каква е тя.

Айрис завъртя очи.

Когато плъзнах ключа в ключалката, слугинята се отдалечи, готова да побегне при първия признак на неприятности.

Поколебах се. Вслушах се отново и се пресегнах да запаля свещта, оставена на масата близо до вратата.

Хвърлих ключа на Айрис и влязох в тъмната стая. Звездната светлина нахлуваше през затворения прозорец.

Придвижих се из стаята, палейки всяка лампа. Погледът ми потърси леглото, за да видя Мария. Накрая осъзнах, че тя не е там. Напрегнато се огледах. Със страх се приближих до прозореца, опасявайки се, че се е опитала да скочи отново. Беше затворено и заключено, точно както го бях оставил.

Погледът ми премина по сенките в стаята. И я открих. Свита в единия ъгъл, като че ли беше отново в килията, коленете бяха свити до гърдите й, а ръцете кръстосани над наведената й глава.

— Мария — извиках тихо.

Тя не отговори.

Оставих свещта близо до нея, така че да освети тялото й, след това седнах на една ръка разстояние, несигурен дали трябва да я докосна.

— Няма да те нараня. Мария, погледни ме. Моля те. Трей е. Помниш ли? Никой няма да те нарани отново. Не трябва да се плашиш никога повече. Сърце мое... погледни ме.

Тя се сви по-плътно и започна да трепери. На слабата светлина на свещта измършавялостта ѝ беше още по-очевидна, синините се задълбочаваха от сенките.

Отново гневът се надигна вътре в мен — горещ и режещ. Ръцете ми се свиха в юмруци, дишането ми стана болезнено и затруднено.

— Позволи ми да ти помогна — казах, а гласът ми стана груб от бушуващите в мен емоции. Протегнах ръка към нея — грешка.

Тя скочи от ъгъла като подгонен заек, открит в скривалището си, принуждавайки ме да се отдръпна встрани или да рискувам да бъда стъпкан. Като диво, заслепено от страх животно тя се блъсна в стените, столовете и накрая се обърна към прозореца.

Хвърлих се към нея и я сграбчих за краката. Ръцете ми се увиха около кръста ѝ. Паднахме на пода, търкаляйки се в плетеница от ритаци крака и размахващи ръце.

Хванах я за китките и я притиснах към пода под мен. Сърцето ми блъскаше, като се загледах надолу към лицето ѝ, измъчено и набраздено от сълзи. Широко отворените ѝ очи гледаха през мен, сякаш бях нещо ужасяващо, което не може да понесе. От устните ѝ се изплъзна звук — жалък, сърцераздирателен, като плач на умираща сърна.

— Тихо. Тихо. Няма да те нараня. Как бих могъл да ти причиня болка. Мария! Спри да се бориш! Ще се нараниш. Спри! *Спри!*

— Трей! — извика Едуина пред вратата, след това удари с юмрук по нея. — Добре ли си?

— Махай се. Остави ни на мира.

— Спри с тази лудост, преди да те е убила. Излез от там! Сега!

— Върви по дяволите! Отивай си в леглото.

Вратата се отвори и Едуина влезе по нощница, спускаща се от раменете ѝ на гънки от ефирна коприна. Тя замръзна, виждайки ме, възседнал Мария. Гърдите ми бяха стегнати от напрежение, драскотините по лицето ми се отвориха от ударите, които Мария нанесе по бузата ми.

Едуина ахна и покри устата си с ръка.

— Мили боже! Тя е животно.

Повдигайки глава, аз се загледах в нея с ужасени очи.

— А ти си безсърдечна кучка. Махай се, преди сам да съм те изхвърлил. Не само от тази стая, но и от Торн Роуз. Преди да съм те

накарал да съжаляваш, че си се родила. Способен съм на това, Едуина. На много повече от това, знаеш го много добре.

— Ти си толкова луд, колкото е и тя, да се оставиш на целия този... ад — заяви тя задъхано.

— Да, и лудостта ми нараства в момента. А сега се *махай!*

— Чудесно. Ще си тръгна. Напълно се заслужавате един друг.

Тя излетя от стаята, тръшвайки вратата след себе си и отново я заключи. Чух я шумно да раздава заповеди на Айрис и Хърбърт. Нещо се счупи. Ваза? По дяволите, надявах се, че не беше китайската драконова фигурка, която планирах да продам на съпругата на магистрата. Щеше да е достатъчна, за да платя заплатата на Хърбърт следващата неделя.

Борбеността като че ли я напусна. За мое огорчение Мария сякаш се стопи безжизнена в ръцете ми. Малкото рационалност, която я беше завладяла в онзи момент, изчезна, сякаш отново се беше оттеглила в странната празнота, където не можех да я достигна.

Вдигнах я на ръце и нежно я поставих на леглото. Подпрях я на възглавниците и я покрих с чаршафа.

Тя изглеждаше като крехко дете. Чаршафът покриваше мършавите ѝ извивки. Видът ѝ стегна гърдите ми. Толкова малко бе останало от жената, която познавах. Някога пълните ѝ гърди и добре оформените бедра ме успокояваха, докато лежах до нея, в нея, усещайки как сърцето ѝ бие срещу моето.

За кратко затворих очи и чух бързото туптене на сърцето ми в ушите си. Дишането ми отново стана стабилно, а гневът ми се скри дълбоко в мен, в черна яма.

Тогава я погледнах отново.

Бе извърнала лицето си от мен — дългите ѝ мигли хвърляха сенки над млечнобелите ѝ бузи. В този момент образът ѝ извика спомен от отминали времена — как лежахме върху тревата на поляната, а голото ѝ тяло бе поръсено с анемонии^[1], чиито краища на венчелистчетата се открояваха с белотата си върху кожата ѝ, а розовата им основа наподобяваше цвета на устните ѝ. Бях притиснал голото си тяло близо до нейното, и шепнех: „Срамежлива анемония, която никога не разкрива устните си, докато не ги подухне вятъра“.

Да, моята безценна анемония бе смачкана. Бих смазал виновниците със собствените си ръце, ако можех. Нуждата ми за

възмездие ме разтърси.

Преместих се до прозореца и с натиск го отворих. Поглъщах жадно въздуха с надежда, че ще охлади топлината от засилващия се в мен гняв.

Подухна вятър, някак като че ли обезпокоен от порива на емоции ми, разлюля тъмните ели и изпълни нощта с нашепващи звуци. Рязкото захлаждане докосна лицето ми, скоро времето щеше да се промени, а това изпрати тръпки надолу по гръбнака ми.

Зловещо извиваща се светлина от далечните въглищни мини се издигаше на хоризонта. Скоро щеше да замирише на остра миризма на изгоряло. Катраненочерен дим щеше да се издигне към небето и да скрие звездите.

Като момче с ярко и богато въображение често вярвах, че пожарите са изригващи дракони и аз, рицар на крал Артур, съм изпратен да ги убия. В тази измислица двамата с брат ми скачахме по леглата си и ги отблъсквахме с невидими мечове. Поне докато баба не унищожи тези фантазии с напомняния, че херцозите си имат хора, които да убиват вместо тях.

Ах, баба — омразната и ненавиждана вдовстваща херцогиня.

Разбира се, тя щеше да дойде в Торн Роуз и аз щях да бъда принуден да застана лице в лице с нея. Тя не беше — нито някога е била — жена, която отстъпва пред лицето на беда. Клейтън беше заявил, че тя би застанала лице в лице със самия дявол, ако това ще означава да защити родословието на Солтърдън. Не се и съмнявах в това.

И все пак, в този момент се почувствах по-зъл и от дявола.

Спах през цялата нощ, отпуснат в един стол до леглото на Мария. Когато се събудих, вратът и гърбът ми бяха схванати. Видях сивото утро през прозореца. Кълбести облаци се бяха събрали над върховете на дърветата, а първите капки дъжд удряха колоните от стъкла.

Едуина застана над мен с поднос със закуска, погледът ѝ фиксира ръката ми, покрила ръката на Мария.

По лицето ѝ не се виждаше никаква емоция от предишната вечер. Носеше изумрудено зелен халат, косите ѝ, изчеткани и спуснати,

блестяха като копrienен огън. Както обикновено, миришеше на рози.

— Чудя се кой от вас е по-луд — каза тя. — Донесла съм й овесена каша, а ти приличаш на дявол.

Замаян и уморен, взех таблата.

— Тя не е луда.

— Не? Тогава каква е?

— Уплашена.

Тя се понесе към близкия стол и седна грациозно на него. Наблюдаваше преместването ми с овесената каша на леглото.

— Мислех, че си си тръгнала — казах аз, докато разглеждах лицето на Мария. Тя отново се беше втренчила в прозореца.

— След време.

— Времето се разваля. Най-добре ще е да тръгнеш, преди пътищата да станат непроходими.

— Знаеш ли, не мога да пътувам при такова време. Освен това...

— Тя постави ръка на корема си. — Не се чувствам добре. Има и още нещо.

Седнал на леглото, погледнах чакащо Едуина.

— Почувствах, че бебето се движи.

Вятърът разтърси прозореца.

Разбърках овесената каша и гледах как тънките златни нишки от мед се разтварят.

— В повечето случаи бих казал, че са наред благопожеланията.

— Каква досада. — Гласът ѝ се разтрепери. — Бях сигурна, че ще се събудя с киселини в стомаха. — Сините ѝ очи се разшириха, лицето ѝ почервения. — Ето отново. За бога, Трей, направи нещо. Накарай го да спре. Не мога да го понеса. В никакъв случай. Това... ужасно заболяване... — Тя скочи и изтича към оставеното гърне.

Погледнах встрани, докато тя повръщаше толкова изискано, колкото бе възможно. Когато свърши, се облегна на стената и се обърна с изпотено лице към мен.

— Бих могла да те убия за това.

— Ще оцелееш. Спри да хленчиш и ела да ми помогнеш.

— Аз не хленча. За бога, очаквам поне капка състрадание от теб.

— Изглежда трябва да ти припомня, че няколко пъти ме нарече безжалостен, Едуина.

— Очевидно съм била права.

— Очевидно. Сега ела тук.

Тя се понамръщи и неохотно застана до мен, тъй като не желаеше напълно да се приближи към леглото, сякаш болестта на Мария можеше по някакъв начин да я зарази. Позата ѝ остана скована, изражението ѝ показваше отвращение.

— Повдигни я леко — наредих и потопих лъжицата в охладената овесена каша.

— Не искам. Тя е... мръсна. — Втренчи се в Мария, чиито меки черти бяха гладки и бледи като студения разтопен восък на масата. Въпреки че никога не съм удрял жена, в този момент исках да зашлевя високомерното лице на Едуина.

Нещо във вида ми трябва да я е предупредило, че търпението ми е на изчерпване, за да толерирам поведението ѝ. Все пак не направи опит да скрие отвращението си, докато плъзна едната си ръка под раменете на Мария и едва я вдигна от възглавницата.

Главата на Мария се облегна на рамото ѝ като на спящо дете, което накара Едуина да се задъха и да се напругне.

Разглеждайки лицето на Мария, аз се усмихнах.

— Защо се усмихваш? — попита Едуина, мръщейки се.

— Очите ѝ. — Разбърках кашата отново. — Има красиви очи. Никога не съм познавал жена, която може да обича с очите си. — Отново се усмихнах. — Можеше да погуби душата на човек с тях.

Едуина погледна встрани.

— Ще действаш по-бързо, нали? Чувствам се отново отчайващо болна.

Вдигнах лъжицата овесена каша към устата на Мария.

— Яж — казах нежно.

Нищо.

Пъхна върха на лъжицата малко между устните ѝ.

— Моля те.

Нищо.

Позволих си да плъзна малко от овесената каша на езика ѝ.

Потече надолу по брадичката ѝ.

Отново.

Нищо.

Чувството ми на неудовлетвореност нарасна. Поклатих глава. Пот се спусна по челото ми.

— Тя не иска — каза Едуина.

Отново.

— Трябва да ядеш, Мария. Моля те, чуй ме.

— Тя не те чува.

— Трей е, скъпа, моля те, заради мен.

— Тя не *може* да те чуе.

— *Моля те.*

— За бога, тя умира. Приеми го и я остави да си отиде.

— Проклетата да си — изкрещях в удивеното лице на Едуина, преди да хвърля купата с всички сила, разбивайки я в една от стените на стаята.

В библиотеката си налях щедро количество уиски и започнах да обикалям, като пиех твърде бързо. Питието изгори гърлото ми и удари стомаха ми като с огнен юмрук. Налях си още едно, изпих го бързо като първия. Правех всичко възможно да се отърся от въздействието от думите на Едуина. Исках да се върна в стаята на Мария и със сила да я заставя да се храни, исках да не мисля за унищожителните думи на Едуина, които отравяха ума ми.

Огънят в камината гореше. Отпуснах се на стол пред него и се загледах в малките працящи пламъци. Лек дъжд трополеше по прозорците.

Изведнъж се почувствах смазан от тежестта на отчаянието и безпомощността.

— Трей — дойде нежния глас на Едуина.

— Защо не се махнеш от мен, по дяволите? Остави ме сам. За бога, Едуина... просто си отиди у дома.

Тя се премести до стола и се отпусна на колене, едната ѝ ръка леко се опря на бедрото ми. Бледото ѝ лице отрази блясъка на огъня, докато ме наблюдаваше.

— Съжалявам — додаде тя.

Потънах обратно в стола и обърнах лицето си. Не желяех тя да види неподправеното чувство, което изпитвах в този момент.

— Трябваше да я видиш, Едуина. Тя беше толкова дяволски чиста. Твърде добра за мен. Така изпълнена с доверие и доброта. Да, мисля, че по някакъв начин съм я довел до това... — Преглътнах,

усещайки как уискито ме замайва. Стаята се завъртя пред погледа ми и почувствах сякаш се давя — като човек, чието време свършва и е прекалено изтощен, за да се бори. — Не мога да я загубя отново.

Едуина взе празната чаша от ръцете ми и я сложи настрана.

— Пиян си, скъпи, и изтощен. В това състояние не можеш да й помогнеш. Трябва ти почивка.

— Права си. Тя умира, отказала се е. Иска ми се да можех да стигна до нея... но не знам как.

Едуина се отдалечи за момент и се върна с няколко украсени с пискюли възглавници, които постави на пода пред огъня.

— Ела тук. — Тя протегна ръка. — Ела при Едуина. Бедничкият ми любим. Точно така. Сложи глава в скута ми, както направи миналия месец в Париж. Помниш ли как правихме любов цяла нощ? Лежеше гол с глава в скута ми, докато наблюдавахме изгрева на слънцето. Точно така. Нека погала челото ти. Затвори си очите. Спомняш ли си, скъпи?

— Мария — прошепнах аз, потъвайки в тъмнината.

Трябва да се събудиш сега. Мария?

— Не искам. Толкова ми е студено. Моля те, нека поспя. Много съм уморена.

Казах да се събудиш!

— Ти си ядосан. Защо си ми толкова ядосан, Пол?

Трябва да ядеш.

— Не, не искам. Това е... гадно.

Трябва да поговорим.

— Не сега. По-късно. Много съм уморена.

Ще те оставя и няма да се върна.

— Не! Не, моля те. Не казвай това. Никога, никога не казвай това!

Не можеш да продължаваш по този начин, Мария. Не можеш да умреш. Трябва да се бориш.

— Ужасно уморена съм, за да се боря. Освен това е така спокойно в тъмното. Тук е твърде плашещо. Твърде... ужасно.

Не мога да ти помогна, ако сама не искаш да си помогнеш.

— Защо не ми позволиш да умра? Можем да сме заедно завинаги
— ти, мама и аз. Както трябваше да бъде, преди да си отидеш.

Вече не сме деца.

— Искан ми се да сме.

*Мария, трябва да спреш да се страхуваш да излезеш от
тъмното.*

— Никога. Никога няма да изляза.

Нещата се промениха.

— Никога. Не и за теб. Не и за когото и да е. Аз съм изгубена,
казвам ти. Изгубена съм.

[1] Анемония — на гръцки името означава „вятър“. Анемонията е цветето на пътешествията и на нестабилната любов. Цъфти в края на лятото и началото на есента с бели или розови цветове. — Б.р. ↑

6.

— Тя си е отишла, Ваша Светлост. Девојката я няма! Избягала е като птичка от кафез. Изчезнала е!

Викът на Айрис успя да пробие през замъгленото ми от съня съзнание. Значението на думите изпрати тласъци от болка към слепоочието ми. Тя стоеше на прага на библиотеката, размахвайки ръце от възбуда, лицето ѝ беше маска от страх и отчаяние. Щом се надигнах, се почувствах уловен от някакъв ужасен кошмар.

— Тя си отиде — с ужасен шепот повтори Айрис.

Бутнах ръцете на Едуина от мен и скочих на крака.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „тя си отиде“?

— Вратата беше отключена. Беше отворена. Хърбърт и аз гледахме навсякъде. Тя не е в къщата, Ваша Светлост.

Излязох от стаята, препъвайки се дезориентирано след пианския си сън, и се изправих лице в лице с Хърбърт, облечен в дълъг халат и нощна шапчица. Миришеше силно на уиски и очите му бяха червени като летния залез.

— Кой остави проклетата врата отворена? — попитах през зъби.

— Тя го направи, Ваша Светлост. — Хърбърт посочи Едуина. — Тя излезе последна от стаята.

С разширени очи Едуина отстъпи назад, отваряйки и затваряйки уста, без да каже нищо.

— Ще се разправам с теб по-късно — заплаших аз, треперейки от ярост, която ме караше да се чувствам твърде опасен, за да издържа присъствието на Едуина и миг повече. Изскочих от стаята, затръшвайки вратата след себе си със свирепост, която разтърси прозорците и накара Айрис да подскочи като попарена, а Хърбърт да подвие опашка и да излети от галерията, а косматите му дребни крака на мига ускориха крачка.

Излетях от къщата в студената нощ — с какво намерение или цел, едва ли бих могъл да кажа. Къде да отида? Къде да я търся?

Нощта, черна и влажна като катран, беше мъчително студена и перспективата да намеря Мария изглеждаше малко вероятна. Хаос от емоции заливаше биещото ми сърце като лавина. Чувствах се парализиран и безпомощен.

Никога не съм ненавиждал Торн Роуз повече, отколкото в този момент. Презрях всяка преграда от диви храсти и плет, които можеха да я скрият от моя поглед, всяка стена, издигната и препречваща да зърна тяло ѝ.

Втурнах се по калдъръмените пътеки, олюлявайки се като слепец. Нямах обувки и газех в локвите по чорапи. Вятърът тласкаше пръските дъжд право в лицето ми, карайки ме да се боря за всяка глътка въздух.

Стъпвах през туфи от диви анемонии, мачках божури и газех до колене през розови храсти, които разкъсаха бричовите ми и се впиха в плътта ми като бръсначи. Крещях името ѝ отново и отново.

— Мария!

То биеше в главата и сърцето ми, по-силно от всеки удар на нарастващия ми страх и самообвинения.

— Мария!

Безпомощното ѝ състояние ме подтикваше да продължа трескавото претърсване на всяко защитено и уединено ъгълче на извисяващите се каменни стени на имението.

Къде?

— Мария!

„Боже, къде отиде тя? Мисли! Мисли!“

Спрях, за да поема дъх, който проряза болезнено дробовете ми, докато безумният ми поглед шареше от плет на плет. Изведнъж забелязах големия пламък от пожар, който осветяваше небето в далечината.

Светлината! Всемиловичи боже! Щеше ли да търси светлината!?

Прескочих или по-скоро се прекатурих през обраслата с рози стена. Озовах се на поляна, черна като проклетие — като душата ми в пристъп на гняв и отчаяние.

В онези моменти се молах смъртта да дойде за мен и да сложи край на вината, която разяждаше съзнанието ми. Нито едно разбито сърце, нито една несправедливост, която бях причинил на нечия душа,

нито едно проиграно и загубено петаче не ме бяха докарвали до подобна изгаряща мъка.

Какво щеше да се случи, ако, не дай боже, я намерех просната върху влажната земя — умираща или вече мъртва? Ужасяващата възможност ме тласкаше напред, докато стигнах широка река, чието корито се извиваше като гърба на дракон през долината. Водата бе плитка, но студена — толкова студена, че когато нагазих в нея, ледената ѝ хватка се изкачи по глезените и прасците ми и изпрати тъпи остриета от болка в краката ми.

Не се чуваше друг звук, освен шума на водата и шляпането на краката ми, докато се подхлъзвах на кръглите камъни, които коварно затрудняваха пътя ми, все едно ходех по лед.

На противоположния бряг затъвах в калта и се спъвах в закърнели, чепати тръни, преплетени с оголени корени на все постръмния хълм. Дишах затруднено, мускулите на прасците и бедрата ми горяха, но продължих нагоре по хълма към адската оранжева светлина и миризмата на огън.

Вонящата, песъчлива пепел падаше на влажни дъждовни капки по лицето ми, пареше очите ми и задушаваше дробовете ми. Огньовете тътнеха ниско и зловещо. Усещах работата в мината под краката си, сякаш земята ще се разтвори и ще ме завлече в спирала право в ада.

Ако бе паднала в една от тези ями? Старите шахти бяха отдавна забравени, загражденията — изгнили. Би могла да падне около четиристотин фута надолу и да умре.

Какво, ако... какво, ако... какво ако...?!

Накрая стигнах скалистия връх, изтеглих се нагоре и загледах изригващия ад на работещите мини и мъжете, които се движеха като почернели призраци, излизаци от отворените шахти.

Като млад често се измъквах от покровителствения поглед на баба, за да се разхождам из дълбоките долини, в низините на хълмовете. Наричаха ги пукнатини, създадени от силните потоци, които са си прокарвали път през земята в опит да стигнат до оловните вени, скрити в почвата под тях. Седях с кръстосани крака, скрит сред дивата природа, и наблюдавах войската от прегърбени мъже да влизат и излизат от шахтите като армия от мравки.

Ох, как им завиждах. Да, завиждах. Те бяха потни и мускулести мъже. Те бяха истинските убийци на дракона.

Това беше, разбира се, преди родителите ми да умрат. Преди цялата тежест на отредения ми жребий да бележи съзнанието и сърцето ми.

Преди душата ми да стане толкова черна, колкото ужасните кълба отровен дим, изригващи към небето.

През мъглата и на светлината от топилната пещ видях силуета на мъж, движещ се към мен, а обутите му в ботуши крака крачеха през един от оловните ръкави по земята.

Носеше Мария на ръце.

Замръзнал и безмълвен, заковах поглед върху прорязаното и покрито със сажди лице на мъжа, което с нищо не намекваше какво е физическо й състояние. Увита в дрипаво вълнено одеяло, тя изглеждаше толкова безжизнена, колкото самата смърт. Мъжът я носеше в едрите си ръце сякаш тежеше не повече от увехнало цвете.

Плъзгах се и се препъвах надолу по склона, принуден да се хващам за трънливите храсти от страх да не се преобърна с главата надолу.

Мълчалив и мрачен, той се приближи до мен и каза:

— Изглежда вий сте изгубили нещо, тъй ли е?

— Мъртва ли е? — попитах, все още гледайки очите му.

— Не.

— Къде я намери?

— Ей там — кимна неопределено с глава. — Вторачена в светлината и викаше все Пол. Вий ли сте Пол?

Поклатих главата си.

— Кой е Пол?

— Брат й.

— Тогава най-добре да я дам на него.

— Той е мъртъв.

— Луда ли е тогава?

— Тя е... болна.

— Кой сте вий?

— Солтърдън.

Той ме погледна от горе надолу. Чорапите ми бяха кални, дрехите — изцапани, а от дъжда косата ми беше полепнала по главата ми.

— Добре тогава — каза. — Смятам, че един смахнат заслужава друг. — С тези думи подаде Мария в ръцете ми. — Най-добре ще е да

идете на топло, докато спре дъжда. Ей там. — Посочи с големия си белязан пръст по посока на малка къщичка в далечината. — Жена ми ще я прегледа, ако може.

7.

Вдигнах Мария, притискайки я колкото се може по-близо до тялото си. Имах чувството, че никога няма да стигна до селската къща. Краката ми трепереха както от облекчение, така и от изтощение. Чувствах ги изтръпнали.

Сякаш усетил дилемата ми, мъжът изсумтя и се протегна да вземе Мария. Прегърна я нежно като бебе и покри лицето ѝ с ъгъла на одеялото. После се обърна и тръгна напред по пътя, а аз го последвах.

Високият димящ комин бълваше дълги огнени езици и кълба от черен дим. Звучите от извиване и търкаляне, които се носеха от криволичещата по черните шахти на железните релси количка, теглена от впрегнати шетландски понита ме караха да запуша уши. Даже, докато наблюдавах, едно малко пони се строполи на предните си крака под тежестта на товара, а ноздрите му повдигнаха саждите от земята на ужасни малки черни кълба дим към очите му.

Колибата, до която стигнахме, беше направена от черен камък. Светлина се процеждаше от единствения прозорец. Миньорът нададе вик и на вратата се показа пълна жена с румени бузи и искрящи зелени очи.

— Господи — възкликна тя, когато видя Мария. — Какво си изровил от проклетата мина, Томас?

— Затваряй си устата, жено, и пали огъня. Девойчето виси на косъм от смъртта, честна дума. А сега запрятай полите и се увери, че кафето е топло и силно. И донеси малко от кървавицата, която ми поднесе за вечеря. Като гледам колко е слабичка, няма да ѝ попречи да хапне два-три залька. Лека е като канарче.

Тя погледна покрай съпруга си и очите ѝ се разшириха още повече, разглеждайки ме от горе до долу. Погледът ѝ се спря на краката ми, които се бяха превърнали в буци кал.

След това кимна отсечено.

— Да. Също така трябва да се погрижим за тях — каза тя, сочейки към краката ми. — Седни.

Взе одеялото от леглото, поставено до едната стена на стаята, грубо ме бутна към огнището и още по-решително на един стол с висока облегалка. Видях голямо кълбо от червена прежда, чифт куки, които лежаха на пода, както и един наполовина оплетен пуловер. Очевидно жената плетеше на светлината на огъня, докато чакаше съпруга си.

— Сложи момичето на леглото ми — нареди рязко — и го приближи по-близо до огъня. Със сигурност се нуждае от топлина. Кафето е горещо. Сипи бързо една чаша. Той изглежда като удавена котка. Господи, човек на твоята възраст би трябвало да знае, че не бива да се разкарва навън в това време по чорапи. Луд ли си?

— Дръж си езика зад зъбите, жено — скара ѝ се Томас. — Защото говориш на благородник.

Тя плесна ръце по широките си бедра.

— Не думай. И кой може да е той? Проклетият крал на Англия?

— Солтърдън.

Тя дори не мигна.

— Я стига. За какво ония проклет дявол ще хукне навънка само по чорапи?

— Жено! Затвори си проклетата уста, за да не ти я затворя аз.

Тя изсумтя пренебрежително.

— Ако той е Солтърдън, аз съм проклетата кралица.

Наливайки пълна чаша черно кафе, той я бутна в ръката на жена си.

— Ето ти, Ваше Дръзко Височество. Сега млъкни и я занеси на Негова Светлост, преди да е решил, че иска да ни види как висим на примката на палача.

Жената продължаваше да ме разглежда с презрителен блясък в присвитите си очи.

— Признай си — каза тя. — Ти оня дявол Солтърдън ли си, или не?

Погледнах към съпруга ѝ, който подвиваше затоплено одеяло около Мария.

— Какво имаш срещу Солтърдън? — попитах и предпазливо стиснах чашата с гъстото като смола кафе. Топлината се издигна в ароматна пара към лицето ми.

— Много работи. Опитва се да затвори тези мини, откакто стареца пукна, и отиде да се пържи в Ада. Дъртата вещица реши да ни създава неприятности, като заяви, че сме тровели въздуха, който диша. Ако затворят мината, много от нас ще останат без работа и подслон, и то за какво? За да може да безделничат в хубавите си градини, без да се налага миризмата от мината да обижда чувствителните им носове.

— Достатъчно! — Томас посочи с пръст към нея. — Трябва да се върна в мината, а не искам да създаваш главоболия на гостите ни. Погрижи се добре за тях, за да не се налага, като се прибера, да те метна в скута си и добре да те натупам.

Дръпвайки шапката над ушите си, Томас ми хвърли поглед и, мърморейки, напусна къщата.

Докато ме гледаше с острия си поглед, жената грабна нож като оръжие и посегна към една пита хляб.

— Е? — каза тя. — Ти ли си Солтърдън, или не?

— Не — отговорих аз, загледан в ножа. — Аз... работя за Солтърдън.

— Аха — кимна жената, — така и си мислех. Той е достоен за съжаление. Не мисля, че си като него. Какво работиш за тоя дявол?

Острието мина ловко през хляба като през топло масло. Преглътнах.

— Това-онова.

Тя кимна към Мария.

— Съпруга ли ти е?

— Да — излъгах аз. Как бих могъл да ѝ обясня?

— Смахната е, нали?

Погледнах към увитата в одеялото Мария. Тя се взираше немигащо в огъня.

Отпуснах се обратно в стола и затворих очите си.

— Да, предполагам, че е.

— Бог да я благослови. — Широките ѝ задни части се поклащаха от едната на другата страна, когато седна на леглото с купа със затоплено подсладено мляко с хляб, покрито обилно с тъмни стафиди. — Подай ми тази рокля, за да я преоблечем. Трепери от студ. И чорапите. Краката ѝ са слаби като върбови клонки.

Дадох бархетната рокля и седнах на койката, гледайки как жената преоблича Мария с нежност, която изглеждаше странна на фона на

обичайната ѝ грубост. Тя сипа от една кана топла вода в една купа и с мека кърпа почисти засъхналата кал от стъпалата и краката на Мария, докато челото ѝ постепенно се смръщи и очите ѝ проблеснаха.

— Бил ли си я? — попита тя. — Затова ли се е побъркала? Затова ли се скита навън по тъмно през нощта? За да избяга от жестокостта ти ли? Защото ако е така, на мига ще забия този нож в черното ти сърце.

— Не. Никога не бих я ударил.

— Предполагам, че тези синини ги има от падане от дърво.

Обърнах се и с лакти на колене се втрених в пода между краката си.

— Никога не бих я ударил — повторих уморено.

— Ах! Виждала съм такива и преди. Дето мислят, че жената е само товарно животно. Гладувала е.

— Не иска да яде.

— Ще видим това. Да, Берта ще я оправи и ще е на крака за нула време.

Отворих уста да възразя, но желанието да споря ме напусна. Костите ме боляха. Студът хапеше мускулите ми, които горяха, сякаш прободени от огнени копия. Бях гладен. Коремът ми се сви и горчиво гадене се надигна в гърлото ми. Погледнах нетърпеливо котлето със сварено месо и картофи и почувствах как червата ми се присвиват.

— Ако си гладен, яж — заяви Берта. — Имаш вид на гладно теле.

Станах колебливо, погледът ми бе забит във врящото ядене. Сипах си в една купа и разкъсах част от топлия хляб с ръце.

Берта продължаваше нежно да мие ръцете и краката на Мария.

— Да не си бездомен? — попита тя.

— Бездомен? — Разкъсах парче хляб със зъби.

— Да не си и глух, колкото и луд? Да не си бездомен? Каза, че си работел за Солтърдън. Да не те е изхвърлил Дявола...?

— Какво те кара да мислиш така?

— Всичко се разпада. Откакто старецът умря, това място се превръща в развалина. Чух, че проклетият херцог е станал беден като просяк. Така му се пада, казвам аз, макар че моя съпруг казва, че ние трябва да го съжалим мръсника. Него, който няма съвест или здрав разум и не знае откъде се печелят пари. Човек, който не е принуден да работи за храната си, не може да оцени добрата награда за труда си. Да знае, че с честен труд е спечелил храната на масата си.

Тя стоеше изправена и издаде звук, който ме накара да се обърна.

— Къде са децата ви? — попита тя.

— Нямаме деца.

— Няма ли? — Тя поклати глава, наведе се и разгледа отблизо бледата кожа в ниската част на корема на Мария. Изражението ѝ омекна. — Бедното девойче. Хубавица е, нали? Напомня ми за моята собствена...

Внезапно се изправи и извърна поглед, очите ѝ се насълзиха. Попи ги с ъгълчето на престилката си и си пое разтреперано дъх.

Не бях човек, който се вълнува от мислите и чувствата на другите, било то мъж или жена. В интерес на истината рядко се безпокоях за тях — бях твърде погълнат от собствения си живот. Да, бях копеле. Но нещо в замисления поглед на жената предизвика състрадание и любопитство в мен.

— Имате ли собствени деца? — попитах внимателно.

— Да, имахме. — Тя изправи рамене и се загледа в огъня. — Три деца. Две момчета и едно момиче. Снажни бяха моите момчета. От тези, с които всеки родител би се гордял. Неотдавна бяха убити. В мината. Там са погребани рамо до рамо.

Тя посочи с жест към малкото прозорче, частично покрито от тънък, безцветен муселин.

— Момичето кръстихме Кейти. Умря преди две зими. Беше крехка още от деня, в който се роди ето на това легло. Мръсният въздух накрая я уби. Безмилостно задуши белите ѝ дробове.

Вгледах се в профила ѝ.

— Съжалявам.

— Такъв е животът. Ние живеем и умираме. Учим се да се задоволим с това, което Бог ни дава и да бъдем благодарни за това, което имаме. Има твърде много други, които са по-зле. Имам чудесен съпруг и почтен покрив над главата си. Ако той ми бъде взет утре... добре... аз ще се примиря. Ние се грижим за собствеността си. — Тя погледна отново Мария, а след това в мен. — Ако искате да останете, сте добре дошли. Ще направя каквото мога, за да помогна на момичето. Мисля, че се нуждае от женски грижи, и без това е крехка. А ти, ако се нуждаеш от работа и не се боиш от тежкия труд, тук работа има много.

Погледът ми се взря в нея. Стоическият ѝ израз за кратко се огъна пред мъката, която бе усетила в сърцето си. Каквато и несправедливост да бе понесло семейството ѝ, тя не бе оставила горчивина в сърцето на Берта.

Събудих се след изгрев-слънце от звуците на смеещи мъже отвън пред къщата. Излязох от спалнята и открих вратата отворена. Слънчевата светлина нахлуваше в стаята, карайки вътрешните камъни да блестят. Въздухът беше остър, но чист.

Погледнах към леглото, където Берта се беше грижила за Мария преди часове. Нямаше я. До леглото се виждаше една празна купичка от овесена каша и тънък резен шунка от свинско месо.

Група мъже, събрани пред къщата, наскоро излезли от мините, бяха с почернели лица — потресаващ контраст с белотата на очите им.

Седяха на груби столове и пиеха халби светла бира. Дрехите им бяха също толкова мръсни, колкото лицата и ръцете им.

Съпругите на мъжете бяха събрани под близкото дърво. Те приказваха помежду си, като от време на време всяка насочваше любящ поглед към съпруга си. Отне ми минута да разпозная Мария.

Жалкият призрак, който бях взел от Менсън, бе изчезнал. Под нежните грижи на Берта тя отново се беше превърна в бледия ангел от сънища ми.

В едно отдалечено ъгълче в съзнанието ми забелязах внезапно настаналата тишина. Изведнъж всички глави се бяха обърнали към мен и ме наблюдаваха с любопитство.

Погледът ми следеше Мария. Седеше на юрган, облечена в проста синя памучна рокля, и почиваше, облегната на дървото. Преминах през групата мъже като в някакъв транс.

Колко ясно сини бяха очите ѝ — не блестящи, но ярки и спокойни. Те се бяха взрели в изгряващото слънце с някакъв учуден поглед, като че могат да видят това, което никой друг от заобикалящите я не можеше — нещо неразбираемо прекрасно. Емоциите, които извираха от очите ѝ, ги караха да блестят.

Хладният въздух целуваше обикновено бледото ѝ лице, оцветявайки бузите ѝ в розово. Устните ѝ изглеждаха потъмнели, сякаш е яла боровинки. Бяха пълни и разкошно червени, ъгълчетата наклонени леко, сякаш си спомня за някой любим образ.

Жените останаха мълчаливи, докато се приближих до ръба на кърпения юрган и се загледах надолу в лицето на Мария. Косата ѝ, чиста и блестяща, пухкаво мека около красивото ѝ лице, се спускаше на вълни над челото ѝ.

Гърлото ми се стегна, отпуснах се на едно коляно и прошепнах:
— Тя отново е толкова красива.

Берта сияеше, а жените се усмихваха и кимаха помежду си.

С тих глас Берта каза:

— Тази сутрин надълго си поприказва с Пол.

Лицето ми замръзна и бузите ми пламнаха от безпокойство.

— Исусе.

— Доста поприказваха. — Дребничка жена с прошарени кестеняви коси и тъмни, мигащи очи го заяви, после се закиска. — Кълна се, постоянно се убеждаваха един друг, че трябва да продължат напред, отново и отново, напред и назад...

— Но тя не искаше и да чуе — каза по-млада жена. Всички избухнаха в приятен сподавен смях. Чудех се дали и те не са странни като Мария.

Разгледах лицата им — въпреки трудностите в живота им, те имаха румени бузи и искрящи очи. На израженията им се появи съжаление и смущаващо разбиране, като че можеха лесно да четат мислите ми.

— Нахрани се добре с овесена каша — осведоми ме Берта. — Беше спокойна като бебе. Макар да мисля, че яде, за да угоди на брат си, а не за да задоволи собствения си глад. Явно са били много близки.

Кимнах, вниманието ми се фокусира върху лицето на Мария. В този момент лудостта ѝ сякаш беше плод на въображението ми. Изглеждаше нормална колкото жените около нея.

Преместих се по-близо, но тя веднага се отдръпна. Изражението ѝ потъмня, светлината в очите ѝ изгасна. Вцепени се, отново стана празна и неподвижна. Сякаш слънцето внезапно бе погълнато от буреносни облаци, оставяйки светът ѝ сив като мъгла.

Берта се наведе напред и постави ръката си на рамото ми. Очите ѝ погледнаха дълбоко в моите.

— Сега тя се нуждае от женски грижи. Дай ѝ време. Когато е готова, ще се върне при теб.

Чувство на неудовлетвореност се надигна в мен. С изненадваща свирепост Берта ме хвана за ръката и ме издърпа настрани. Лицето ѝ се набразди от дълбоки бръчки.

— Овладей гнева си — заяви тя. — Виждам, че си мъж, който проявява малко търпение към женската чувствителност. — Тя понижи гласа си. — Знаем къде е била досега. Този знак, поставен на вътрешната страна на ръката ѝ, го правят само на едно място. Жигосват ги като овце, в случай че успеят да избягат. Няма да те питам защо е била там, и сама мога да се досетя. Освен това скоро не съм си падала на главата. Знаем, че не сте съпруг и съпруга, усещам го. Тя бяга от някой, но все още не знам от теб или от някой друг. Мисля, че знам защо се е затворила така в себе си. Самата аз съм стигала няколко пъти до ръба на тази пропаст. Остави я при мен поне за малко.

— Ако някой може да ѝ помогне да се възстанови и да се изправи отново на крака, то това е моята Берта. — Гласът на съпруга ѝ достигна до мен, обърнах се и го видях да се усмихва нежно на съпругата си. Нощният тежък труд си личеше в уморените черти на лицето му; големите му ръце бяха изцапани и белязани от нова кръв.

Той пъкна халба бира в ръцете ми.

— Името ми е Томас, между другото. Томас Уайтфийлд. Вече свършихме работа за днес, ела да те запозная с момчетата. Нетърпеливи са да те опознаят.

Седях между две дузини миньори, пиещи бира, вниманието ми се луташе между шумния им разговор и Мария, която продължаваше да седи с лице, огряно от слънцето. Не забелязах кога разговорът и смехът затихнаха.

Крехка жена, загърната в шал, премина през проблясващата утринна светлина, за да се присъедини към другите. Един по един мъжете станаха. Усмивките на жените станаха мрачни, погледите им — зорки и притеснени.

Следи от преживените стрес и мъка личаха по лицето ѝ. Виждаше се, че някога е била миловидна девойка с гъста тъмна коса, която с течение на времето и от постоянния стрес се бе състаряла. Тъга се виждаше в зелените ѝ очи. Носеше хартия и я стискаше в ръката си.

Тя се отправи към Томас, който пристъпи напред да я посрещне.

— Ричард ли, Лу? — попита той.

Тя спря и вдигна брадичка, долната ѝ устна трепереше.

— Ако ме питаш дали мъжът ми е вече умрял, мога да кажа, че все още е жив, нека е благословена измъчената му душа. Кръвта тече силно и от ден на ден болката става все по-непоносима. Бог да ми прости, но ми се иска Той да го приеме и да сложи край на тази мъка.

Тя погледна към всяко едно от лицата на мъжете, предизвиквайки ги да я съдят. Когато погледът ѝ се спря на мен, ме изгледа от горе до долу. Очите ѝ се стесниха, преди да се обърне и да изпъне раменете си назад. Вдигна ръце във въздуха, крещейки:

— Дойде писмо. Проклетата компания изхвърля мен и почти мъртвия ми съпруг от къщи. Трябва да си отидем до края на седмицата. Копелетата казват, че ако той е твърде болен да работи и да си плаща наема, тогава най-добре е да се махнем, за да могат да сложат здрав човек на мястото му. Той посвети петнадесет години от живота си на компанията и това е цялата благодарност, която получава. Те дори няма да му позволят да умре в мир, макар че отровата от собствената им мина беше тази, която го уби.

— Ще се наложи да поговорим с тях — каза тихо Томас.

— Не искам да рискуваш работата си заради мен. Не и за няколко допълнителни пенса. Имаш си свой собствен живот и семейство, за чието благополучие да мислиш.

Берта тръгна към жената и сложи ръката си около нея.

— Няма да изоставим никого, момиче. Сега ела и седни с нас за малко.

— Трябва да се върна при съпруга си, Берта...

— Само за една минута. Тук има някой, с когото искам да се запознаеш. Името ѝ е Мария.

Жената неохотно се присъедини към другите, а Томас се обърна към смълчаните мъже.

— Е, това е. Прокълнатата мина ще изсмуче кръвта на още един от нас и каква благодарност получи Ричард за това? Гробът ей там. А вдовицата му е безсилна, не може сама да се грижи за себе си.

— Аз казвам да стачкуваме — обяви един с вдигане на халбата си, в резултат на което бирата се разля от чашата и опръска мръсните му ботуши.

Томас поклати глава.

— Няма и един от нас, който може да мине без заплата. Семейства имаме да храним. Освен... — Той отпи жадно от своята чаша, след което изтри уста с ръкава си. — За огромно съжаление не можем да рискуваме, нали? Не и с „Минна компания Уорлик“, която заплашва да ни затвори.

Гледах жената, седяща до Мария. Гневът върху лицето ѝ се стопяваше от приятелско състрадание. Тя хвърли поглед към мен и кимна, миглите ѝ се сведоха леко, преди да се обърне.

— Какво ще стане с тях? — попитах аз, а Томас отправи поглед към загрижената жена и се намръщи.

— Каквото обикновено се случва, след като не ставаме за работа в компанията. Те се интересуват от нас единствено заради това, което изравяме от дяволските ями.

Томас погледна назад към приятелите си с черни от саждите и издълбани от трудностите лица. Страхът блестеше в очите им, всеки знаеше, че е изправен пред подобна съдба.

8.

— Съжалявам — извика Едуина и закърши ръцете. — Не исках да оставя вратата отключена. Забравих...

— Забрави? — попитах презрително. — Най-малкото, което можеш да направиш, е да си честна с мен относно мотивите си. Искаш Мария да умре, признай си. Искаш да видиш клетото ѝ тяло, затворено в гробницата, където няма да бъде нищо друго, освен пир за червеите.

Преследвах я, докато тя отстъпваше назад. Лицето ѝ пребледня, а гърлото ѝ се сви.

— Пак си обезумял. Безчувствен си колкото е и тя.

— Ще те изпратя в ада, Едуина. Може би там най-сетне ще намериш някой, който да оцени склонността ти към жестокост.

— Ти си един лицемерен двуличник. Имаш сърце на дявол.

— Да.

Обхванах с едната си ръка гърлото ѝ и я бутнах срещу стената, притиснах я там като пеперуда, закрепена под стъкло.

— Ако знаех със сигурност, че умишлено си оставила врата отключена, бих ти прекършил врата и хвърлил сладострастния ти малък труп на гладните свине.

— Чудесно! Все още има надежда за теб. Заприличваш на себе си с всяка измината минута.

Очите ми се стесниха, обърнах се, приближих се към шкафа с алкохол и си налях едно питие. Едуина се премести зад мен.

— Какво направи с нея?

Изпих скоча на един дъх и си налях друг.

— Какво те интересува?

— Предполагам, че надеждата да я върнеш в Менсън ще бъде...

— Глупава.

Тя прокара ръка нагоре по моята.

— Мръсен си, скъпи. Защо не наредиш на Айрис да ни приготви една топла вана...

— Защо не наредиш на Айрис да *ми* приготви една топла вана?
— Усмихнах ѝ се студено. — Помислих, че си си тръгнала.

Взимайки чашата от ръката ми, тя се облегна на мен.

— Наистина, скъпи, не можем ли да бъдем поне малко цивилизовани един с друг?

— Скъпа Едуина, няма нищо дори смътно цивилизовано в теб от момента, в който си била достатъчно възрастна, за да изплюеш първата си обида.

— Ваша Светлост — дойде неясния глас на Хърбърт от вратата.
— Имате посетители.

— Исусе — казах, — не и баба ми. — Все още бях мръсен и твърде много уморен, за да я приема точно сега и да се надявам да оцелея.

— Баба, наистина — обяви весел глас, който веднага разпознах. Беше на лорд Дариан Паркхърст.

Когато влезе в стаята, той се поклони леко досами краката си, облечени в груби кожени гамаши за езда.

— Ваша Светлост, бих ли ходил с тези принадлежности? Ако бях баба ви вдовстващата херцогиня, щях да се хлъзна по корем.

— Чудесно! — извика Оскар Уайтинг от преддверието. — Доста добре, старче. Хидрата на Солтърдън отново ще нанася удари.

Уайтинг влезе в стаята с развяващ се фрак и хвърли шапката си на близката маса. Буйните му коси пламтяха в оранжево като тиква, също както и луничките по лицето му.

— Ах, посрамената двойка. Очаквах да ви намеря и двамата потънали в разочарование по повод разтрогнатата в последния момент сватба. Но ето ви вас, гледате се един друг така презрително, както винаги. Дали сме закъснели за пристъпа на истерия, натежали гърди и скубане на коси?

Едуина определено се обиди, избълва няколко вулгарни изрази и нетърпеливо напусна стаята.

— Представи си — каза Оскар, като гледаше след нея, — най-накрая успях да я обидя. Кажи ми, Солтърдън, има ли момичето и частица чувство в нея?

Налях си друго уиски и се приближих към прозореца.

— Кой знае? — Изведнъж се почувствах изтощен. — С Едуина е всичко или нищо, нали?

Паркхърст се присъедини към мен до прозореца, а Уайтинг си сипа щедра доза бренди. Подпирайки едното си рамо на перваза, той скръсти ръце на гърдите си и се вгледа в мен със зелените си очи.

— Виждал съм болни свине да изглеждат по-добре от теб, Трей. Късметът не е на твоя страна, нали?

— Как я намери в това бунище? — попита Уайтинг, когато се присъедини към нас, подавайки на Паркхърст питие.

Гледах през прозореца към тънката струя черен дим, издигащ се над тресавището. Докоснах следите от все още болящия ме белег на бузата и се опитвах насила да изтрия от съзнанието си гледката, която представляваше Мария в Менсън.

— Тя не е добре — казах тихо, преглъщайки сълзите си.

Те се втренчиха в мен за миг с отворена уста.

Накрая Паркхърст прочисти гърлото си.

— Жалко, старче. Какво смяташ да правиш?

— Аз... не зная.

— Къде е тя?

— Кажи — извика Уайтинг. — Какво си направил с нея?

Отпих от уискито, погледът ми се придвижи от единия простак на другия. Съмнение пропълзя по гръбнака ми. Познавах ги твърде добре; знаех, че могат да направят много за фартинг^[1] или два. До неотдавна и аз бях като тях.

— Баба ми ли ви изпрати тук, за да измъкнете информация от мен? — попитах с мек, заплашителен тон.

Те се погледнаха един друг и избухнаха в смях.

— Представи си — Уайтинг се задави, не можейки да си поеме въздух, — старата врана да се осмели да помоли нас за услуга? Та тя ще изгризе собственото си сърце, преди въобще да признае съществуването ни.

— Хайде, хайде, Трей. — Паркхърст отметна назад глава, вълна от тъмнокестенява коса падна над челото му. — Познаваш ни по-добре от всеки друг.

— Факт е, че изчезна с месечната си издръжка и баща ти отказва да ти даде дори и фартинг за момента. Също знам, че си потънал в дългове към Грум Портър^[2] — точно като мен. Ако ви заплашват така упорито, както заплашват мен, бихте направили почти всичко, за да се докопате до пари.

Уайтинг заяви:

— И това го казва човек, който щеше да продаде душата си на Едуина, за да може да уреди финансовите си дългове. Търкулнало се гърнето и си намерило похлупак.

— Бих ли забил нож в гърба на най-добрия си приятел, Уайтинг?

Уайтинг изсумтя и се обърна. Паркхърст ми се усмихна насмешливо.

— Сериозно, херцоже мой. Изглеждаш ужасно! Наистина ли е толкова сериозно?

— Не можеш да си представиш.

Хуморът изчезна от лицето на Паркхърст и той проследи погледа ми към тресавището.

— Съжалявам да го чуя. Можем ли да направим нещо, за да помогнем?

— Не.

— Какво възнамеряваш да правиш сега? Относно баба ти, имам предвид. Кълна се, цяла Англия сдържа дъха си, очаквайки следващия ти ход.

— Не съм сигурен. Но едно ще ви кажа, по-добре да стои настрана. От Мария. И от мен. — Присвих очите си към тях. — Ако случайно пътищата ви се пресекат, можете да ѝ го предадете дословно.

Изведнъж се събудих целият разтреперан. Отново сънувах Мария. Падах на колене до изоставена минна шахта, виках я по име, и когато сведох поглед надолу в тъмнината, видях как пламъците се гърчеха като змии.

Само че не нейното лице ме погледна от Ада, а моето собствено, отворило уста в безмълвен вик на ужас.

Гол между чаршафите, обърнах глава и съсредоточих замъгленото си зрение върху отворения прозорец. Нощните сенки бързо се плъзгаха над пейзажа. Седях със затаен дъх в очакване на първото трептене на светлината на топилната пещ. Лек полъх на вятъра раздвижи и освежи въздуха около мен и аз потръпнах, когато спомена за Мария, облечена в синя памучна рокля, блесна в съзнанието ми, заличавайки кошмара.

Нуждаех се да я видя още сега, за да се уверя, че съм я извадил от лудницата, и това не е било само сън. Отчаянието, което изпитвах, беше толкова силно, че ми причиняваше болка в гърдите. Но Берта ми каза да стоя далеч само за малко, като че ли присъствието ми би развълнувало Мария.

Глураво копеле! Разбира се, че присъствието ми ще обърква чувствата ѝ, напомних си. Ако имаше и капка здрав разум, останал в нея, тя би трябвало да ме мрази с всяка фибра от тялото си.

— Пропусна вечерята — прошепна Едуина в ухото ми.

Обърнах главата си и се загледах в сънливите ѝ очи. Голите ѝ гърди бяха сгушени в мен, едното ѝ бедро почиваше на кръста ми. Косата ѝ образуваше пламъци от мед върху възглавницата.

— Боже — казах дрезгаво. — Не съм го направил пиян, нали?

— Как мислиш? — усмихна ми се сладострастно тя.

— Ясно си спомням, че ти казах да изчезваш от ваната ми, което беше преди Паркхърст и Уайтинг да се впуснат в диво несвързано говорене за Хърбърт, който паднал с главата напред във варела с дъждовна вода.

Тя спусна ръката си по корема ми. Хванах я за китката и я спрях.

— Спомням си, че те изпратих да видиш за какво говорят тези нещастници. Напълно съм уверен, че бях обхванат от забвение до момента, когато си се върнала. Освен това не чувствам пресни следи от нокти по задника ми.

Обидена, тя ми обърна гръб.

— Отидоха ли си Паркхърст и Уайтинг? — попитах аз, поглеждайки отново към прозореца, където първите проблясъци на пламъците започнаха да проблясват на далечния скалист връх.

Скоро Томас щеше да тръгне с другите към мината. Усетих, че мисълта ми се носи към това дълбоко, тъмно място, където мъжете се трудеха, за да оцелеят.

Нормалните мъже. Тези, които не са се родили в привилегировано семейство. От... аристокрацията.

А това на Мария?

Исусе. Чаках три дълги години, за да я прегърна отново, да я видя, да я докосна, а тя остана при напълно чужди.

— Точно обратното. Настаниха се много удобно долу. Сигурна съм, че вече са пресушили и последната бутилка от скъпоценния ти

портвайн. Също така доведоха Айрис до истерия, като настояха, че искат пушен фазан за обяд. Когато им каза, че нямаш пушен фазан — или каквото и да е друго пушено месо — те ѝ казаха съвсем сериозно да излезе отвън и да застреля нещо.

— Тя с какво ги нахрани?

— Гълъб.

Трепнах.

Въздъхвайки, Едуина се протегна, в резултат на което чаршафът се плъзна по гърдите ѝ и се спря върху леката заобленост в долната част на корема ѝ.

— Движи се постоянно — осведоми ме тя. — Бебето, искам да кажа. Върти се вътре в мен като прилеп в пещера. Ето! Прави го отново.

Тя взе ръката ми я плъзна под чаршафа, сложи я върху издутината и я задържа там. Двамата се загледахме в тавана и тогава...

Нещо се раздвижи срещу дланта ми.

Щях да си дръпна ръката, но тя я задържа там, и отново нещо докосна дланта ми като потупване с перце.

Обърнахме глави едновременно и вперихме погледи един в друг. Усмивка изви устните ми. Нейните трепереха. Изведнъж огромните ѝ очи се напълниха със сълзи, които се стекоха по бузите ѝ.

— Какво ще правя, Трей? Аз... уплашена съм до смърт.

Тя завъртя тялото си отново към моето и се вкопчи в мен като изплашено дете, лицето ѝ се зарови в свивката на врата ми. Сълзите ѝ падаха горещо и влажно върху кожата ми, тялото ѝ се разтърси. О, как ми се искаше това тяло в ръцете ми, така охотно и стоплено, да беше на Мария. Болката за нея заседна като горещ камък между краката ми.

— Дявол да го вземе — изплака Едуина. — Изглежда всичко, което правя напоследък, е да плача. И да ям, след което повръщам. След това плача повече. И гърдите ме болят наред с другите неща. — Повдигайки мокрото си лице, тя ме погледна в очите. — Не чувстваш ли поне малко съжаление към мен?

Усмихнах се пресилено. Чувствах кожата си топла и лепкава.

— Малко.

— Няма да имам никакви шансове да уловя друг съпруг.

— Какво те кара да мислиш така?

— Всички тези разгонени животни ги интересува само тялото ми.

— Не забравяй парите.

— Наистина, Солтърдън, не си *толкова* глупав. Има достатъчно заможни жени наоколо, които са повече от склонни да си хванат съпруг. Единствената разлика между нас, е, че най-малкото, докато спят с мен, няма нужда да покриват лицето ми с възглавница.

— О, не съм сигурен. — Завъртях се, грабнах възглавницата и покрих лицето ѝ с нея.

Тя изпищя, а плачът бе заменен от кикот. Смушка ме и ме удари по раменете. Борихме се, докато паднах до нея, смеейки се и дишайки тежко. Отпускайки тялото си върху моето, тя се загледа надолу в лицето ми. Нейното изглеждаше бледо в задълбочаващата се тъмнина.

— Беше ни толкова добре заедно — каза тя тихо, — признай си.

— Имахме си нашите моменти — признах, побутвайки навито масурче коса над веждите ѝ.

— Повечето.

— Нали няма да си сълзливосантиментална отново?

— Само ако ми обещаеш, че ще бъда желана така дори и след като родя.

— Защо не?

— Как бихме могли? Телата ни се разширяват до пръсване, гърдите и корема, опустошени от белези — разбирам защо мъжете не ни се радват много, ако разбираш какво имам предвид.

— Ако това беше така, Едуина, щеше да има много малко деца наоколо.

Тя притисна устните си леко срещу моите, и за един миг — само за един миг — аз отговорих, но тялото ми все още жадуваше силно за Мария. Прокарах ръка в косата ѝ и я притиснах по-близо, отворих уста над нейната и пъхнах езика си вътре в нея.

Тя издаде гърлен звук — по-скоро смях, отколкото стон на желание — едно ръмжене на завоевание, което ме върна към реалността и остави горчив вкус заради стореното, което преобръщаше червата ми.

„Женското тяло е твое проклятие още от деня, в който си станал достатъчно голям, за да преспяш с първата си курва. Просто не можеш да се сдържиш. Имаш повече нужди от всички останали мъже. Дори и

тя да се оправи и стане отново жената, която си обичал някога, ще може ли да те задоволи до края на дните ти? Веднъж каза, че благодарение на чистотата ѝ си пречистил греха от душата си. Наричаше я «ангел». Твоето... спасение. Ще бъде ли тя в състояние да утоли низките ти страсти? Какво ще направиш, ако греховете ти покварят невинността ѝ и тя престане да бъде ангел? Или по-лошо, в крайна сметка ще се умориш от наивността ѝ и ще жадуваш за курва? Сигурна съм в това. Ние си приличаме, ти и аз. Ние... сме празни и гладът трябва да бъде задоволен. Това е, което ни свързва. Нашата нужда.“

Отблъснах я настрани и се изтъркалях от леглото.

[1] Фартинг — стара британска монета, една четвърт от една стотинка. — Б.р. ↑

[2] Грум Портър — звание, предоставено от краля на Англия на официално лице, отговарящо за организиране на хазарт в двореца на Тюдорите. По-късно той регулира правилата в английските игрални зали. В крайна сметка терминът се използва за собственика или оператора на игрална зала. — Б.р. ↑

9.

През следващите два дни успях потисна чувството на безсилие, зает с Паркхърст и Уайтинг. Заедно ловувахме яребици и фазани, пиехме от намаляващите ми запаси алкохол, играехме карти, докато не можех да държа очите си отворени от отегчение. Едуина, излегнала се в леглото ми, се кълнеше, че е твърде болна, за да пътува. Не се и съмнявах в това. А и как ли бих могъл, след като бях принуден да наблюдавам как повръща тежко в нощното гърне всеки път, когато влизах в стаята?

Паркхърст и Уайтинг бяха тези, на които не можех да вярвам напълно. Те не бяха от хората, които без основателна причина биха пропилявали дните си и скъпоценните си нощи, скитащи в студените и изложените на течение зали в провинциален имот.

Не успяха да ме заблудят. Нито за миг. Баба ми е стигнала до тях... подкупила ги е, платила им е. Бях сигурен, че ги чака някъде наблизко като някоя хитра лисица да се върнат с каквато и да е информация, та да започне своя следващ план, с който да продължи да руши живота ми.

Това, което ме изненада, бе двуличието на Паркхърст. Можех само да предполагам колко големи трябва да са дълговете му, че трябва или да се подчини на кроежите на баба ми, или да страда от тежки последствия.

За това бях принуден да му простя. Такова дълбоко отчаяние беше и мой постоянен спътник през по-голямата част от съзнателния ми живот, и все още е. Промъкваше се повече от очевидно с всеки изминал ден — толкова отчаяно, колкото сгъстяващите се зимни облаци на хоризонта.

В интерес на истината причините за идването и оставането им тук много малко ме притесняваха, в сравнение с нарастващия ми глад отново да съм с Мария. Необходимостта от нея сгорещяваше кръвта ми. Караше ме нощем да ставам от леглото, да бродя по коридорите.

Имах чувството, че сигурно полудявам като хората, затворени в Менсън.

Връщах се в музикалната стая отново и отново, сядах на стола и като в транс се вирах в покритото с прах пиано. Мелодията на *Песента на Мария* се въртеше в главата ми, спомените за умственото ми объркване караха сърцето ми да бие бързо.

При мен обаче то се дължеше на нараняване на главата, докато на Мария ѝ бе причинено от наранено сърце.

Все повече и повече, търпението ми се изчерпваше. „Дай ѝ време“, предложи Берта.

Колко?

Една седмица? Месец? Проклетата година?

Не бе ли достатъчно, че прекарах три дълги години, страдащ заради изчезването ѝ? Как си я представях в прегръдките на друг мъж, да го обича, както аз я обичах?

Беше ми омразно да призная вината си за нейното състояние. Да бъде забравена в това ужасно място, докато аз я мразех, за това, че се е омъжила за друг. Каква ирония, че и двамата изгубихме умовете и сърцата си, да не говорим за живота си през последните години.

Проклетата загуба.

Проклето нещастие!

Студен и ревящ като гладни лъвове вятър задуха от север срещу тъмните камъни на имението.

Когато в полунощ излязох навън, спрях и се огледах. Очите ми се присвиха срещу бурята, ушите ми писнаха от воя на вятъра в дърветата.

Не блестеше светлина от прозорците на стаите, където Паркхърст и Уайтинг спяха. Знаех, че рискувам, въпреки че се строполиха пияни в леглата си. Ако откриеха, че съм излязъл, щяха да тръгнат да ме търсят. Имаше вероятност дори и да ме намерят.

Бях готов да рискувам. Нямах избор. Необходимостта да видя Мария стана непоносима. Трябваше да се уверя, че тя е добре. Трябваше да я докосна, да вдъхна аромата ѝ, да погледна в очите ѝ и да вникна в душата ѝ.

Вятърът блъскаше в гърба ми, пронизвайки ме със студ, сякаш всички демони от ада се стремяха да ме държат далеч от нея. Изминах трудно целия път. Дъхът ми секна, когато прегазих през реката, потреперих, когато студът ме сграбчи нагоре по краката, този път по-студено и по-дълбоко заради дъждовете от север.

Когато надигналият се вятър се понесе към насрещния връх, спрях и погледнах назад. Ниски черни облаци се плъзгаха по запустелите полета и наведоха върховете на елите, разкривайки за кратко очертанията на господарска къща, преди да изчезне от очите ми. Но не и преди да забележа светлина в единия от прозорците, където преди беше тъмно.

— Паркхърст, копеле — казах през зъби. Нямах друг избор. Стигнах твърде далече.

Самата мисъл да видя Мария отново вливаше енергия в мен, която ме движеше напред.

Спах поглед върху къщата на Уайтфийлд. От прозореца струеше светлина. Вървах упорито надолу по пътеката, тичайки и препъвайки се, докато вятърът подгъваше краката ми. Най-накрая приближих къщата, дишах тежко и с усилие. Предпазливо се преместих до прозореца и погледнах.

Тя беше там! Пред огъня. Седеше на малък стол, облечена в синята рокля, и гледаше спокойно пламъците.

Мили боже, изглеждаше като ангел. Колко е бледа и съвършена! Нямахше лудост в тази външност. Нямахше истерия, нямахше страх. Изглеждаше толкова нормално като всяка млада жена, потънала в мислите си.

— Тя не е готова — достигна до мен гласа на Берта и аз се обърнах рязко, за да погледна надолу към строгите ѝ очи, озарени от светлината през прозореца. Вятърът развяваше полата ѝ, когато се придвижи към вратата с кошница в едната си ръка, а другата повдигна, за да предпази лицето си от хапещия вятър.

— Тя изглежда добре — казах аз.

— Изглежда, но не е готова. Все още не. Няма да ѝ помогнеш, като упорстваш.

— Кога? — настоях аз.

— Търпение.

Ударих с юмрук срещу каменната стена.

— Госпожо, аз не съм от най-търпеливите хора.

— Да, знам това. Не е нужно да ми посочваш очевидното.

— Чаках дяволски дълго...

— Ще чакаш още по-дълго. Ден, може би. Седмица. Месец. Докато тя е готова.

Стоях упорито и твърдо, стиснах ръце и се разтреперих от гняв така ожесточено, че се изплаших за Берта в този момент.

— Какво говориш, по дяволите... — казах с подигравка. — Месец? Ще я взема още тази минута...

— Хайде, тогава. Взemi си я. — Берта посегна към вратата, като ме изгледа свирепо. — Нямам никакви права над нея. Когато умре, няма да тежи на моята съвест.

Погледнах пак през прозореца и се съсредоточих отново върху Мария. Бе навела глава и се взираше в огъня със странно очакване.

Какъв проклет обрат. Това, което трябваше да бъде радостта на живота ми, беше агония, така ужасно присвила гърдите ми като най-голямото зло на света.

Вина!

Горчиво последствие!

Отровата ѝ ме изгори отвътре — възмездие за всички грехове, които съм извършил в живота си. Каква по-добра отплата за злодеянията ми, освен да ми отнемат най-желаното и най-мечтаното!?

— Кажи ми истината — задъхах се. — Прекалено ли е увредена?

Берта постави ръка върху моята.

— Не толкова, колкото си мислех в нощта, когато съпруга ми я пренесе през врата и я сложи на легото. Не и толкова като в деня, в който ти си тръгна. Умът ѝ се държи на тънка нишка. Тя идва и си отива. Понякога е много близо до това да си върне разсъдъка, но след това пак се затваря в себе си. Но ти си прав. Твое право е да я вземеш оттук, ако пожелаеш. Тя е твоята любима, не чия друга.

Моята любима. Да. Това беше тя.

— Върви, тогава — казах ѝ, а погледът ми все още бе съсредоточен в Мария. — Преди да променя решението си.

С бързо кимване Берта подпря отворената врата, спря за миг на прага и се втренчи в мен, а след това затвори вратата пред лицето ми. Бързо се приближих до прозореца, вятърът и студът насълзиха очите ми, бузите ми пареха. Мощен порив разтърси тялото ми. Гледах как

Берта покри с шал раменете на Мария, а след това разрови огъня, така че пламъците подскочиха високо и хвърлиха ярка златиста светлина в уютната стая.

Полагайки чело срещу стъклото, издишах уморено и гледах образа ѝ, неясен зад замъгленото от дъха ми стъкло.

— Лека нощ, любов моя — прошепнах аз.

Останах, отказвайки да се върна в Торн Роуз. Не можех да се откъсна от близостта на Мария.

Вятърът духаше диво, брулейки дърветата. Пронизващият дъжд се забиваше в земята, студът ме режеше до мозъка на костите ми. Сгуших се с гръб към ствола на една офика и гледах през прозореца, понякога съзирах Берта, и по-рядко Мария. В един момент светлините в прозореца угаснаха и всичко, което остана, беше миризмата на пушека от комина.

— Ще умреш от простуда, господине — достигна женски глас зад мен и аз се обърнах, виждайки Луиз.

Понесе се насрещен северен вятър, развява дългата, падаща свободно коса на жената и притисна полата към слабите ѝ крака. Очите ѝ, засенчени от нощта, ме наблюдаваха втренчено.

— Ела в къщи на топло, докато премине дъжда.

Последвах я с вцепенено от студа тяло.

Малката къща беше същата като на тази на Уайтфийлд. В легло до камината лежеше болният ѝ съпруг, лицето му бе посиняло, а гърдите му се повдигаха тежко.

Чаках до затворената врата, гледах я как дръпна шала от раменете си и постави стол пред огнището.

— Седни — каза ми.

Седнах, все още съсредоточил внимание в нещастния ѝ съпруг.

Докато Луиз приготвяше чай, от време на време поглеждаше към мен, след това към съпруга си. Имаше хубаво лице, но то изглеждаше уморено, белязано може би от трудностите на живота.

— Това е най-ужасното нещо, сър, да гледаш как любимия човек умира.

— Да — казах, погледнах обратно към пламъците, мислейки за болката, която изпитвах по Мария, и страхът ми да не я загубя — че

може би вече съм я загубил.

— Лу — повика я съпругът ѝ тихо.

Тя забърза към него и го хвана за ръката, усмихвайки се храбро.

— Да, любов моя?

— Кой дойде, момиче?

— Познат на Томас и Берта.

— Нека го видя.

Тя ме погледна и аз неохотно се приближих към леглото.

Тъмните му мътни очи се спряха на мен и той ми се усмихна слабо.

— Добре дошъл, сър.

Опитах да се усмихна.

— Предложи ли му бира? — попита Ричард.

— Да, любими.

— Добра жена. — Той се бореше за глътка въздух. — Изглежда ви е студено, сър. Донеси му одеяло, Лу.

Докато продължаваше да ме гледа в очите, почувствах хлад по-остър, отколкото от студения въздух. Смъртта се бе издигнала около нас. Тръпка пропълзя по влажната ми кожа и притисна сърцето ми като тежък камък.

— Как те наричат, сър?

— Трей.

— От този край ли си?

— Той работи в Торн Роуз — каза Луиз, като хвърли едно одеяло върху раменете ми.

— Ах. Толкоз по-зле за тебе, сър.

Той бавно затвори очи и изстена.

— Тихо сега — прошепна Луиза. — Пази си силата, съпруже.

— Малко сила ми остана, за да я съхранявам, любима. — Той съумя слабо да се усмихне и вдигна ръка към нея. Тя я стисна срещу сърцето си. — Ах, момиче — прошепна той. — Не успях и съжалявам.

— Глупости. — Очите ѝ проблеснаха.

— Нямаме деца, които да се грижат за теб, след като аз си отида. Какво ще стане с теб, любов моя?

— Ще се справя.

Брадичката му потрепери и аз се върнах обратно при огъня, където седнах, взирайки се в пламъците, а звукът от тихите му

ридания изгаряше лицето ми. Болеше ме, че трябваше да стана свидетел на тази тъга.

Когато той се успокои, Луиз приготви чай и остави димяща чаша в ръцете ми. Взе един стол до моя и наметна плътно шала около слабите си рамене. Лицето ѝ изглеждаше изпито от мъка.

— Какво ще правиш? — попитах тихо.

— Не знам — прошепна тя.

— Нямах ли семейство?

— Нямам.

Тя извади писмо от джоба на полата си, отвори го с треперещи ръце и го прочете отново на светлината на огъня, преди да обърне лицето си, за да ме погледне.

— Той не знае, че е пристигнало. Не смея да му кажа. Ще се предаде. Ще ме напусне.

Взех писмото от нея и го прочетох — изискването, че тъй като съпругът ѝ вече не е годен за работа, трябва да освободят къщата на компанията в рамките на две седмици, докато заместят Ричард с нов човек, който да работи в мината.

— Предполагам, че ако той беше по-добре, щеше да се върне на работа, и нямаше да се поставя въпроса за освобождаването на къщата.

— Да. — Тя поклати глава. — Но е късно за чудеса. Съпругът ми умира.

Стоическата ѝ смелост се разпадна и тя покри лицето си с ръце, сълзите падаха и слабите ѝ рамене се разтресоха.

Станах от стола и внимателно я взех в прегръдките си. Чувствах как тялото ѝ се разтърсва. Топлите ѝ сълзи мокреха ризата ми. Нямаше нищо, което бих могъл да кажа, няхах утеха, или нещо, което да я успокои.

Просто я прегръщах.

10.

Най-сетне, за мое най-голямо облекчение, се сбогувах с Паркхърст и Уайтинг. Все пак успях да стоя на разстояние от Мария. Дълги часове се занимавах да държа ръката на Едуина, тъй като тя продължаваше да тича до гърнето при всяка възможност. Бях се отказал от мисълта, че скоро ще напусне Торн Роуз, а и вече не ми пукаше. Ако не друго, поне ми правеше компания. Тя понасяше влошаващото ми се настроение и нарастващото ми нетърпение.

От време на време играехме на карти, четяхме един на друг и обсъждахме имена за детето, което започваше да заема все по-голямо място в сърцето и живота ѝ с всеки изминал ден. През нощите лежах в леглото, загледан в прозореца към огнения ореол на топящата метал фабрика, Едуина се притискаше срещу гърба ми и чувствах движението на бебето срещу гръбнака ми.

Винаги си представях, че ръцете около мен са на Мария, и страхът, че те никога няма да ме обгърнат, нарастваше.

Засега нямах вест от баба ми. Искаше ми се да вярвам, че вече е решила да не се бърка в отношенията ми с Мария. Дълбоко в сърцето си знаех, обаче, че рано или късно ще дойде да тропа на вратата ми.

Не, най-добре за Мария беше да остане точно там, където бе сега, независимо дали ми харесва, или не.

Смятах да издържа толкова дълго, колкото можех. Но един ден, когато и ако преживеем това мъчение, аз ще я видя, дори да е от разстояние.

Щеше ли да изглежда така красива, колкото беше последния път, когато я видях, облечена в бледосиня рокля, а косата ѝ блестеше като пролетна слънчева светлина?

Представях си как я приближавам, как тя повдига забележителните си очи към мен, лицето ѝ оживено от разпознаване и любов. Как крещи от удоволствие и се хвърля към мен, прегръщайки ме нежно. Тогава бихме могли да забравим последните години. Сякаш никога не се бяха случили и щяхме да сме истински щастливи.

Една мразовита сутрин се загътрих към къщата на Томас. Намерих изкривено старо дърво, от което имах перфектен изглед към дома му. Знаех, че веднага след като нощната смяна свърши, миньорите ще излязат на дневната светлина, за да бъдат посрещнати от жените си. Не за пръв път се замислих за Луиз и Ричард, за напрегнатата борба на мъжете да оцелеят и затрудненото положение на жените.

Няма чудеса.

Именно тогава в ума ми се зароди идея.

Глупава, разбира се. Лудост! Не, аз нямах и понятие какво е благотворителност, никога в самовглъбения си живот не бях правил нещо, от което да нямам изгода. Не бях като брат си, който олицетворяваше добрата воля към всички хора.

Свети Клейтън.

Често съм го презирал за това. Вечно се гневях на щедростта му към другите, заслепен от собствения си егоизъм.

Клейтън беше постигнал това, което аз никога не успях, а вече бях започнал да вярвам, че и никога няма да успея.

И все пак, докато седях там, а първите лъчи на слънчевата светлина се процеждаха през мъглата, се почувствах пробуден. Нещо повече, усетих надежда. Надеждата, че най-сетне пролетта бе дошла в живота ми. Топлината от нея ме накара да се изпотя, тялото ми вибрираше, умът ми се въртеше, докато светът около мен се залюля.

Побързах надолу по хълмистия път, през пирен и прецип, които ме удряха по краката. Птиците отлитаха обезпокоени от трънливите си бърлоги. Издигнаха се във въздуха с лудо размахване на крила, минавайки по протежение на коловозите на вагонетките, покрай дома на Уайтфийлд, над няколкото жени, които бяха излезли от домовете си, готови да посрещнат съпрузите си от смяната в мината. Главите им се обърнаха, за да ме погледнат. Без съмнение се чудеха какво се случва. Стигнах къщата на Ричард и заудрях по вратата.

Луиз я отвари леко и се загледа в мен. Бутнах я, влизайки в стаята, където миришеше на прясно кафе и изпечен хляб, и с облекчение намерих Ричард все още жив. Главата му се завъртя на възглавницата и слабите му очи ме погледнаха настойчиво, сякаш знаеше защо съм там.

— Аз ще заема мястото ти в мината — казах аз без дъх.

— Какво говориш? — Луиз пресече стаята и застана до леглото, очите ѝ бяха напрегнати и предпазливи, сякаш се съмняваше в това, което е чула.

Аз продължавах да гледам Ричард в очите.

— Не е необходимо компанията да знае. Ще им пишем и ще им кажем, че си се възстановил, и че няма причина да изпращат заместник.

Обърнах се към Луиз, чието лице беше зачервено, а тялото ѝ напрегнато, тъй като беше затаила дъх.

— Най-малкото това ще ни позволи да спечелим достатъчно време, за да намерим начин, по който да се справим със ситуацията, след като той...

— Ти не знаеш нищо за добива — заяви Луиз с разтреперан глас.

— Ще се науча.

Тя се засмя рязко.

— Ти просто си твърде мек.

Погледнах я.

— Госпожо, не трябва да ме обиждате.

Тя сведе очи.

— Не исках да те обидя. Работата в мината е тежка дори за тези, които от години копаят. Не си млад мъж.

Казах през зъби:

— Млад или не, аз съм мъж. Способен съм, независимо от това как вие или останалата част от света ме виждате.

Тя тръгна към мен, стъпвайки бавно и гледайки ме настоятелно.

— Кой си ти, че ще се грижиш за нас? Нима ще поставиш собствения си живот в опасност за двама непознати?

Отидох до прозореца и погледнах към къщата на Уайтфийлд. Представих си Мария ставаща от сън, припомних си руменината на лицето ѝ, когато се смееше, блясъка в очите ѝ, които бяха изчезнали заради мен.

— Какво значение има това? За съжаление аз съм просто човек.

Бях слаб. Унизително слаб. До края на първия ми ден в мината ръцете ми бяха окървавени и коленете ми едва ме държаха да не загубя

равновесие. Мускулите на раменете ми крещяха при всяко движение, като че ли някой забиваше нож в тях и ги дереше.

Все още покрит с прах, се проснах върху леглото, кашлица измъчваше тялото ми. Едуина ме погледна ужасена.

— Какво, в името на бога, си мислиш, че правиш? Работиш! Ти си проклет херцог, за бога, и заедно с работниците на... на...

Обърнах се и повърнах в нощното гърне.

— Ти си си загубил ума, Трей. Напълно. Какво се надяваш да постигнеш?

Поех си въздух, или поне се опитах. Дробовете ми горяха. Тялото ми се разбунтува, стомахът ми се сви, сякаш бях смушкан силно в корема.

Когато Едуина се затича към леглото, за да ме успокои, аз поклатих глава и изхриптах през зъби:

— Ако ме докоснеш, ще те убия.

— Ти кървиш. О, боже, ръцете ти, красивите ти ръце.

— Махни се от мен.

Тя се отпусна в един стол, лицето бе й бледо.

— Казах ти, Ваша Светлост, че ще ти дам пари.

— Не искам проклетите ти пари.

Легнах по гръб отново и се загледах в тавана, очите ми смъдяха от песъчинки.

— Исусе, там е като в ада. Черен ад. Сякаш всеки момент самия Сатана ще се издигне и ще изтръгне сърцето ми.

— Правиш това напук на баба си, нали?

— Не. — Опитах се да раздвижа ръцете си, но те не помръднаха.

— Да помагаш на непознати в този пъкъл е абсурдно самоубийство! — Ставайки от стола, тя се приближи, кършейки ръце. — Ти си херцог — прошепна тя. — Не си роден, за да използваш кирка заедно с простолудието!

— На първо място аз съм мъж. Ако не бях аз, Мария сега нямаше да бъде наранена.

— Така значи, това е за наказание.

— Предполагам, че и така може да се каже. — Затворих парещите си очи.

Тя нежно отметна косата от челото ми. Почувствах хладните й пръсти върху горещата си кожа.

— Не трябва да доказваш мъжеството си пред когото и да е било, Трей.

— Стигнах до извода, Едуина, че мъжествеността няма нищо общо с органа между краката ми. — Погледнах към нея. — Това се брои за нещо. Някакъв принос. Не съм допринесъл с нищо през целия си проклет живот.

— Сигурна съм, че има начин да го направиш, без да се самоубиваш.

Протегнах ръката си, обвинявайки мръсните си изранени пръсти около нейните, и гледах как тя ги гледа като че ли съм носител на някаква зараза. Стиснах я силно, тъй като тя се опита да се отдръпне.

— Какво не е наред, любов моя? Сега, когато има мръсотия по ръцете ми, не съм ли достоен да те докосвам?

— Ужасена съм от това как злоупотребяваш с положението си в този живот.

Веждите ми се вдигнаха.

— Ах! Значи всичко е наред, когато петня семейното име и титла с хазарт, блудстване, и разврат. Но да се трудя рамо до рамо с простосмъртните означава, че заплашвам да унищожа светостта на наследството си. Исусе, ти си такъв сноб.

Тя дръпна ръката си.

— Нима не си прекалено самодоволен сега, Ваша Светлост? Ти, който веднъж стъпка едно дете просяк и не се обърна да го погледнеш втори път? Мислиш ли, че ако третираш така жестоко тялото си, Бог ще прости миналите ти прегрешения? И като по чудо ще те възнагради, излекувайки малката ти болногледачка?

— Не е нужно да ми напомняш, че някога съм бил кучи син, Едуина. Спомените пълзят в съзнанието ми като червеи.

Шумолейки с полите си, тя отиде до вратата, после спря. Наклони надменно малката си брадичка и се усмихна.

— Хърбърт ще ти стопли баня. Миришеш отвратително, нали знаеш. О, и още нещо. Ако смяташ, че с тази си постъпка ще заприличаш на благородния си брат, то дълбоко грешиш. Никога няма да бъдеш като Клейтън. Ще станеш за посмешище повече, отколкото в момента си.

Следващите три сутрини Хърбърт бе принуден да ми помага да ставам от леглото, обличаше ме и ме събличаше, когато се връщах у дома, твърде уморен и наранен, за да го направя сам. Докато се трудех в мината, поставях под въпрос здравия си разум, борейки се с мисълта дали да се откажа. Думите на Едуина ме вдъхновяваха да удрям и къртя по-усилено до пълно изтощение.

И Мария, тя винаги присъстваше в мислите ми.

Броях часовете, докато чаках смяната ми да приключи. Тогава можех да седна сред почиващите мъже и да я гледам, чакайки момента, в който Берта ще ми даде знак, че Мария е готова да ме приеме.

Нетърпението, което очаквах да почувствам от прекаленото чакане, беше заменено от хладнокръвие, което беше така чуждо за мен, както силата, което извираше от тялото ми. Ако трябва, щях вечно да чакам Мария.

До края на втората седмица на ръцете ми се появиха мазоли. Ризите ми плътно прилепнаха към гърдите и ръцете ми, мускулите станаха стегнати и изпъкнали.

Но от нито едно от тези постижения не можеше да ме удовлетвори, както това да дам парите, които бях изработил, на Луиз. Тя се разплака и притисна ръката ми към бузата си, признателността в очите ѝ стегна на възел корема ми.

Кога някой ме беше поглеждал с нещо друго, освен с разочарование или подигравка?

Да, там имаше повече. Много повече. Бях се сприятелил с мъжете. Те гледаха на усилията ми с интерес и с уважение на упоритостта ми. Вече знаех имената на всички мъже и на семействата им. Дойдох тук, за да се уча. Загрижен бях за бъдещето на компанията, а и за начина на живот на миньорите.

Една вечер, след като смяната ни приключи, бяхме седнали и аз слушах разговора им.

— Производството спадна от миналия месец — каза Томас, гледайки в чашата си с ейл. — Компанията не е доволна.

— Те никога не са доволни — каза Майрън Хепълборн.

Томас се загледа в тъмнината към мината.

— Малко по малко спада всеки месец — надолу, надолу, надолу.

Крейг Госуърт хвърли празната си чаша от бира на земята.

— Свършени сме, нали знаеш. Проклетият рудник е почти изчерпан. Те ще ни затворят, точно както направиха с другите миналата година, и след това какво ще стане с нас?

— Ще говоря с Уоруик — каза Томас. — Ще го убедя да ни даде повече време.

Майрън Хепълборн поклати глава, раменете му увиснаха уморени.

— Защо си създаваш главоболия, Томас? Виждахме това от месеци. Опитвахме се да го отречем заради самите себе си, но няма да го отричаме повече. Давам ни още два, може би три месеца, и това е всичко.

Проклинайки тихо, Томас се изправи и тръгна в мрака. Изчаках малко, преди да го последвам до мястото, където той се облегна на едно дърво и се загледа в бълващия огън комин.

— Какво ще правиш? — попитах аз.

— Ще говоря с Уоруик. Трябва да го убедя, че тя все още не е разработена както трябва. Не още. — Той премести погледа си от мината, очите му светеха като пламтящите огънове. — Има руда там, човече. Мога да го подуша. Усещам го. Чувствам го тук. — Той притисна корема си. — Заклевам ти се, Трей, жилата е там. Голяма. Достатъчно, за да задържи тези хора тук и да осигури останалата част от мизерния им живот.

11.

Изведнъж се събудих от странен и обезпокоителен сън — отново бях в мината, бездънна и огнена, лицето ми ме гледаше, изкривено от страдание. Но имаше и нещо друго, нещо по-обезпокоително.

Някой извика името ми.

Часовникът отброяваше в далечината, отеквайки из къщата. Оставах няколко часа, докато станеше време да стана, да прекося ливадата и да вляза в мината.

Надигнах се от леглото и се преместих до прозореца. Огън гореше в мрачната нощ, бледо златен воал блещукаше над хоризонта.

Побързай!

Отново гласът. Завъртях се и огледах тъмната стая, но единствено жарта от огъня проблясваше в камината. По лицето ми премина студен полъх като от вятър. Плъзна се по краката и гръбнака ми, нашепвайки леко в ухото ми:

Мария! Побързай!

Бързо се облякох, воден от някакъв инстинкт. Нещо не беше наред. Нещо се беше случило. Чувствах го под лъжичката си, изнервящо, стряскащо. Това караше сърцето ми да препуска от внезапна нужда да я видя, за да се убедя, че всичко е наред.

Вълнението ми се усили, задишах трудно, задъхвах се от студения въздух, дробовете ми горяха. Струпаните къщи долу бяха тъмни, случаен проблясък на светлина идваше от далечен прозорец. Нямаше горяща лампа в къщата на Уайтфийлд.

Седнах на едно дърво и затворих очи, поех няколко дълбоки вдишвания. Почувствах се глупаво, че съм така разтърсен от един сън.

Усетих трептене. То беше толкова слабо, че в първия момент си помислих, че тялото ми трепери от студа.

Тогава отново, по-силно, премина през дървото зад гърба ми.

Погледнах нагоре и видях листата да шумолят сякаш от вятъра. Само че нямаше вятър, просто ниско ръмжене, което прозвуча като гръм под мен.

Господи, какво се случва!

Изправих се на крака и залитнах, погледът ми обхвана околността. Пред мен далечината започна да се деформира, разтваря, и изведнъж светът започна да се разпада.

Ръмженето се превърна в рев и експлозия, която изпрати струя от дим и смрад от минната шахта, сякаш всички демони от ада бяха освободени. Пожар избухна от разпадащия се миришещ комин.

Нищо не можеше да спре това, което се случваше. Камъните на комина започнаха да се разпадат един по един, летяха в небето като огнено сияние през облаци от сив дим. Падащи отломки покриха сламените покриви на къщите, които сякаш се смалиха под чудовищно обвилите ги черни облаци.

Мината... Мили боже, мината!

Тичах, падах долу, пълзях, очите ми горяха, ноздрите ми — опарени от горещия въздух и вонящата миризма. Земята все още вибрираше под мен. С ъгълчето на очите си виждах хълмовете, разлюлени като живо същество, след това изчезваха, сякаш гигантска паст се отваряше и поглъщаше собственото си творение.

Инстинктивно излязох на пътя, но оттам не можеше да се види нищо. Ярките пламъци на огъня се издигнаха над земята, ивиците светлина изглеждаха като падащи звезди през дима.

Тогавя чух писъците на жените, но не ги виждах, до мен достигаха само воплите им на ужас и мъка. Горящите покриви допринасяха за кълбото дим, а сламата върху тях пукаше и пращеше като прахан.

Пред мен се появи Берта, лицето ѝ бе посивяло от шок и страх и покрито с оловни сажди, прах и дим. Стъклените ѝ очи се взираха в мен, стисна гърлото си с ръка и с ужасен звук извика името на съпруга си.

— Томас, Томас! Някой да помогне на съпруга ми!

Зад нея покрива на къщата на Уайтфийлд пламна.

— Мария! — крещях в лицето на Берта. — Къде е Мария?

Тя се отдалечи, препъвайки се. Опитах се да я грабна, да я дръпна назад от излизания на талази задушаваш дим. Водена от страха, тя ме блъсна настрани и изчезна в мъглата.

Видях Мария, клекнала в ъгъла на малката стая, както и в деня, когато я намерих в Менсън. Отломъци от горящия сламен покрив

падаха около нея и подгъва на роклята ѝ пушеше.

Проправих си път през дима и пламъците, стигнах до нея, грабнах я в обятията си я и изведох от къщата. Сгуших я до гърдите си, за да я предпазя от искрите и изригналия дим.

Слепешката бягах в тъмнината по пътеката, дробовете ми горяха, краката ми се схващаха в спазми. Спрях се, едва когато достигнах билото, и погледнах назад към огнената падина. Грохотът и ревът беше спрял, но горящите покриви пращяха.

Внимателно поставих Мария на земята, взех лицето ѝ в ръцете си и я прегледах за рани. Изплашените ѝ очи ме погледнаха и ръцете ѝ се вкопчиха в ризата ми. За миг...

В следващия момент тя се обърна и побягна надолу по хълма в навалищата от крещящи мъже и жени. Къщите бяха опожарени. Проправях си път, блъскайки тела, които обезумяло искаха да стигнат до опустошената мина. Най-сетне стигнах до къщата на Ричард.

От покривите се издигнаха пламъци като плющящи и увиващи се езици и дори, докато гледах, всичко започна да се разпада.

Защитих лицето си с една ръка, ритнах вратата и тя се отвори, но бях отблъснат от огнената стена, която унищожаваше малката къща.

— Лу! — извиках аз, отчаяно исках да намеря някакъв начин да ги спася.

Тя се беше свила на леглото и държеше съпруга си. Извърна глава и ме погледна със спокоен поглед, на лицето ѝ не бе изписан страх, а хладнокръвие, което придаваше красота на чертите ѝ и намекуваше за жената, която някога е била. Усмивка докосна устните ѝ, след това тя изчезна под градушка от горящи греди и слама.

— Всички те са мъртви. Мъртви. Няма надежда за никой.

Гледах от прозореца на спалнята в непрогледния хоризонт, който просияваше заплашително. Мислех си за баба ми и колко ли ще е доволна за мината. Смрадта вече не се усещаше във въздуха.

Цялото ми тялото бе покрито със сажди, ръцете ми бяха опърлени от горяща пепел. Обърнах се и погледнах към Мария.

Бях направил всичко по силите си, за да помогна на погребаните миньори и мъжете, които пристигнаха на работа скоро след експлозията. Уви, нито един човек не можеше да направи нещо, за да

помогне. Благодарение на една искра и залеж от газ, светът на тридесет метра надолу под земята се взриви и унищожи дългите километри тунели.

— Направих, каквото можах — казах с дрезгав шепот.

— Разбира се, че си направил, скъпи. — Едуина взе влажна кърпа и започна да търка черните ми ръце. Тя изглеждаше по-бледа от обикновено.

— Не мисля, че разбираш, Едуина. Те са мъртви.

— Разбирам.

— Томас. Майер Хепълборн, който имаше четири деца и малка ферма близо до Хорт. А Крейг Госуърт едва се беше оженил. Съпругата на Джон Милфорд очаква първото си дете след няколко седмици. Лу и Ричард. Всички си отидоха.

— Слава на бога, че не си сред тях. А можеше да бъдеш, не разбираш ли? Ако тази експлозия се беше случила няколко часа по-късно... Мили боже, при мисълта за това изтръпвам.

Тя хвърли настрана мръсните кърпи.

— Ще трябва Хърбърт да донесе една гореща вана.

— Не искам вана. Искам... — Поклатих глава и примигнах.

Очите ми горяха. Лицата на жените се бяха запечатели в паметта ми, виковете им звъняха в ушите ми. Чувството на безпомощност продължи да присвива корема ми. Но най-голям от всичко беше страхът, че можех да загубя Мария, отново. Втресе ме.

Не за пръв път си спомних за съня, за гласа, който ме вдигна от леглото и ме накара да отида до мината.

Съвпадение, разбира се.

— Исусе — прошепнах аз. — Ако не бях там, Мария щеше да е мъртва също.

Едуина въздъхна.

— Това, разбира се, щеше да е жалко.

Аз присвих очи към нея в убийствен поглед.

Тя отстъпи назад, очите ѝ се разшириха, толкова сини, колкото и това, с което беше облечена.

— Почини си. Изтощен си. Ще кажа на Хърбърт да донесе чай с банята ти.

Когато тя излезе от стаята, аз отидох до леглото и се загледах надолу в очите на Мария. Разочарованието ми тежеше, а безсилието

сви гърлото ми.

— Мислех, че... там, където паднах, помислих за момент, че ме разпозна. Предполагам, че не.

Прокарах ръце през косата си, чувствах как щях да се взривя като газта, изпратила шестдесет мъже към смъртта. За един кратък миг завиждах на Томас, Майер Хепълборн и Крег Госуърт — вече необременени с жестоките обрати в живота и сърцераздирателни разочарования.

В този миг се чу гръм, последван от експлозия ярка светлина в небето. Облаците трещяха разрушително, прозорците задрънчаха и пода се разклати.

Мария се отмести и празният ѝ поглед се изпълни със страх и объркване.

— Пол? — прошепна тя. — Ти ли си там?

Приближих се.

— Мария?

— Какво се случи? Този звук...

Последвах посоката на погледа ѝ към сенките извън светлината на лампата. Нищо, разбира се. Какво очаквах да намеря там? Пол? Исусе, и аз полудявах като нея.

— Мария, моля те.

Тя се изправи малко, челото ѝ се набръчка и долната ѝ устна затрепери.

— Какво искаш да кажеш с това, че Берта си е отишла?

— Чуй ме.

— Къде съм?

Отново погледна към сенките, гледаше играта на светлината, отразена в блестящото сияние на стената. Мислех си за гласа отново и тръпка пробяга по гърба ми.

— Няма да се успокоя! — извика Мария, връщайки вниманието ми отново върху нея. Тя се втрени в стената, лицето ѝ почервения от гняв.

— Спри това — заявих аз с цялата власт, която можех да събера, въпреки растящото ми чувство за безсилие. — Чуваш ли ме? Спри.

— Пол? Не ме оставяй.

Обвих слабите ѝ рамене с ръцете си и леко я разтърсих.

— По дяволите, трябва да ме чуеш.

— Берта! — плачеше тя. — Берта, моля...

— Тя си отиде, по дяволите. Страхувам се, че оставаш с мен.
Зашлеви ме.

— Не! Не ме докосвай!

Тя ме избута настрани и се претърколи от леглото. Размаха ръце пред себе си, сякаш се препъва в тъмното.

— Няма ли да спреш това — извиках аз, разочарованието ми нарасна, тъй като ме беше страх, че тя е загубена за мен. Загубих! Не знаех как да я достигна. — Ще ме чуеш ли...

— Помогнете ми! Някой да ми помогне!

Дръпна се в единия ъгъл и се плъзна надолу по стената с крака до гърдите, ръцете и се заровиха в косата и тя затвори очи. Започна да се люлее, тананикайки песента на Мария.

Когато налях половин бутилка от розовата тоалетна вода на Едуина в топлата вода, тя изглеждаше ужасена.

— Беше ми купил тази от Париж — извика тя.

— Ще ти купя друга.

— С какво? Със свещници?

Погледнах я.

— Не съм в настроение да толерирам злобата ти в този момент.
Предлагам ти да направиш нещо полезно. Помогни ми да я съблека.

— Ти не си сериозен. Тя е... опасна.

— Аз също.

Очите ѝ се разшириха и тя преглътна.

— Ще си ми дължник за това, Солтърдън.

— Започвай, Едуина. Задължен съм почти на всеки в тази страна, по един или друг начин.

Мария лежеше свита на леглото, загледана в прозореца. Махнах на Едуина да отиде до противоположната страна на леглото, в случай че Мария се опита да избяга отново.

Тя не го направи, благодаря на Бога, просто лежеше отпуснато като парцалена кукла, когато почистих опърлената, със сажди покрита нощница. Внимателно я вдигнах, но тя не се бореше.

Пуснах я във водата, обвивайки ръка около раменете ѝ. Пара обгърна лицето ми, капки потекоха от челото ми и се посипаха по

гърдите ѝ. Бледата ѝ кожа се зачерви от топлината. Очите ѝ се разшириха.

Погледнах бързо Едуина и безгласно прошепнах:

— Успокой я.

— Аз? — отвърна тя шепнейки.

— Направи го.

С въздишка на примирение, тя се отпусна близо до ваната:

— Спокойно, Мария. Всичко ще бъде наред.

Мария обърна глава към гласа и се загледа, тъй като беше тъмно.

— Ние няма да те нараним.

— Берта? — прошепна тя. — Берта, ти ли си?

Изгледах Едуина и кимнах.

— Да, скъпа. — Едуина закърши ръка и завъртя очи. — Берта...

е.

Мария се отпусна малко и аз се пресегнах към сапуна, плъзнах го по раменете ѝ надолу по потопените ѝ ръце. Сажди от ръцете ми образуваха тъмни спирали по кожата ѝ във водата.

— Къде е Сара? — попита тя.

Едуина ме погледна; аз свих рамене.

— Сара? Какво искаш от Сара? — попита Едуина.

— Искам я. Искам Сара.

— Тя... не е тук.

— Искам я. — Мария отново започна да се бори и бях принуден да я хвана здраво. Безпокойството ѝ се върна, тялото ѝ започна да трепери:

— Сара — извика тя.

— Направи нещо — казах аз през зъби.

— Кажи ми къде е тя — каза Едуина, опитвайки се да държи паниката ѝ под контрол.

— Дай ми я!

Преди да успея да реагирам, Мария се надигна от водата, красивото ѝ лице се изкриви от ярост. Тя погледна право в очите ми, нейните като два горски пожара, толкова горещи колкото пламъците, които унищожиха мината и селото преди часове.

Изведнъж ръцете ѝ бяха в косата ми, пръстите усукани около нея, ноктите ѝ се забиваха в скалпа ми. Повлече ме във ваната с нея, изтегнат, с лице надолу към водата, където аз инстинктивно вдишах,

поемайки от розовата ароматизирана течност, която избухна в мозъка ми.

Едуина изпищя.

Надигнах се нагоре и се откъснах от Мария, задушаван, повърнах водата, която опари гърлото ми.

Едуина изкрещя отново.

Въпреки изгарящата мъгла, погледнах наоколо да намеря Мария, излизаща от ваната, вниманието ѝ беше насочено към Едуина, която отстъпваше назад към вратата.

— Дай ми я, кучко — Мария изръмжа.

— Тя не е при мен! — проплака Едуина. — Трей! Направи нещо. Тя ще...

Мария скочи грациозно като котка върху Едуина, събори я на земята с шокиращо тупване в пода. Мария улови в шепи косата ѝ и започна да удря главата ѝ по килима.

Бързо скочих през ваната и грабнах Мария за талията, дърпайки я назад. Едуина виеше от болка, докато Мария я прекатури, продължи да стиска косата ѝ, раздрусвайки я от едната на другата страна като куче с кокал.

— Остави я — извика аз и се опитах да отделя пръстите на Мария от косата на Едуина.

С ръмжене тя впи малки зъби в рамото ми. Усетих ги как разкъсват мускулите ми като остри ножове.

Вкарах лакътя си в ребрата ѝ, чух как притока на въздух напуска дробовете ѝ и ме пусна. Тя се препъна назад, не се интересуваше от мен или Едуина, завъртя се в кръг с протегнати ръце и изплака:

— Сара!

Коя, по дяволите, беше Сара?

Докато дъждът удряше по покрива, виждах лицето на Мария как викаше това име отново и отново. Там нямаше страх, само отчаяние, толкова силно, че сърцето ме болеше като си спомня.

Сара.

Търсих в паметта си, припомняйки си жените на миньорите, но сред тях нямаше Сара, щях да си спомня. Може би някоя от девойките, които не съм виждал? Някоя, която с Берта, са постигнали някакъв

напредък с Мария? Която и да беше, тя й бе въздействала изключително силно.

Слънцето изгря зад ниските тъмни облаци, заплашващи с дъжд. Поех надолу по калния път. Движех се бавно напред заради калта, свирепия студ и големите участъци с лед, покрили земята. Не чувствах студа. Надявах се да намеря Сара и тя да ми помогне.

Селото се бе разпростряло като безжизнен труп в хралупа, къщите — без покриви като кости, стърчащи от земята. Разпръснати сред падналите отломки, мъже седяха като каменни реликви от друго време, избрали да лежат на земята, забравени, хвърлени на далеч, безполезни.

Подобно на призрочни фигури, съпругите на мъртви миньори се движеха безшумно сред обгорени къщи, влачейки жалкото си обзавеждане и трупайки го вътре във вагоните. Като минах, малцина обърнаха хлътнали погледи към мен, израженията им, окрилени от моментна надежда, преди реалността да затръшне вратата отново в лицата им.

Камъните от къщата на Уайтфийлд стояха в рязък контраст с черните хълмове отвъд него. Внимателно влязох, спрях на изгорелия праг и се загледах в овъглените останки от стол с облегалка, легло и почернели метални тенджери за готвене вътре в огнището.

Мястото миришеше на тлееща, мокра пепел.

Берта излезе от спалнята, ръцете й бяха пълни с постелки и завивки, които като по чудо бяха оцелели от ада, който бе унищожил основната стая. Като ме видя, тя спря. Беше се състарила с десетилетие през последните двадесет и четири часа. Скръбта бе набраздила дълбоки бръчки по лицето й.

— Берта — казах аз с напрегнат глас. — Съжалявам.

Тя ме стрелна с бързо кимване и затегна вързопа към гърдите си.

— Да. И аз.

— Мога ли да ти помогна?

— Не. — Тя поклати глава.

— Какво ще правиш сега?

— Ще се преместя.

— Къде ще отидеш?

— Надолу по пътя. Имам брат в Брадфорд. Жена му умря миналата година. Мога да му помагам за многото деца.

Тя хвърли вързопа на пода и се върна в спалнята. Аз преместих завивките и ги вдигнах, изчаках докато тя се върне с ръка, пълна с неща, които изглеждаха като дрехи на Томас.

— Коя е Сара?

Тя се втренчи в мен един дълъг миг, като че потъна в дълбок размисъл.

— Сара — повторих аз. — Къде мога да я намеря?

Берта преглътна и огледа стаята. После ме погледна за миг, сякаш ще се пръсне.

— Мария я търси.

— Ах! — Тя си пое накъсано въздух. — Как е момичето?

— Буйна.

— Това е срамота. — Тя примигна и отново ме погледна. — Както казах, тя се нуждае от женски грижи.

— Може би тази Сара ще може да помогне. Мария, изглежда, е свързана с нея по някакъв начин.

Очите ѝ плувнаха в сълзи, Берта прехапа долната си устна, а след това се затътри обратно през пепелта в спалнята. Излизайки отново, държеше кукла-бебе в едната ръка. Тя се втренчи в нея с такава болка, боях се, че ще изригне в порой от сълзи.

Хвърли я към мен.

— Вземи я. Това е всичко, което е останало от скъпата ми дъщеря, но Мария се нуждае от нея повече от мен. Служеше само да ми напомня за това, което загубих.

Взрях се надолу към напуканото лице на куклата с големи боядисани сини очи и избледнели като на ангелче устни. Кичурите коса върху главата ѝ приличаха на суха сплъстена слама.

Погледнах объркан към Берта.

— Дъщеря ми я наричаше Матилда. Томас ѝ я купи веднъж, когато замина за Лондон. — Усмивката ѝ трепереше. — Безценното ми момиче спеше с нея всяка нощ, докато умря.

Кукла. Погледнах надолу в ангелското лице, смущението ми нарасна.

— Куклата...

— Това е Сара. — Тя преглътна. — Мария я нарича Сара.

12.

Реалността, или по-скоро животът, нахлу в нея като море от огън — ослепителен в блясъка и ужасяващ в какафонията си. Изглежда извираше от самата ѝ същност, или което е останало от нея. Поне не се бе преселила в царството на отвъдното. Откакто се помнеше, което не беше много отдавна, тъй като, по настояване на Пол, нищо не съществуваше, преди да се плъзне като удавник в тъмнината, където имаше единствено мълчание и вцепененост. Нямахте страх. Нямахте щастие. Нямахте болка. Нямахте мъка. Само... вцепененост.

Мария се чудеше дали тя, по ирония на съдбата, бе запратена отново в утробата на скъпата ѝ майчица, където съществуването нахлуваше червено и топло като кръв. Чуваше как сърцето ѝ бие силно и усети как кръвта ѝ препуска към гърдите ѝ. Вдишване, удар, издишване, удар... удар, изпращане на тръпки надолу по ръцете и пръстите, които чувстваше сякаш бяха ужилени от хиляди огнени игли.

Не, не! Не ѝ харесваше това... пробуждане. Тъмнината я пазеше, спаси я от пълно безумие. Отвъд нея имаше само зло и болка. И страх. О, боже, страха...

Всичко беше започнало с рев, който бе минал през тъмнината в нея с херкулесова сила, и тя наблюдаваше как черната ѝ обвивка на комфорт се разбива около нея като стъкло, позволявайки на лъчове светлина и шум да я достигнат.

Тя извика на Пол и той дойде бързо, както винаги, но... в последната секунда се бе отдръпнал, засмукан в спираловиден водовъртеж от светлина. Лицето му, прекрасното му лице, винаги излъчващо такова спокойно блаженство, се появи неясно и разбъркано.

Тогава чу гласа на Берта, обикновено утешителен и, ох, така добър (тя беше убедена, че Берта е ангел, въпреки че Пол категорично отрече), но този ужасяващ вопъл несъмнено не бе звук, принадлежащ на ангелите. Ангелите не изпитват болка или ужас. Все пак те бяха на небето, а то осигуряваше убежище от човешкото нещастие.

С всяка своя клетка Мария се бореше да се скрие, да потъне в бездната и да издърпа тъмнината над себе си.

Но тя се рушеше. Малко по малко. Късове се появяваха в черните стени, които я заобикаляха, и пропускаха светлина и звук.

Ненавистното осъзнаване, че са ѝ откраднали нещо, се събуди в нея. Скоро писъците щяха да започнат — ужасните вопли на лудите. След това те ще се върнат, за да я мушкат и ритат с краката си, да ѝ се смеят и подиграват и да ѝ причиняват болка.

И с тези чудовища ще дойдат спомените. Това е, от което я боли, дори повече от ударите и унижението.

Леко отвори едното си око и надникна през миглите. Не беше сама. Инстинктите ѝ се събудиха. Тя винаги знаеше, без значение колко скрита беше в съзнанието си, кога не е сама. Те си играеха с нея отново, чакаха да я изплашат. Чакат да си припомни, че ще гние в тази ужасна клетка завинаги, защото...

Защото бе извършила най-ужасното престъпление. По-лошо дори от убийство, според Ръскин.

Осмелила се бе да съблазни мъж със синя кръв — променяйки приоритетите му, да не говорим за семейната му лоялност. Бракът му с нея би означавало унищожаване на кръвната линия, която несъмнено започва от Адам и Ева.

Не трябва да мисли за това!

Да си позволи тези спомени да се натрапят, щеше да предизвика безумието, черната омраза, която се носеше около нея като самата смърт, чакаща да я превземе, ако тя отпусне защитата си дори за миг.

Веднъж, преди Пол да се появи в тъмнина, тя използваше омразата. Виеше яростно като побърканите в другите килии. Беше преследвана за заговор за убийство — тя, дъщерята на викарий, беше паднала толкова ниско, колкото самия Луцифер. Отмъщението се свиваше и извиваше в ума ѝ като отровна лоза.

Мария се фокусира върху заобикалящата я среда, объркването ѝ се увеличаваше. Чуваше биенето на дъжда по крилата на прозорците, брулещият вятър сред дърветата.

Стените на килията ѝ не бяха влажни вече.

Единствената светлина беше тънък лъч, който се процеждаше през процепа на вратата, през който те сезираха в нея. Но падането на светлината върху очите ѝ сега не идваше през портата. Заливаше я

така ослепително ярко, че чак почувства горещина в очите си, карайки ги да сълзят. Къде беше?

Очевидно мечтаеше отново — представяше си, че е преместена от ужасната малка килия с вонящия под и плъхове за компания.

Предпазливо вдигна глава и почувства замайване, което се пренесе в празния ѝ стомах като заливащи вълни. Заобикалящата я среда се наклони и поклати, светлината — така болезнена — завъртя стаята и всичко в нея призрачно се размаза.

Можеше да разгледа мебелите: стол, покрит с наситено червено кадифе, украсени с пискюли възглавници, гардероби със сложно издълбано дърво, високи до тавана. Огън гореше в камина, над чиято полицата имаше фигури — бели лица от гладък порцелан с малки очи и флиртуващи усмивки.

На пода имаше килим, където се преплитаха мотиви от тъмно бургундско червено с дебели, кремави на цвят нишки.

Позлатено огледало запълваше пространството между два прозореца. В огледалото тя видя призрачно същество с кухи стъклени очи, безкръвни застинали черти и бяла коса, подстригана късо почти като на мъж.

Това е ужасно, жалко същество. Уплашено и загубено. То зяпна към нея като предвестник на смъртта.

Наблизо една фигура се размърда. Тя видя, че се приближава през призрачната светлина, лицето ѝ излъчваше странно размазано сияние. Жена, толкова красива, колкото статуетките върху камината, с падаща червена коса и очи толкова студени, колкото майсенски порцелан. Взираше се в нея без усмивка и Мария усети злобата, излъчвана от самото ѝ сърце.

Отпусна се на леглото, отдръпвайки се, принуждавайки забравата да се върне. Ако се концентрира достатъчно силно...

В ума си тя посегна и я дръпна като успокоително одеяло — топло, уютно, чувствайки го как се плъзва върху мислите и тялото ѝ, прилив на спокойствие нежно погали ума ѝ. Все по-меко и по-меко се издигаше прилива, с топли, успокояващи вълни, докато най-сетне тя изчезна.

Подпрях малката кукла на един стол близо до прозореца. Рошавата ѝ глава клюмна настрани върху рамото. Тялото — облечено в мръсен муселин и запълнено с пух — беше на бучки и отпуснато. Берта я беше облякла в бледо розова нощница с дипли около гърлото, китките и подгъва на полата. Кръглите ѝ сини очи се взираха в мен.

— Това е ужасяващо — заяви Едуина. — Първо говори с призраци, а сега настоява да играе с кукла-бебе, принадлежала на мъртво момиче.

— Не е било мъртво, когато е притежавало куклата — подчертах аз.

— И това трябва да направи нещата да изглеждат нормални ли? Свих рамене.

— То е... страшно. Виж това. Лицето е пукнато точно по средата. Преместих погледа си към Едуина.

— Започваш да ме дразниш.

Едуина се отпусна на един стол.

— Ще полудея от всичко това. Луда като нея. Тази скука е потискаща.

— Тогава си тръгвай.

Сините очи на Едуина се присвиха и тя потъна още по-дълбоко в стола.

— Няма да се отървеш от мен толкова лесно.

— Още по-жалко.

— Понякога те мразя, Трей.

Отправих ѝ една крива усмивка.

— Гладна съм.

— Тогава яж.

— Какво, моля? Тази ужасна малка домашна прислужница заяви, че няма и зальк храна, останал за ядене в това мрачно място, като изключим гълъб, разбира се. Ако трябва да преглътна още една от тези мръсни птици, ще повърна.

— Пак ли?

Станах от стола и се придвижих през стаята към куклата. Навън времето беше мрачно, с огромни дъждовни облаци, увиснали ниско на хоризонта, хвърлящи сива, мрачна мъгла през стъклата. Взех внимателно куклата, огледах счупената глава и се загледах надолу в очите ѝ.

Около полунощ седнах на пианото, поставих една свещ върху черната гладка повърхност до куклата — Сара. Сиянието на свещта се отразяваше в боядисаните ѝ очи и хвърляше жълт отблясък върху клавишите.

Не се нуждаех от светлина. Бях свирил песента хиляди пъти в тъмното и около един милион пъти в главата си. *Песента на Мария*, химна на любовта ми към една жена, която спаси душата ми и която сега се нуждаеше от спасение за себе си. А аз се чувствах толкова безпомощен да го направя.

Положих ръце върху клавишите — не бяха вече ръцете на човека, който бях някога. Те бяха твърди и страховити, и се чудех как имаха още способността да се скитат по клавишите така милващи с маниер.

Затворих очите си, пръстите ми сами пробягаха по клавишите, всяка нота се понесе през огромното помещение, през сърцето ми. Но мелодията не предизвика мир в мен, само разочарование. Насърчаваше гнева ми, необходимостта да щурмувам стаята на Мария и да я отърся от идиотизма ѝ.

Проклето търпение!

Колко дълго мога да го издържа? Бях човек, който винаги взима това, което иска, когато го поиска, а последиците да вървят по дяволите.

„Сара“, дойде шепот, и ръцете ми замръзнаха върху клавишите, обърнах главата си. Тя стоеше като сянка, далеч от светлината, смътно видима в дълга червена нощница, която взех от Едуина. Със сребърната си коса сякаш беше ангелска илюзия. Сърцето ми се качи в гърлото и ми се искаше да скоча от стола и да я взема в ръцете си, да я притисна към гърдите си и да покрия лицето ѝ със страстни целувки.

Но седях неподвижен и задъхан, сякаш в присъствието на птица. Не желаех да я плаша, с надеждата, че ще пристъпи по-близо до мен, така че да се порадвам на неспокойната ѝ душа.

Ръцете ми продължиха да се носят бавно по клавишите, песента я накара да се приближи до ръба на светлината от свещта, отразена в забележителните ѝ очи. Надежда биеше вътре в гърдите ми. Въздухът гореше в дробовете ми.

Тя се втренчи в куклата, сълзи се надигнаха в очите ѝ и покапаха надолу по бузите. После обърна тези сини очи, оброчени от крилати вежди и дълги, бледи мигли, към моите, и докато гледах, мантията на лудостта започна да се руши малко по малко, позволявайки реалността да се процеди през объркването.

Тя ахна и залитна назад, обърна се на една страна, след това на друга, погледът ѝ премина през стаята и полетя обратно към мен. Очите ѝ се разшириха. Устните ѝ се разтвориха, поемайки рязко въздух, изпусна го с хленч и се срина немощно на пода.

Крочех в спалнята ѝ цяла нощ, гледах я как спи, докато най-сетне се отпуснах изтощен на един стол с куклата в скута ми и затворих очи.

Мислите ми гъмжаха от възможността Мария да се е пробудила, от представата, че пробуждането ѝ си играе със съзнанието ми така мелодично като звуци от *Песента на Мария*.

Със сигурност не си въобразявах. Очите ѝ светеха към моите за тези кратки секунди, преди да рухне. Вдъхнови ме с надежда... и още нещо. Някакво дребно смущение пропълзя в стомаха ми като киселина, но бях твърде изплашен, за да го призная. Просмукваше се във вените ми в горещ порой.

Сара.

„Къде са децата?“, бе попитала Берта.

Децата. Куклата.

Сара.

Мили боже, възможно ли е?

Докато е била в затвора, в тази адска дупка, Мария да е родила дете? Момиче на име Сара?

Бях отказал да призная пред себе си на каква поквара е била подложена. Но сега... Луди и жестоки работници, които задоволяват жестокостта си върху невинните като нея.

Ужасни видения се завъртяха във въображението и съвестта ми, стон премина през гърлото ми и аз покрих очите си, пълни с ярост, която ме накара да се разтърся от необходимостта да извърша убийство. Гневът и омразата, които чувствах към баба ми преди, бяха малки пред това, което преживявах сега. Болката разкъсваше сърцето ми.

Най-сетне, изморен от мислите си, от физическата и психическа война на тялото ми, аз се унесох и заспах.

Писькът на Едуина ме събуди с разтърсване и аз се втренчих в полуделите очи на Мария за кратко, преди инстинктивно да се наведа, точно когато тя заби железен ръжен в стола, където почиваше главата ми. Столът се килна, отхвърляйки ме на пода. Претърколих се по гръб, когато тя застана над мен, косата ѝ диво пръсната около зачервеното ѝ лице, зъбите ѝ стиснати с ярост.

— Копеле! Дай ми я.

Тя отново завъртя ръжена. Заби го в пода до главата ми и аз го сграбчих, борех се да го задържа, докато тя се накланяше назад, опитвайки се да го вземе.

— Мръсен, непочтен злодей! — изкрещя тя. — Няма да ти позволя да я вземеш, чуваш ли ме? Няма да ти позволя да я вземеш пак!

Намерих куклата изпод тялото си и я хвърлих в краката ѝ.

Пускайки ръжена, тя се понесе, грабна я и я стисна нежно до гърдите си. Оттегли се до леглото, сгуши се срещу таблата и нежно целуна лицето на куклата, погали сплъстената коса.

— Ето, ето. — Тя плачеше тихо. — Мама е тук, скъпа.

Едуина ми помогна да седна. Гледахме как Мария се тресеше, сълзи се търкаляха по бузите ѝ, а усмивка грееше на устните ѝ, докато очите ѝ се бяха втренчили в куклата.

13.

Когато зората изплува сред навъсените облаци, аз се приготвих за пътуване до Менсън.

— Не можеш да ме оставите тук сама с нея — извика Едуина. — Какво да правя, ако отново изпадне в пристъп?

— Стой далече от нея. Дръж вратата заключена. Има ли проблем с Мария, Хърбърт ще се занимава с това.

Завързах шалче около врата си и се обърнах с лице към нея.

— Куклата е при нея. Това трябва да я усмири.

— Ако е имало... има... дете, скъпи... имам предвид... какво ще правиш?

— Ще установя дали е мое.

— А ако не е?

— Най-вероятно ще убия някого.

Излязох от къщата и открих Мейнърд да чака с коня ми, от чиито ноздри излизаха облаци от пара. Той тропаше на място, нетърпелив да полети, мятайки и накланяйки глава, оголваше зъбите си. Пелерината ми се изви от поривите на ледения въздух. Едуина стоеше на прага и кършеше ръце.

Разбитият и изровен път към Менсън беше покрит с първия за сезона тънък лед, което забавяше придвижването ми. Когато стигнах до лудницата, навън вече беше тъмно и неясно от падащия дъжд, часът беше далече след пладне. Силен студ хапеше краката и ръцете ми и караше костите да ме болят.

Ръскин беше силно изненадан, когато избутах изумения му помощник и влязох в кабинета му. Малкото пространство беше мрачно като килията, в която намерих Мария преди седмици. Широко отворените му като на жаба очи се разшириха върху месестото му лице. Приближих към него, а той залитна към стената, чувствайки се луд като безумците, виещи в далечните стаи.

— Какъв дявол ви е довел тук... Ваша Светлост?

— Къде е тя? — настоях аз през зъби, а гневът ми опасно растеше.

— Ваша Светлост? — Той преглътна и премигна. — Искате да кажете жената? Вие я взехте...

— Не ме разочаровай с глупостите си, Ръскин. Яздих часове през студ и дъжд и не съм в настроение да търпя слабоумието ти.

— М... Моля да ме извините, но не мога да мисля...

— Детето, идиот такъв. Къде е?

Очите му се изцъклиха и зъбите му започната да тракат.

— Детето?

— Дъщерята на Мария. Сара. Къде е тя?

— Ваша Светлост, със сигурност трябва да разберете...

— Разбирам, че не възнамерявам да си тръгна, докато не получа информацията, за която съм дошъл. Какво си направил с нея?

— Аз не знам...

Ритнах бюрото. То се сринна с трясък, разхвърчаха се документи, а лампата падна на пода. Фитилът пламна, разля се огън и горещи езици се извиха през разпръснатите документи, запалвайки ги с ярки оранжеви струйки, които изпратиха черни колелца от дим във въздуха.

Ръскин се сви до стената, треперейки.

— Отговори ми — изръмжах.

— Помощ — изграчи той. — Някой да ми помогне!

Блъснах го два пъти в стената.

— Ако не ми кажеш, мръсно малко човече, ще те убия. И няма да има съд в Англия, който да ме обеси за това, защото аз съм херцог.

Свивайки едната ръка около гърлото му, започнах да го стискам.

Той ахна и стисна ръката ми, очите му изпъкнаха.

— Детето беше взето...

Затворих очи за миг, признанието ме удари като с юмрук в червата. Значи имаше дете. Вече нямаше съмнение. Страхът и яростта ме пометоха, докато се взирах във воднистите му очи.

— На кого е дете?

— Моля ви, Ваша Светлост, трябва да разберете, ще загубя позициите си...

— По-добре това, отколкото живота си.

— Ваше — успя най-накрая да каже със слаб глас. — Детето е ваше, Ваша Светлост.

Чувствах се засрамен от истината и поех нестабилно дъх.

— Какво сте направили с нея?

— Тя я взе. Баба ви.

Срещата ми с нея беше неизбежна. Стоях пред градската къща в Мейфеър, лондонския опушен дъжд биеше по раменете ми. Борих се с чувствата винаги, преди да се сблъскам.

Ярост, да. Погнуса, да.

Страх.

Той бушуваше в мен толкова жилещо, колкото изтощението и студа, карайки ме да чувствам костите си крехки. Дори желанието ми да й извия врата изглеждаше маловажно пред ужаса, който винаги чувствах в присъствието ѝ, като да застанеш лице в лице с хидра. Никой не знаеше с кое от многото си лица ще те притисне — с доброта или ухапване.

Икономът ме поздрави с повдигане на вежди и новината, че херцогинята е заета с приятели.

— Не за дълго — казах му и закрачих през фойето към стаята, където крякащите връстници замълчаха при неочакваното ми появяване. Те се вторачиха в мен, сякаш пред тях внезапно е изникнал демон. Докато стоях на прага, водата капеше от мен и образуваше локва на пода.

— Махайте се — изръмжах към тях, погледът ми прониза баба ми, чийто израз премина от шок към ярост.

Оставиха с тракане порцелановите си чаши, изправиха се от столовете, с бързи реверанси измънкаха тихо „Ваша Светлост“ и напуснаха стаята. Обезумелите прислужници побързаха да се върнат към задълженията си.

Икономът се появи зад мен, пое мокрия плащ от раменете ми и изчезна толкова бързо, колкото и се появи, затваряйки вратата след себе си.

Дарих баба си с твърд поклон, повече подигравателен, отколкото с уважение.

— Как се осмеляваш? — заяви тя с треперещ от гняв глас. — Дойде в дома ми без предупреждение и ужаси гостите ми. Не ме ли опозори достатъчно?

— Нямах никаква представа колко смятам да те опозоря, освен ако не ми кажеш какво точно си направила с дъщеря ми.

Тънките ѝ вежди се издигнаха и тя повдигна брадичката си.

— Ах, малката ти компаньонка трябва да е дошла на себе си най-после. — Тя се подсмихна. — Какъв срам.

— Винаги съм си мислил, че си една безсърдечна, манипулативна кучка, но ти продължаваш да ме изненадаваш.

Тя ме обхвана с поглед и устата ѝ се оформи в тънка усмивка.

— Толкова много приличаш на баща си. Интересът му към проститутките беше далеч по-голям от интелигентността му.

Очите ми се присвиха.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? Баща ми обичаше майка ми много. Той никога не е...

— Тишина!

Сграбчвайки бастуна си, тя се изправи, ноктите на ръцете ѝ го стиснаха и тежко се опря върху него. Очите ѝ бяха студени върху мършавото ѝ лице.

— Вече съм прекалено стара, за да толерирам тази войнственост и глупост. През по-голяма част от живота си съм се борила, за да спася това семейство от унищожение, и усилията ми са били напразни? Прекарах години в мъка и унижение. Всеки път, когато погледнех в твоите или на Клейтън очи, аз виждах тези на баща ви. И всеки път те горчиво ми напомняха, че не бях нищо повече от нежелана отговорност на херцога.

— Не съм дошъл тук, за да обсъждам мизерно проваления ти брак. Дойдох тук, за да открия къде си скрила детето ми, и не възнамерявам да си тръгна, докато не изтръгна информация от теб по какъвто и да е начин. Длъжен съм да те накарам да изплюеш истината.

Тя тръгна към мен, раменете ѝ прегърбени, бастуна тропаше по пода. Досега не бях забелязвал колко бе остаряла, бях поразен от напредналата ѝ възраст.

Клейтън и аз често се шегувахме, че тя ще живее вечно, напук на нас. Но в този момент Смъртта витаеше около нея като някакъв черен, носещ се дух. Усещаше се във въздуха. Възрастта обикновено омекотяваше по-закоравялата душа, но при нея това само придаваше повече жестока наклонност в линиите на лицето ѝ и лъскавите очи.

Придвижвайки се толкова бързо, колкото беше в състояние, ме достигна със свирепия си поглед, изразът ѝ бе изнервящо самодоволен. Бях разтърсен от реалната възможност да признае, че е убила детето.

— Значи искаш истината? — каза тя. — Чудя се дали си достатъчно мъж да се справиш с нея.

Стиснах ръцете си, подготвен за удара. Ако беше навредила на Сара, сигурно бих я убил.

Като че можеше да прочете мислите ми, тя се подсмихна.

— Обвинявам се, разбира се, че бях готова да простя на съпруга си. Поне в началото. Разбрах за разочарованието и отчаянието му.

— Госпожо, къде е дъщеря ми? Ако си ѝ навредила...

— Не успях да му осигуря наследник — продължи тя, наблюдавайки очите ми отблизо. Опитвах се да намеря смисъл в това, което тя казваше. — Така че, когато съпругът ми се върна при мен с новината, че има дете от дъщеря на някакъв барон, бях съкрушена, да. Но бях разумна. И наивна. Предложението му да отидем в чужбина за една година, докато детето се роди, изглеждаше разумно. Никой не трябваше да знае, че детето не е мое.

Думите ѝ започнаха да намаляват концентрацията ми, принуждавайки ме да се съсредоточа върху смисъла, и прошепнах:

— Господи, какво искаш да кажеш?

— Бях благодарна на Бога. Тъй като херцогът най-сетне имаше син и наследник, щеше да е доволен от семейния живот. Можеше дори да оцени достатъчно жертвата и готовността ми да опазим тази малка мръсна тайна, оставайки си верни. Някога чудил ли си се, Ваша Светлост... — изрече презрително „Ваша Светлост“, посивелите ѝ устни се отдръпнаха, показвайки дълги жълти зъби, — ... защо родителите ти нямаха други деца? — Тя се засмя, злокобен звук, подобен на омразата, изгаряща в очите ѝ. — Причината е в това, че синът на съпруга ми се радваше на компанията на мъже.

Примигнах, а смисълът от чутото сви корема ми. Чувствах се като муха, хваната в паяжина, гледайки в очите на хищник, които имаше намерение да ме погълне.

И все пак не можех отвърна поглед встрани, колкото и да исках. Не можех да избягам, въпреки че се боях и сърцето ми блъскаше болезнено срещу ребрата ми.

Тя вдигна бастуна и го плъзна по врата ми, претегли ме близо, толкова близо, че можех да помириша престарялата й кожа.

— Когато осъзнахме склонността на сина му, аз вече и пет пари не давах за съпруга си. Имаше морала на котарак. Затова, когато обяви, че още веднъж е успял да забремени някаква млада блудница, не ме беше грижа. Бях доволна от собствените си флиртове, удобствата, подаръците на положението ми. Не ми пукаше, когато той и синът му тихо уредиха брака на „баща ти“ и курвата. Херцогът беше осигурен с наследници, а човекът, за който смятахте, че ви е баща, продължи с мръсните си връзки с хора от собствения му пол. Така че, виждате ли, Ваша Светлост, не съм изненадана от апетита ви за курви и жени с подолна кръвна линия. В края на краищата, си син на съпруга ми. — Стоях като вкоренен в пода, кръвта се източваше от лицето ми и избиваше на болест в червата ми. Тя се върна на стола си пред огъня и потъна в него с една въздишка и сумтене. Бастунът падна на пода, а тя се пресегна за чашата си и се усмихна.

— Осъзнаваш какво означава това, разбира се. — Тя се засмя. — Тъй като си заченат извън брак, не си херцог изобщо. Ако продължиш с този идиотски стремеж да се ожениш за малката компаньонка, аз ще разкрия истината за теб и Клейтън и за това, което сте. Въпреки че едва ли ще повлияе на брат ти, който, за разлика от теб, успя да постигне голям успех. А ти, благодарение на глупостта си, нямаш нищо, освен титла, която те държи на повърхността. Малкото уважение, което все още имаш, ще се изпари като мъгла. Ще станеш парий, естествено, ако вече не си. Ще си без пукната пара. И бездомен. Какво ще направиш с остатъка от жалкия си живот... ще изкривиш гърба си, блъскайки се в някоя мина, едва изкарваща достатъчно пари, за да се изхранваш?

Бавно се приближих до стола и погледнах към посивялата й глава, докато тя отпиваше от чая си.

— Ти си проклета лъжкиня. — Гласът ми се разтрепери.

— Аз ли?

Обърнах се и се приближих към прозореца, гледах голямото оживление, тропота на коне и кочияши, приглушен от завесата на непрестанния дъжд.

Осъзнах, че баба ми дори не ми е баба. Тя беше студена, безсърдечна вещица, която бе не повече свързана кръвно с мен,

отколкото преминаващите непознати. Истината ме парализира.

Проблясващи спомени от детството ми ме засипваха. Образите на родителите ми — приятни, приятелски, но не изразяваха съпружеска преданост.

Всичко е било лъжа.

Трябва ли да обърна гръб на нея, на титлата и владенията си?

Обърнах се, за да видя, че ме гледа, усмихвайки се с устни.

— Кучка — казах през зъби. — Мизерна кучка.

14.

Седях на тежко дишания си кон и се загледах в дома си, с гротескните му резбовани украси, рушащи се грифони и виещи се пътеки, прикрити от увиващите се на вятъра ели.

Бях пиан от ейл и отвращение към себе си.

Още веднъж позволих на вдовстващата херцогиня да ме манипулира. Откакто върнах Мария от Менсън, вярвах, че проклетия херцог е способен на алтруистични идеали.

Че истинската любов побеждава всичко.

Глупости. Безумна идея на един озлобен негодник, който за кратко е вярвал, че има поне малко доброта, останала в него, и който отчаяно се опитваше да намери надежда, за да спаси себе си от пълна душевна гибел.

Да, бях се поддал на изнудването на херцогинята — жертвайки собствената си плът и кръв, дъщеря ми, и здравия разум на Мария. Какъв избор имах?

Как се завъртя съдбата? Аз, който направих всичко по силите си, за да унижа Клейтън заради добротата му, която напомняше постоянно за неуспехите ми, сега трябваше да го избавя от мръсните ни семейни тайни.

Новината за опетненото ни потекло щеше унищожи не само Клейтън, но и децата му. Твърде добре познавах снобизма на аристокрацията. Човек е толкова добър, колкото титлата и кръвната линия. Въпреки собствената си отвратителна репутация, титлата държеше гладните финансови вълци далеч от вратата ми.

Карах към конюшната и оставих запотения кон на Мейнърд, който беше пиан като мен. Тръгнах към къщата, но замръзнах при звука на неистовия лай на кучета.

„По дяволите“, казах през зъби, когато видях двойка ръмжащи овчарки да бягат към мен, опашките им бяха вирнати в очакване на атаката.

Всеки косъм бе настръхнал на гърба им, бях добре запознат с омразата им към мен. Кучетата на брат ми имаха свръхестествена способност да разпознаят дявола, когато го видят, и повече от веднъж очаквах пълното осакатяване на тялото ми.

По-лошо от ръмжащата заплаха бе осъзнаването, че Клейтън е в Торн Роуз. Той беше последният човек на земята, когото исках да видя в този момент.

„Долу!“, се чу вик и аз погледнах към вратата, за да открия брат ми, хилещ се на смущението ми. Кучетата веднага отскочиха назад, въртейки опашки мило, ухилвайки се на господаря си с такова обожание. Негодуванието ми към Клейтън нарасна яростно.

— Те няма да ти навредят — каза Клейтън, когато аз пристъпих предпазливо около животните в къщата.

— О, не, ще ми откъснат краката при първа възможност и ти го знаеш.

— Животните усещат, когато някои не ги харесва. — Клейтън вървеше зад мен, докато се движех по коридора, кучетата бяха от едната му страна. — Предполагам, че идваш от „Черния Бик“.

— Както винаги си много проникателен, Клей.

— Проницателността ми няма нищо общо с това. Наливал си се.

Хърбърт се появи, усмихнат и пъргав, както винаги е бил, когато Клейтън посещава Торн Роуз. Проклетият слуга вярваше, че брат ми държеше луната, слънцето и звездите.

Като посегна към наметалото ми, аз го погледнах в очите и се присмях. „Предател“.

Сивите му вежди се повдигнаха и с подсмъркване дръпна плаща от ръката ми, обърна се на пети и се оттегли.

— Кога пристигна? — попитах аз, като се запътих към галерията, където светеха свещници и лампи. — Виждам, че си ни осигурил в изобилие свещи и газ. Както обикновено.

— Миракъл не се интересува от мрака.

Замръзнах при звука на името на жена му. Ако Миракъл е тук...

— Чичо Херцог! — Малко момиче се втурна уверено надолу в галерията. Беше дете с изящно малко лице, огнени къдрици със същия цвят като на майка ѝ, подскачащи диво около зачервените ѝ бузи. И очите ѝ, искрящи зелени скъпоценни камъни, пълни с такава радост от

това, че ме вижда, че чувствах тялото си да омеква. Бях изпълнен с отчаяние, което едва не ме дезориентира.

Маргарет, с панделки и дантели, развяващи се лудо, обви малките си ръце около коленете ми и засия като слънчеви лъчи в очите ми.

— Чичо Херцог, толкова се радвам да те видя.

Насилих се да се усмихна и я потупах по главата.

— Здравей, Маги.

— Липсвах ли ти?

Погледнах към Клейтън, чийто ръце бяха кръстосани на гърдите му, усмивката му насмешлива. „Много“, отдаде ми се да отговоря.

— Татко ми даде коте. Искаш ли да го видиш?

— Разбира се.

— Чудесно. То е в салона с мама и лейди Едуина. Побързай!

Тя се завъртя на пръсти и се втурна, смехът ѝ звънеше като малки камбани. Последвах я, чувствайки се внезапно трезвен. Молах се на Бога Едуина да не е казала нищо за заминаването ми до Менсън. Бях опитен лъжец, но точно сега не бях сигурен, че ще успея.

Сцената в салона беше жизнерадостна, огънят хвърляше огромна топлина и светлина, както и десетките лампи и свещи, разположени на всяко достъпно място.

Едуина и Миракъл станаха, когато влязох, лицата им излъчваха очакване. И все пак се фокусирах върху Мария. Седнала между жените, тя излъчваше така спираща дъха красота, както никога досега.

Облечена в една от роклите на Миракъл, тя люлееше увитата в тифон кукла в едната си ръка, докато отпиваше глътка чай и гледаше спокойно към огнището. Образът ѝ беше далече от вещицата, която се опита да ме убие с ръжен преди няколко нощи.

В този момент я пожелаех с всяка фибра на сърцето си. Самият ѝ образ с куклата събуди чувство на отчаяние и отвращение към мен така силно, че бях готов да избухна.

Миракъл се приближи първа, червената ѝ коса сияеше от огъня, очите ѝ искряха като тези на дъщеря ѝ. Въпреки обичайното ѝ неодобрение към съществуването ми, осанката ѝ беше изпълнена с ентузиазъм, и знаех преди Миракъл да заговори, че Едуина е избълвала причината за отсъствието ми от Торн Роуз. Заковах курвата с

гневен поглед, което я накара да се изчерви и внимателно да отстъпи в далечния край на стаята.

— Кажи ни — побърза да попита Миракъл, улавяйки едната ми ръка толкова развълнувано, че пръстите ми туптяха, — имаш ли дете?

Фокусирах се върху Мария, гледах как се усмихва към големите сини очи на куклата.

— Е? — Клейтън се приближи до мен, привличайки погледа ми. Сърцето ми блъскаше в ушите. Пот изби по челото ми.

— Видя ли котето ми, чичо Херцог? — изчурулика Маги, принуждавайки ме да отвърна поглед от Клейтън и да погледна надолу, където тя се усмихваше и вдигна черно-бяло свило се коте, за да го огледам. — Кръстила съм я Пепър. Не е ли очарователна?

Гледах в невинното лице на Маги и някаква емоция, която не можах да проумея, държеше сърцето ми. До този момент никога не бях оценявал невероятната красота на детето, жизнеността ѝ, или причините, поради които брат ми ставаше глупак в компанията ѝ. Идеята, че някъде имах дъщеря, която бе също толкова прекрасна, направи въздуха твърде горещ и тежък.

Блъснах настрани брат си, преместих се към запасите си от алкохол и си налях питие. Отидох до прозореца и дръпнах завесите.

Стъклата бяха запотени от конденза. Изтрих ги енергично, за да погледна към безинтересната околност, която бързо се покриваше със сняг. Приблжих студени, мокри пръсти към горещото си чело и почувствах омраза към вдовстващата херцогиня, чието злорадо лице се изправи в съзнанието ми.

Обърнах се и погледнах брат си в очите, след това на големи глътки изпих портвайна.

— Та, кажи ми... как са синовете ви, Клейтън?

Клейтън и Миракъл се втренчиха в мен, изненадата им беше очевидна. През всичките години на брака им никога не попитах за добруването на децата им — трима сина, всичките по-големи от Маги, но също толкова красиви.

Клейтън и жена му си размениха объркани погледи, преди Миракъл да отговори тихо:

— Те са добре. Благодаря, че попита.

Едуина се приближи с израз на любопитството и заинтересованост.

— Ще ни отговориш ли или не, скъпи? Какво научи в Менсън?
Детето стоеше пред огъня и гушкеше котето.

— Момчетата на колко години са сега? — попитах аз, без да обръщам внимание на Едуина.

Клейтън прочисти гърлото си.

— Шон е на десет. Джейсън е на осем. А Майкъл е на седем.

— Щастливи и здрави, предполагам. Разбира се, следват стъпките на баща си, уважаван и обожаван от всички.

Клейтън присви очи.

— Мини на въпроса, Трей. Никога не ти е пукало за децата. Какво става?

Едуина докосна ръката ми, привличайки погледа ми към очите си, които бяха толкова остри, колкото острие на сабя. С изключение на Клей, тя самата разпознаваше настроенята и мислите ми, преди да говоря.

Тя се усмихна окуражително.

— Мария се подобри значително откакто те няма, скъпи. Послушна като коте. Особено добре се разбира с Миракъл.

— Изглежда е винаги послушна, когато не съм наоколо. Може би ще ѝ направя огромна добрина, ако просто изчезна.

Преместих се към Мария, топлината от камината и растящото ми раздразнение караха кръвта ми да гори. Стоях до нея, взирайки се, докато тя се усмихваше надолу към безжизненото лице на куклата. Изпих останалия портвайн на една голяма глътка и казах:

— Доволна ли ще си, Мария? Би ли желала да си тръгна? Да се махна от живота ти?

Тя люшна куклата и затананика сладко, галейки сплъстената ѝ коса. Погледнах в очите на куклата, които сякаш ме дамгосваха, обвинително взиращи се в мен, предизвиквайки чувство на вина, а с него лудост като тази, която тормозеше ума на Мария.

Проклинайки, грабнах куклата от ръцете ѝ с намерението да се избавя от всичко, което ми напомня, че съм жертвал разсъдъка ѝ, и може би и детето ни, в името на собствено си и това на Клейтън бъдеще.

Хвърлих куклата в пламъците.

Последва хор от изненаданите гласове на Едуина и Миракъл и низ от ругатни от Клейтън. Ужас заля лицето на Мария, тя скочи от

стола и размаха ръце като сляпа жена, докато пицеше за Сара.

Паднах по гръб, болката изписана на лицето на Мария ме изтръгна от моментната ми лудост, и с пълна сила осъзнах какво съм направил.

„О, Исусе“, изпъшках и се хвърлих към пламъците, топлината изгаряше ръцете ми, докато се опитвах да взема куклата, която вече изгаряше.

Клейтън ме дръпна и ме хвърли настрани, юмруците му сграбчиха реверите ми, присмивайки ми се:

— Твърде късно, магаре.

Миракъл побърза да успокои Мария, Клейтън ме отведе в другия край, зъбите му показваха яростта му.

— Болен кучи син, какво, по дяволите, правиш? Трябва да те пребия, идиот такъв. Възможно ли е да се опитваш да я унищожиш напълно?

За пръв път в живота си поставих щастието и благополучие на Клейтън пред моето собственото. И пред Мария също. В неведение от поведението ми, сега той ме изгледа с такова отвращение, че исках да го убия.

Ударих юмрук в лицето му достатъчно силно, за да го изпрати назад. Той се просна на пода с разкървавена устата. Шок блестеше в очите му.

От разстояние чух вика на съпругата му, удавен от риданията на Мария и развълнуваното бръщолевене на Едуина. Кучетата скочиха на крака, добавяйки към глъчката защитаващото си ръмжене и оглушително лаене.

Дойде ми твърде много!

Всичко се сгромоляса върху мен в такава какафония, че главата ми плуваше в объркване. Препъвайки се през стаята, съборих настрана Хърбърт и Айрис, които нахлуха вътре, минах през салона и като че преследван от демони излязох къщата. Движех се през вятъра и снега, без да обръщам внимание на хапещия студ, който обстрелваше тялото ми с минусови копия.

Опитвах се да избягам както от собствените си мания и срам, така и от женските крясъци на тревога.

Бодливите игли на извитите ели остъргаха парченца от плътта ми, докато бързах по хлъзгавите пътища, катерех се покрай осакатени

храсти. Образът на горящата кукла се сблъскваше с шока в очите на брат ми.

Най-накрая се озовах на ръба на спокойно езеро, нагазил дълбоко в торф от кален насип. Там седнах на пейката, където аз и Мария веднъж споделихме откраднати мигове, наслаждавайки се на аромата на диви цветя и спокойствието на плъзгащи се лебеди. Изгорените ми ръце пулсираха, напълних дланите си със сняг и свих пръсти около него, студът временно облекчи болката.

Наклоних глава и затворих очи, заслушан в тишината.

О, ако можех да успокоя мислите в главата си, да залича всичко. Спомените на тези скъпоценни моменти, когато държах Мария в ръцете си, когато целувах великолепната ѝ уста, потапяйки сетивата си във вкуса и мириса ѝ, скъпоценната топлина на тялото ѝ, когато лятната жегла ни победи така, както и силното желание в слабините ни.

Колко дълго съм останал там, не знам. Снегът в ръцете ми отдавна се беше стопил и болката от изгарянията бе заменена от вцепеняващ студ. Дрехите и косата ми бяха покрити със сняг. Студът, проникнал в душата ми, ме накара да се разтреперя неконтролируемо.

Като отворих очите си, погледнах нагоре и видях Едуина да стои до мен, сгушена в качулката на наметалото си. Нямаше никакво осъждане в изражението на лицето ѝ.

Нямаше и да има. Тя беше единственият човек на света, освен Мария, който някога е разбирал грешките ми и ми прощаваше за тях.

— Добре ли си? — попита нежно.

— Ударих брат си — казах аз. — Моят брат. Колко често съм искал да го смачкам, но никога не съм го правил досега. Боже мой, ако някога съм се надявал да имам и най-слаб намек на порядъчност, останал в душата ми, сега вече знам, че нямам. Какво си мислех, като подложих Мария на такава жестокост, а след това забих юмрук в лицето на Клейтън?

Тя покри студената ми ръка с нейната.

— Нещо те е разстроило, скъпи. Какво има?

Извадих ръката си, преместих се към ръба на водата и погледнах надолу към повърхността, все още тъмна под тънкия слой лед.

— Кажи ми, Едуина. Ще ме обичаш ли все още, ще ме обичаш ли, ако съм без титла? Ако не бях нищо повече от ковач, дърводелец или фермер? Или миньор? Ще намериш ли толкова голямо

удоволствие под тялото ми, ако ръцете ми бяха закоравели от тежка работа?

— Това е глупав въпрос, Ваша Светлост.

— Разбира се, че е така. Въпреки собствената ми мизерна репутация, ти дори не би ме поздравила, ако бях нещо по-малко от херцог. Въпреки факта, че финансите ми са в безпорядък, титлата ми ще отвори врати и възможности за теб. Поправи ме, ако греша.

— Първоначално — отговори тя с предпазлив глас. — Но аз съм ти признала какво чувствам.

— Значи ти го твърдиш, но аз видях отвращението ти, когато работих в мината. Ти се сви, когато те докоснах с изцапани ръце.

— Тази черна работа е под нивото ти, скъпи. Бях ужасена, че човек от твоя ранг прибягва към такова поведение. Това просто не е нормално.

Обърнах се и я погледнах в очите.

— А ако ти кажа, че не съм херцог, всъщност, ако трябва да ти кажа, че цялата благородна кръв в потеклото ми е лъжа, ще побързаш ли да се върнеш в Лондон в търсене на друг титулуван нещастник, който да узакони детето ти?

— Този разговор е абсурден. Какво искаш да постигнеш с всичко това, Трей?

— Отговори ми.

Тя отваряше и затваряше устата си, втренчила се в мен през мигли, които бяха поръсени със снежинки.

— Аз... не знам.

— Точно както си мислех.

Отново се обърнах към езерото, нов гняв се запали в гърдите ми.

Едуина се премести от моята страна.

— Страхувам се, че нещо се е случило с теб, което те е разстроило. Кажи ми.

Поех дълбоко студен въздух, после казах:

— Имам дете. Момиче. Родено седем месеца след затварянето на Мария в Менсън. Вдовстващата херцогиня я взела от лудницата и я отпратила. Не знам къде е.

— Възнамеряваш ли да я намериш? — дойде треперещ отклик.

Дърпайки назад рамене отговорих:

— Не.

— В продължение на целия ни зрял живот гледах как опозоряваш репутацията на баща ни. Понасях войнствеността ти и смущението от противното ти поведение. Наистина не ми пука, че ме удари. По дяволите, искаше го от години. Е, вече го направи, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре. Но сега ми признаваш, че Мария има дете — дъщеря, твоя плът и кръв — и нямаш намерение да я намериш, въпреки че може да помогне на Мария, жената, на която призна любовта си? Никога не съм се чувствал по-отвратен да те гледам, Трей. Исусе, ти ме отвращаваш.

Устата му бе подута и бузата му насинена. Клейтън крачеше прегърбен пред горящия огън в спалнята ми, взирайки се в пламъците, докато аз поглъщах трета чаша портвайн.

— Добре — казах аз. — Махай се. Прибери се в къщи, вземи жена си и детето и ръмжащите песове с теб. Не съм те канил в Торн Роуз така или иначе. Какво, по дяволите, правиш тук?

— Искях да помогна по някакъв начин.

— Клейтън филантропът. Благодетелят. Предопределен за светец. Появи се на прага ми с храна и аз трябваше да поздравя щедростта ти с доброжелателство и признателност, когато всичко, което направи, е да ми напомниш за собствените ми неуспехи.

— Аз съм ти брат, за бога. Какво очакваш да направя?

Той се спря и се втренчи в мен с презрително изражение.

— Мислех, че когато се влюби в Мария, имаш шанс за спасение. Разбрах от собствен опит как любовта в правилната жена може да промени един мъж. Открих това с Миракъл. Нощта, когато каза на баба да върви по дяволите и язди до Хъдърсфийлд, за да намериш Мария, знаех в сърцето си, че това би могло да преобърне живота ти. Разбрах гнева и мъката, които преживя, когато тя изчезна и ти повярва, че се е омъжила за друг. Следващите години, когато репутацията ти тотално отиде по дяволите, извинявах поведението ти, като го свързвах с човек, чието сърце е напълно разбито. Но сега имаш Мария отново. Разбира се, тя е болна. Можеш да намериш лекарството, което да я спаси, а ти избра да я изоставиш. Но по-ужасното е, че ти имаш дъщеря, Трей, и това, че на теб не ти пука, е грях срещу Бога. Ако съм наред с ума си, напълно ще се отрека от теб.

— Чувствай се свободен да го направиш.

Вратата се отвори и Миракъл каза:

— И двамата елате бързо. Мария.

Когато Клейтън се присъедини към нея, аз погледнах в очите на жена му, която ме гледаше така осъдително, както съпруга ѝ — с гняв и отвращение.

Клейтън спря на прага и каза:

— Идваш ли?

Запазих мълчание и двамата излязоха от стаята, Клейтън проклинаше под нос, а съпругата му се опитваше да го успокои.

Потънах надълбоко в стола си, позволявайки топлината на портвайна да замени студа, който по-рано ме втрисаше. Опиянението вцепени емоциите, причинени от поведението и тирадата на Клейтън.

Той имаше пълно право да чувства отвращение. Но не беше по-голямо от моето.

Да, от възмущение към брат ми аз често действах като магаре. Но въпреки това, всеки път, когато погледна лицето му, отражение на моето собствено, усещах връзка, по-силна от самия живот. До момента, в който се изправих пред злобното изнудване на вдовстващата херцогиня, не знаех за степента на тази връзка. Не я признавах за такава, каквато наистина беше.

Любов.

Каква омразна ирония е, че трябваше да го призная сега, когато бях принуден да избирам между щастието и репутацията на Клейтън... и Мария. Как човек унищожава една любов заради друга? Аз, който някога вярвах, че съм неспособен да обичам, сега се озовах разкъсан от чувства.

Най-накрая се изправих и излязох от стаята, стъпвах като човек, тръгнал по пътя към бесилото. Хърбърт, който стоеше пред салона, извърна лице, когато го погледнах. Неуважението му сгорещи лицето ми и съживи гнева и разочарованието, което раздражни корема ми.

Влязох в салона и спрях. Клейтън, Миракъл и Едуина стояха като замръзнали, съсредоточени върху спирация сърцето образ на Мария, изпълнен с възвишено блаженство. Тялото ме болеше. Отчаяно исках да избягам от стаята.

Любимата малка Маги седеше в скута на Мария, главата ѝ почиваше върху рамото на любимата ми. С едната си ръка хвана

малките ръце на Маги и я целуна нежно, като се усмихваше към сияещото ѝ лице.

— Ти не трябва да плачеш повече — напяваше детето. — Обещай, че няма да плачеш повече. Това ме прави много тъжна.

— Обещавам — каза Мария. — Никога отново, скъпа моя Сара.

15.

Отчаяна, Миракъл кършеше ръце и гледаше към съпруга си и обратно към мен.

— Какво ще правим? Какво, за бога, ще правим?

Клейтън погледна към мен.

— Дори не си го помисляй. Няма да ти продам дъщеря си.

Веждите ми се повдигнаха и аз опрях рамо на рамката на вратата, кръстосвайки ръце. Бяхме изправени пред дилема.

Аз хвърлих куклата в пламъците. Трябва ли да изтръгна малката Маги от ръцете ѝ сега, за да унищожа Мария завинаги? Най-последно беше дошло времето да направя всичко възможно да съобщя истината на уплашената и объркана дама.

Без да обръщам внимание на гнева на бащата и майката, аз се преместих внимателно в другия край на стаята и се отпуснах на едно коляно пред Мария. Лъчезарните очи на детето ме гледаха с разбиране, което ме надви и задържа за повече от един момент.

С опит за усмивка, нещо, което обикновено не правех лесно, взех малката ръка на Маги в моята и за пръв път осъзнах колко гладки и меки бяха малките пръсти. Мина ми ума, че никога не съм докосвал дете така.

Светлосините очи на Мария се обърнаха към мен и страх замени блестящото сияние на удоволствие и топлината върху бузите ѝ.

— Мария — казах колкото е възможно по-внимателно, — ще се поразходиш ли с мен?

— Разбира се, че не — каза тя.

— Само за миг. Обещавам да побързам, за да се върнеш при Сара.

— Но защо ще искаш да говориш с мен?

Въпреки че очите ѝ бяха ясни и сини като яйца на червеношийка, в тях все още се четеше объркване. Не, тя не ме познаваше. Не знаеше, че съм я взел от Менсън.

Каквато и да е стената, която тя беше издигнала в ума си, за да се справи в тази адска лудница, продължаваше да съществува. В мен отново избухна желанието да удуша жената, която беше използвала името на баща ми за собствената си егоистична изгода.

— Виждаш ли там онези приятели? Миракъл и Клейтън? Те се кълнат в живота на децата си, че няма да навредят на Сара... или да я вземат от теб.

— Не ти вярвам. Всъщност, не те харесвам.

Направих всичко по силите си, за да не покажа чувството на безсилие на лицето си.

— Защо, Мария? Какво има в мен, че го намираш толкова неприятно?

— Ти... — тя отмести поглед — си твърде жесток. И омразен.

— Наранил ли съм те по някакъв начин?

— Да.

Тя кимна и притисна Маги към себе си. Ненавистта по лицето на Мария блесна с гняв, от което капчици пот избиха по гладкото ѝ чело.

— Аз... аз не мога да си спомня сега. Но ще го направя и ти ще съжаляваш за това.

Взех ръката ѝ в своята.

— Кратка разходка. Лек разговор. Не моля за нищо повече. Време е за честност, Мария.

— Не! — Тя поклати глава. — Страхувам се, че няма честност в думите ти. Само лъжи.

Поех си дълбоко дъх.

— Пол е добре дошъл, ако искаш.

Очакване оживи лицето ѝ и тя погледна бързо из стаята, като погледът ѝ спря рязко в сенките близо до прозореца.

Момент на мълчание премина, след това тя кимна, макар и с трепет.

— Много добре тогава. Но само една кратка разходка.

С огромно нежелание предаде детето на Миракъл, която изпусна дълга въздишка на облекчение и забърза към съпруга си.

С помощта на Хърбърт сложихме на Мария вълнени чорапи и обувки с дебела подметка, а след това наметнахме тежък пуловер и наметалото на Миракъл, които висяха на тесните ѝ рамене, сякаш тя беше дете, носещо палтото на майка си.

Взех малката ѝ ръка в моята и минахме през вратата. Тя се спря и погледна назад през рамо, докато се почувства сигурна, че призрачният ни спътник се е присъединил към нас.

Снегът навяваше на пориви и аз останах доволен, когато тя се сви близо до мен, както беше преди години. Последвахме стъпките, които Едуина и аз бяхме оставили по-рано върху белия пух, докато стигнахме до малката пейка край езерото.

Челото ѝ се набръчка, червените ѝ устни се свиха. Дишането ѝ се ускори.

Поставих ръката си около нея и я задържах внимателно, споделяйки топлината си. Страхувах се, че тя ще се затвори във всеки един момент.

— Спомняш ли си това място? — попитах я аз.

— Не — каза тя с категорично поклащане на главата, и почувствах, че трепери срещу мен.

— Ние идвахме тук често.

Тя затвори очите си.

— Държах ръката ти. Целувах устните ти. Правихме любов там на поляната.

— Не. Ти ме лъжеш. — Тя поклати главата си и се оттегли в далечния край на пейката. — Аз никога не съм била с теб.

— Мария — преглътнах. — Аз съм бащата на Сара.

Очите ѝ се отвориха широко и погледът ѝ прелетя над леденото езеро. Дъхът ѝ излизаше бързо във вид на облачета пара и тя закърши нервно пръсти.

— Лъжеш.

— Ти дойде в Торн Роуз като болногледачка. Да ми помогнеш. Ти ме излекува, Мария, и ние се влюбихме.

Скачайки на крака, тя се втренчи в мен с ръце, свити в треперещи малки юмруци. Отвърна поглед към стоящите наведени ели.

— Той лъже. Кажи ми, че той лъже. Не! Дори и ти, собствения ми брат, защитаваш мотивите му да ме доведе тук?

Бавно се изправих.

— Не! — извика тя, покривайки ушите си. — Той не ме обича. Той ме отпрати. Тя ми каза така. Отпрати ме, за да скрие извънбрачното дете, той ме остави.

— Не! — извиках аз.

— Той избра друга. Той се ожени за друга!

— Избрах теб, Мария. Била е моята... — Думите разкъсаха езика ми. — Вдовстващата херцогиня те отпрати. Мислех, че си отишла в Хъдърсфийлд. Мислех, че си се омъжила за друг. Нямах представа за детето.

Тя отстъпи назад, светът ѝ жестоко се рушеше, разбивайки стената на отказ. Спомените се срутваха около нея, и в отчаянието си тя се завъртя в кръг, търсейки духа на брат си, който вече не беше там.

Тя отстъпи назад към езерото.

— Злодей. Дявол. Ти знаеше за детето. Знаеше! Ти ме заключи в онова ужасно място, така че никой да не разбере.

— Не аз, Мария. Аз те обичах...

— Детето в къщата. То не е моята Сара, нали?

Преглътнах и сведох поглед.

— Не — поклатих глава. — Това е детето на брат ми, Мария.

Сърцераздираща болка премина през лицето ѝ, тя задърпа косата си с крехките си пръсти.

— Какво си направил с нея? — изкрещя тя. — Какво си направил с моята Сара?

Тръгнах предпазливо към нея, вече не усещах студения хапещ вятър и снега.

— Заклевам ти се, че не съм направил нищо на дъщеря ти, Мария. Нашата дъщеря.

— Тогава къде е тя? Дай ми я!

Вината ме притисна като гигантска тежест, като че ли всяка кост в тялото ми щеше се счупи. Имаше пълно право да ме презира. Аз самият никога не съм се презирал толкова, колкото в този момент.

Студът ме преряза като с нож и ужили очите ми. Агонията по лицето на Мария ме накара да се почувствам адски луд. Смъртоносен.

— Проклетата да си — извиках аз, стискайки ръце. — Слушаш ли какво ти казвам? Нямам нищо общо с това...

Тя се завъртя и се затича към заледеното езеро, затъвайки с глезени дълбоко в снега, наметалото ѝ се заплете в краката.

Извиках името ѝ обезумяло, сърцето ми потъна, когато чух остро изпукване на лед, и Мария се опита отчаяно да скочи към близката снежна пряспа.

Твърде късно.

В един ужасен миг тя изчезна в черната студена дупка в тънкия лед. Побягнах. Препънах се. Съблякох пелерината си и минах с трясък през леда, почувствах схващане в краката, след това бедрата и кръста — леден студ, разяждащ зъбите ми, ме стегна, когато сграбчих Мария.

Тя се изплъзваше от вкочанените ми пръсти, изчезвайки в дълбоката вода. Гмурнах се отново, сляпо търсейки, докато я намеря.

Издигнах се, задъхан за глътка въздух, хапещия студен въздух засилваше болката в замръзващото ми тяло. Изтеглих Мария на брега, където легнахме върху снежна покривка. Треперехме, бе така студено, че дори посипващите се снежинки върху лицата ни бяха топли.

Тя мълчеше, когато целунах челото ѝ, очите ѝ, бузите ѝ.

— Мария — прошепнах аз. — Какво ще правим?

Мария запази мълчание и се отпусна в ръцете ми. Гледах как снежинки полепваха по дългите ѝ мигли и я целунах по устните.

Звуци от бягащи стъпки достигнаха до нас.

— За бога! — извика Клейтън.

Той се наведе над нас, грабвайки наметалото ми от земята и като взе Мария от ръцете ми, я уви плътно в него. Докато аз се опитвах да се изправа, той хвърли дреха върху раменете ми и повтори, „За бога! Това е лудост.“

Понижи глас и ме погледна в очите:

— Страхувах се, че ще ви погребем и двама ви в Менсън.

Не започнах да споря. Боях се, че беше прав.

Горящият огън смекчи студа, от който чувствах костите си слаби и чупливи. Седях и се вирах се в пламъците, когато брат ми тикна чаша портвайн между пръстите ми. Хърбърт стоеше от едната страна и ме гледаше сякаш бях луд.

Клейтън се обърна към него.

— Глупав ли си, човече? Какво, по дяволите, гледаш? Отиди горе и донеси сухи дрехи на брат ми, преди да го застигне смъртта.

— Какво направихте с Мария? — попитах аз с прегракнал глас.

— Едуина и Миракъл ще се погрижат за нея.

— Безполезно е. Аз съм злодей. Дявол. Нейната гибел. Тя никога няма да ми прости. Никога.

Клейтън седна до мен.

— Погледни ме.

Направих го. Неохотно.

— Искам истината от теб. За детето.

Свивайки студените си устни, го погледнах в очите.

— Повярвай ми, Клейтън. За пръв път в живота си ми повярвай, че постъпвам почтено.

— Трей, почтеността в ума ти е твърде често изкривена. Какво ти възприемаш като почтено...

— Не е нужно да ми напомняш, че съм глупак. Никога не съм бил толкова наясно с това.

— Наистина не знам защо продължавам да се занимавам с теб.

Откъсвайки поглед от неговия, почувствах лицето си да се зачервява от топлина, докато отпивах от портвайна.

— Ние сме братя. Сродни души...

— Не, Трей — той се намръщи, — ти нямаш душа.

Думите му ме удариха като жесток юмрук.

Станах от стола, тялото ми затрепери още по-силно, докато напусках уюта на огъня. Преместих се до прозореца и погледнах навън към черната нощ. Снегът се трупаше върху сводестите прозорци, които блестяха от отражението на горящия огън.

— Боже, колко ме ненавиждаш — казах аз.

Нямаше отговор.

Частично се обърнах и погледнах към брат ми, който стоеше с гръб към мен. Болката от отхвърлянето не ме срязва толкова, колкото омразата на Мария към мен. Аз, на който никога не му е пукало за мнението на някого, освен за собственото ми.

— Обичам те — казах аз.

Клейтън бавно се обърна и ме погледна.

— Какво?

Вдигнах чашата си и разклатих портвайна в чашата.

— Толкова ли е трудно да го повярваш?

Но той не каза нищо.

— Предполагам, че е така, нали? Не бях най-добрия пример за брат. Или човешко същество, в случая. Не е ли във възможностите на човек да се промени? Ако има някакво значение, само на теб и на още един човек в живота си съм казвал думите „Обичам те“. Мария. Ах, да

обичаш... и да не си обичан в замяна. Това е справедливо наказание за хаоса, в който превърнах живота на хората около себе си.

— Не те мразя — каза Клейтън с равен тон.

— Не? — усмихнах се аз. — Ти не ме мразиш. Но не ме и обичаш. Не чувстваш нищо. Страхувам се, че това е по-лошо от омразата.

Свърших портвайна, когато Хърбърт се завърна в стаята със сухи дрехи в ръце. Той отказа да ме погледне, когато ми помогна да се съблека и да надяна суха риза и панталон. Събирайки мокрите дрехи, излезе от стаята, без да каже нито дума.

Клейтън се загледа в танцуващите пламъци, когато се върнах на стола до него. Запазихме мълчание за известно време. Слушах далечния часовник във фойето да удря осем пъти, а след това се чу тих разговор между Миракъл и Едуина, които идваха.

Едуина влезе в стаята с бледо лице, докато кършеше ръце.

— Момичето иска да те види, скъпи.

Клейтън и аз разменихме погледи. Прочистих гърлото си.

— Сигурна ли си, че не крие нож под чаршафите? — попитах аз.

— Изглежда много спокойна.

— Но на себе си ли е?

Едуина вдигна фино извитата си вежда и ме изгледа за един дълъг момент. Тогава сви рамене.

— Не беснее като някой призрак, ако това искаш да кажеш.

— А спомена ли Сара?

— Не.

— А мен?

Тя кимна.

— За кратко.

Погледнах я и зачаках.

— Е? Какво каза?

— Богохулство е подобен език да се повтаря от една дама.

Клейтън изсумтя, в резултат на което Едуина вдигна лице. С рязко движение на полата си тя се премести до огъня и присви поглед към брат ми.

— Предполагам, че никой от вас не се е замислял какво означава за мен това фиаско.

— Не — отговорихме в унисон.

Тя подсмръкна и се обърна с рамо към нас.

— Това, че трябва да гледам как човекът, когото обичам, прави мили очи и скърби по една безлична болногледачка, дъщеря на мършав викарий, побъркана. Това е непоносимо! Бъдещето ми е под въпрос...

— Пощади ни, Едуина. Не съм в настроение за театралничене.

— Или за егоизма ти — добави Клейтън, карайки очите ѝ да се разширят.

— Моят егоизъм? — Тя отметна глава назад и ме посочи. — Брат ти е въплъщение на егоизма. Той определя значението му. Трябва ли да се държа така, сякаш тази криза не ми е повлияла? Човекът, за когото трябваше да се омъжа, ме остави пред олтара...

Клейтън поклати глава.

— Нека не се преструваме, че това щеше да бъде реален брак. Трябваше да дадеш име на детето си, заченато от Бог знае кого, а брат ми се нуждаеше от пари. Не сте нищо повече един за друг, отколкото средство към целта.

Изблик на емоция блесна в очите ѝ. Маската на презрение започна бавно да се пропуква, топяща се от лицето ѝ като восък от пламък.

Когато премести погледа си върху мен, отново станах свидетел на емоциите, които показваше навремето, когато бяхме любовници, и внезапното усетих чувство на разпознаване и осъзнаване.

Разбрах.

Всичко.

Знаех, че тъга блести във влажните ѝ очи. Нараненото ѝ сърце туптеше болезнено.

Ставайки от стола, аз я взех в ръцете си, почувствах трепета на тялото ѝ, който отчаяно искаше да скрие.

— Разбирам — прошепнах в ухото ѝ и я погалих по косата.

— Наистина ли? — Тя преглътна. — Разбира се. Жалко е, Ваша Светлост. Дяволски жалко е всичко, нали?

Поставяйки едната си ръка върху гърдите ми, тя ме отблъсна, вдигна брадичка, и ме дари със слаба, крехка усмивка.

— Каква ирония, че трябваше да открием сега, че и двамата сме уязвими хора като всички останали. Сърца, разкъсани от стрелите на Купидон. Щеше да е истерично, ако не беше толкова забележително жалко.

Тя се премести към вратата.

— Какво пък, скъпи, предлагам ти да започнеш от там, откъдето младата жена е заинтересована. Малко жени могат да ти устоят. Ухажвай я. Хвали я. Накарай я да се чувства така, сякаш тя е най-важният елемент от съществуването ти. Щастие то й, разбира се, е най-голямото ти предизвикателство.

Тя положи ръце на закръгления си корем и напусна стаята.

16.

Мария вече не ме гледаше безумно.

Докато стоях пред нея, светлината от камината се отразяваше върху лицето ѝ, очите ѝ бяха твърди и блестящи като сини диаманти, а аз жадувах за забравата на лудостта.

— Какво си направил с дъщеря ми? — попита тя.

— Нашата дъщеря, Мария.

— Не. — Тя поклати глава и тънките пръсти на ръцете ѝ яростно стиснаха стола. — Детето престана да бъде твое от момента, в който ти избра друга пред мен. Моментът, в който ме отпрати. Колко щедро те възнагради баба ти, Ваша Светлост?

— Аз съм херцог. Има малко неща, които тя може да ми даде, и вече да не съм ги имал.

Устните ѝ се извиха и очите ѝ се присвиха.

— Спомням си склонността ти към разврат и хазарт. Няколкостотин паунда ще ти стигнат, за да си покриеш дълговете.

— Мария...

— И, разбира се, потеклото ти. Не дай боже, да се роди копеле от дъщеря на човек със скромнен произход, която да опетни „синята кръв“ на Хоторн.

Отправих ѝ усмивка толкова студена, колкото нейната, иронията в думите ѝ ме накара да стисна зъби.

— Уверявам те, че няма да съм първият титулуван баща със синя кръв на извънбрачно дете. Без съмнение има много незаконни деца на мои видни връстници, които броят секундите, докато бащите им спрат да дишат.

Погледът ѝ ме последва, когато се преместих на един стол близо до нея и седнах.

Мария наклони главата си на една страна, като че ме преценяваше, лицето ѝ изразяваше самодоволно удоволствие.

— Годишите не са били благосклонни към теб, Ваша Светлост. Станал си мършав. Посивял. Челото ти е набръчкано от пропаднал

живот. — Тя се наведе към мен, пръстите ѝ се забиха в креслото: — Радвам се.

— Мария. Мисли рационално...

— Рационално? Не можеш ли да познаеш яростта, когато я видиш? Ненавистта, каквата е? Ваша Светлост, очакваш от мен да бъда рационална, когато вехнех в дупка през последните години? Когато не познавах нищо друго, освен глад и унижение? Очакваш рационалност, след като родих сред зловонна мизерия и безпомощно гледах как бебето беше откъснато от ръцете ми и взето от мен? Ако вярваш в това, значи си по-луд, отколкото си мислиш.

Погледнах встрани, лицето ми гореше от презрителните ѝ думи.

— Съжалявам.

— Съжаляваш?!

За един кратък миг лудостта стремително се върна, проблясваща в очите ѝ. Тялото ѝ трепереше. Дишането плитко, едва доловимо задъхвайки се.

— Съжаляваш. Колко смешно. Нима наистина очакваш, че с това жалко изказване ще ти простя?

— Не — поклатих глава аз.

— Никога няма да ти простя. Ще проклинам името ти до деня на смъртта си, Ваша Светлост. Живея за момента, в който ще стана свидетел как сърцето ти ще бъде изтръгнато от тялото, опустошено от страх, объркване, разочарование и мъка. Бих го извадила със собствената си ръка, ако можех, и гарваните с удоволствие ще се бият за него, блъскайки се, и ще го имат от окървавените ми ръце.

— Исусе! — Изправих се.

Мария скочи на крака, дланта ѝ улучи бузата ми с такава сила, че бях разтърсен до пети.

Удари ме отново. И отново. Всеки удар бе по-силен от предишния, а огненото жило на болката се засили.

Стоях там с разкрячени крака, усещах металния вкус на кръв върху езика си, докато, изчерпана, тя падна на стола и покри лицето си с ръце.

— Махай се! Махай се! — Тя се разплака, а тялото ѝ се люлееше напред-назад. Искрах да я докосна. Копнеех изтощено да легна в краката ѝ. Да я моля да чуе истината, но най-вече да ми прости.

— Това не бяха мои грехове, а манипулациите на вдовстващата херцогиня, които ни доведоха до този жалък момент.

Като изтрих капката кръв от брадичката си, погледнах в очите на Мария, която вече не ме прегръщаше с любов и състрадание. Те бяха изпълнени с ярост и омраза.

— Ако бях виновен за гротескната ти съдба, защо бих искал да те спася от това мрачно място? Защо ще те връщам в Торн Роуз да обгрижвам тялото и душата ти?

— Може би съвестта ти те е гризяла, Ваша Светлост.

— Дали човек с такава съвест ще те погребее на такова място? Ако наистина бях такъв звяр, който да те подложи на зверствата в Менсън, който да те лиши от детето ни, все още щеше да се свиваш от оскърбителни ръце и да се намираш във вакуум на лудост — да бърбриш с призрака на брат си...

— Спри! — Тя покри ушите си с безкръвни треперещи ръце.

Насилих се да отвърна поглед.

Съвест.

Как посмях дори да обмисля възможността? Ако в мен имаше съвест, сега щях да търся дъщеря ни.

Но стоях тук, позирайки като някоя невинна, неразбрана жертва, докато жената, която обичах, се разкъсваше на парчета от мъка по детето си.

Какъв жалък измамник бях.

Ах, агония, всичко беше агония.

Мъчение. Изтънчена бруталност, която ме държеше буден цялата нощ. Все още треперех от студа на ледената вода, от която спасих Мария.

Той пропълзяваше под кожата ми. Остъргваше костите ми. Сгъсти кръвта ми, докато сърцето ми заби толкова тежко, че почувствах смразяване в гърдите. Студ изпълни всяко кътче на спалнята ми въпреки горящите пламъци.

Нарастващият ми гняв запали огън от възмущение от това, че Мария, дори в здравомислещите си моменти, ме мисли за човек, който би я подложил на такава мизерия и мъка. Една дума, казана от устните

й, или един поглед от очите ѝ можеха лесно да ме убият, без да потече капка кръв от вените ми.

Безполезно. Чиста глупост е дори да се опитвам да се помирят с нея.

Благодарение на вдовстващата херцогиня направих вечен враг единствената жена, която някога съм обичал и винаги ще обичам. Бях убеден в това до мозъка на костите си.

Изкашлях се и потръпнах. Въпреки студа, който пропълзя в тялото ми, капки пот покриха челото ми. Горещината започна да ври в гърдите ми, пипала пълзяха през дробовете ми и ме смазваха постепенно все по-силно и по-силно. Точно преди светлината на зората да пробие пътя си през мрачните, снежни облаци, аз се сринах в леглото си, изтощен от неистовото темпо и нарасналото тежко дишане.

Свещите горяха слабо. Огънят намаля до жар, блестеше и съскаше. Часовете минаваха. Кондензация се образува по стъклата, украсявайки ги с ледени кристали.

А аз изгарях.

Проклет да е здравият разум.

Докато беше в Менсън и часовете и дните едва се изнизваха един след друг, Мария отчаяно бе копняла да избяга от реалността. Само тогава нежната милувка на забравата ѝ носеше мир. Мир от страха, болката, мъката. И омразата. Само в тази забрава Пол идваше при нея.

Пол — какво безумие! Присъствието му беше просто плод, роден от лудостта. Пол — единственият човек в живота ѝ, който някога наистина я обичаше.

Майка ѝ не я обичаше. Тя бе слабо и жалко същество, което така се страхуваше от съпруга си, че се свиваше и трепереше, когато той хвърляше огън и жупел върху децата си.

Не, и баща ѝ, жестокият викарий на Хъдърсфийлд, не я обичаше. Не обичаше и сина си. Те бяха обекти, които ненавиждаше и ругаеше. Семена на Сатаната, породени от слабост и похот.

Колко отчаяна трябва да е била, за да вярва, че човек като Хоторн наистина ще я обича. Колко наивна да вярва, че той няма да се поддаде на задълженията към титла и потекло и ще свърже живота си с дъщеря на обикновен викарий.

Ах, но тя го обичаше. Въпреки безумието, което го беше превърнало в звяр.

Не, не безумие, а немощ, причинена от рана на главата, нанесена от разбойници, които го бяха ограбили и оставили да умре. Светът го считаше за луд. Тя не.

Тя го обичаше, дори когато вдовстващата херцогиня я откара далеч от Торн Роуз и Солтърдън. Колко често, докато гниеше в мрачната си килия, си припомняше нощта, когато стоеше изправена лице в лице с пепелявите бузи на старата жена, чиято ненавист бе достатъчно очевидна, за да накара Мария да затрепери от присъствието ѝ.

„Ти ще го съсипеш.“

„Ще го направиш за посмешище.“

„Деца ти ви ще бъдат осмивани. Подигравани. Те ще прекарат живота си, презирани от техните връстници.“

„Ако наистина го обичаш...“

„Ако наистина желаш щастието му...“

„Той не те обича. Трябва да знаеш това. Чувството, което изпитва, не е нищо повече от благодарност към грижите ти за него. Това е само похот, просто плътски глад на мъжки звяр.“

„Какво ще правиш, когато той накрая си признае тези чувства и това, което са наистина? Ще бъдеш ли доволна да се топиш без любов в изолацията на Торн Роуз, докато той се задоволява с любовниците си?“

Старицата бе наклонила главата си на една страна и в очите ѝ блестеше злоба, която потресе Мария.

„Може би няма да трае и толкова дълго. Съмнявам се, че ще се ожени за теб така или иначе. Може би ще те захвърли в градска къща на Мейфеър, за да пълзи между прекрасните ти млади бедра, когато е в Лондон.“

„Но в крайна сметка ще му омръзнеш, както и всички хубави малки мърли преди теб. Ще те отреже финансово и къде ще отидеш?“

„Нито един порядъчен човек няма да се ожени за курвата на друг мъж.“

Тънките ѝ устни се бяха свили.

„Напусни това място, младо момиче. Сега. Без да се сбогуваш. Изчезни. След време, когато пристигнеш в Хъдърсфийлд, той ще те е

забравил, както стотина други.“

„Нека това да ти е за урок, за да не правиш същата грешка два пъти. Аз знам, че няма мъж, който да е способен на любов. Похотта е това, за което те жадуват.“

Вратата се отвори и прекъсна спомените на Мария. Жената на име Едуина влезе в стаята с поднос със закуска в ръцете си. Тя го сложи на масата близо до таблата, в която все още стоеше недокоснатата храна от предишната нощ. Едуина отправи към Мария кратък поглед и се обърна да напусне стаята.

— Коя си ти? — попита Мария.

Жената замръзна.

Бавно, Едуина се обърна с лице към нея, обичайното ѝ презрение към Мария се измести от намек за бедствие. Тя постави една ръка върху заобления си корем, устните ѝ се разделиха леко, докато се мръщеше.

— Ти ли си съпругата на Солтърдън? — попита Мария.

— Съпруга? — Устните ѝ трепнаха. — Ти, ужасен малък звяр. Как смееш да симулираш такова невежество? Много добре знаеш коя съм аз. Моля, избави ме от безумното си театралничене. Прозрачна си толкова, колкото съм и аз.

— Отговори ми.

— Какво значение има?

— Чудя се дали ти си причината да гния толкова години в Менсън.

Погледът на Мария отново се премести върху корема на Едуина и нов спазъм на болка и гняв се втурна в нея.

— Детето. Негово е, нали?

Очите на Едуина се присвиха, когато Мария се приближи към нея.

— Може би ти си само негова курва — засмя се тя. — Може би вдовстващата херцогиня беше права онази нощ.

— Не знам за какво говориш. Махни се от мен. — Едуина отстъпи към вратата.

— Къде е Солтърдън? Искам да го видя.

— Защо? За да се опиташ да забиеш ноктите си отново в него ли?

— Добре. Ще го намеря сама.

— Няма да правиш нищо такова.

Едуина застана така, че блокира вратата.

— Остави го на мира. Причини му достатъчно вреда. Ако не беше ти, щяхме да сме женени.

— Ах — Мария се усмихна. — Значи ти си само негова курва.

Огромните, обезумели очи на Едуина бяха като копия за сърцето на Мария. Безсмислената вярност, която някога чувстваше към Солтърдън, преряза сърцето ѝ с такава болка, че предизвика сълзи в очите ѝ. Едуина ги видя — да, защото Мария не можа да ги спре да потекат по бузите ѝ.

— Стой далеч от него — заяви Едуина с разтреперан глас. — Няма да ти позволя да му навредиш повече, отколкото досега.

— Аз? Аз му вредя? — Мария вдигна брадичка, отказвайки да изтрие сълзите от бузите си. — Идеята е нелепа.

— Той умира.

Думите спряха Мария внезапно.

Ръцете ѝ се свиха, сълзите потекоха още по-силно надолу по бузите ѝ, а Едуина зарида.

— Страхувам се, че не го е грижа дали ще живее, или умре, благодарение на теб.

В този миг умението на Мария да се контролира изчезна. Какво означаваше това?

— Какво искаш да кажеш, жено? Говори! Но не, ти няма да кажеш, защото е лъжа. Това не е нищо друго, освен долните му манипулации, аз не ти вярвам. А сега ми кажи къде е?

— Той беше опустошен от треска през последните три дни. Не можем да го контролираме. Извикахме лекаря от Хорт. Но Жул Гудбоди е объркан, пиян идиот, който всъщност предложи да приготвим тялото му за семейната гробница. „Повикай викария“, каза ни той. „Молете се за душата му, защото ако някой на тази земя плаче за опрощение на греховете си, това е Негова Светлост.“

Едуина пристъпи към Мария, докато не застанаха пръсти до пръсти, очи в очи.

Мария усети топлината от тялото на Едуина. Треперещата ѝ ръка хвана Мария като в менгеме, късите ѝ нокти се врязаха в дланта.

— Това трябва да ти харесва. Ти искаш да умре. Признай си.

Мария не можеше да отговори. Защо? Защо! Защо възможността Солтърдън да изчезне така болезнено свиваше сърцето ѝ?

Не, това не е мъка. Тя го ненавижда!

Безчувствен, лъжлив звяр!

Не, тя вече не го обича. Беше глупаво да се грижи за него преди, да повярва на думите му на обожание и да се топи от докосването му. Глупаво бе да му позволи да я съблазни, да вярва, че той ще жертва всичко, за да се ожени за нея.

Чувстваше сърцето си празно. Някакво омразно чувство се събуди в нея, изпълни гърлото ѝ, така че тя не можеше да преглътне. Усети огнени въглени в очите си, които извикаха сълзи, които тя не успяваше да спре.

— Той не трябва да умре! — извика изведнъж. — Не може!

Изненада разшири очите на Едуина. Някакво странно отчаяние, разтърсващо тялото ѝ, я накара да покрие устата си.

— Ти все още го обичаш — прошепна Едуина.

Думите зашеметиха Мария. Трескаво, тя поклати глава, което накара сълзите да потекат надолу по бузите ѝ. Смут обърка мислите ѝ.

— Не, аз вече не го обичам. Това...

Тя преглътна, размазвайки влагата по бузите си с трепереща ръка.

— Това... Той не може да умре. Все още не. Не и докато не ми признае къде е дъщеря ми.

Мария избута Едуина настрана и побягна през отворената врата.

17.

За миг тя се закова на място, сякаш се бе натъкнала на портал в миналото, който трябваше отдавна да е погребала дълбоко в лудостта. Отприщени, спомените се втурнаха към нея.

Бяха й познати.

Тя знаеше пътя към спалнята на Солтърдън. Много пъти бе вървяла по тези дълги коридори преди години, решена да го излекува. Не се страхуваше от него. Всеки ден се вглеждаше в лицето му и не откриваше нищо, освен удоволствие от изопачените му думи и яростен темперамент.

Светът го смяташе за звяр.

И все пак... все пак, след това тя беше способна на състрадание.

Тогава погледна отвъд чудовищната фасада на човека, показваща уязвимост, болка, мъка. Тя знаеше, че в гърдите му бие сърце, че се чувства неразбран.

Спри! Спри с този омразен и нежелан спомен!

Тя не го обичаше.

На нея не й пукаше, че страда. Това бе божие наказание за ада, на който той я бе обрекъл.

Щеше го застави да каже истината за дъщеря й. Нищо повече!

Пресичайки залата, тя забеляза картините по стените — отдавна починали предци, мрачни мъже и помпозни жени с напудрени коси и пищни бижута, чиито строги погледи бяха безжизнени както в живота, така и в гроба.

Отмина голям дъбов часовник, който беше гравирен и потъмнял с времето и чистенето. В този момент той удари.

Дълбок звук отекна през празната зала и сякаш месингов чук удряше по сърцето й. Студен като в гробница въздух проникна в коридора. Горящите свещници по стените хвърляха особена, завихряща светлина, сякаш бяха обезпокоени от нечие бягащо, невидимо съществуване.

Най-сетне Мария стигна до спалнята.

Тя спря за момент с ръка върху дръжката, тъй като спомените горяха по-ярко с ослепително сияние.

Изправи рамене и влезе в стаята.

Присъстващите при болния я погледнаха с безизразни лица, а очите им се разшириха, сякаш някакъв призрак се бе появил.

И все пак никой не проговори.

Клейтън стоеше до леглото на брат си, жена му бе близо, докато Айрис се навеждаше над Негова Светлост и охлаждаше изпотеното му лице с влажна кърпа.

Мария беше неподготвена.

Не си представяше, че ще трепери по такъв начин, когато го види. Да, тя беше разтърсена от гняв, и трепереше от страх, болка и отвращение в негово присъствие. Но също... чувстваше предателски емоции и объркване.

Паниката я сграбчи.

Юмрук от огнена стомана сграбчи същността ѝ. Любов и омраза се бореха в гърдите ѝ и мислите ѝ бушуваха от разсъждения.

Бягай! Сега!

Той е причина за скръбта ти!

Той е причината животът ти да се превърне в кошмар.

Беше виждала мрачното изражение на смъртта само веднъж в живота си — миг преди душата на любимия ѝ Пол да се изплъзне от земната си обвивка и да политне към небето.

Клейтън и Миракъл отстъпиха встрани, позволявайки на Мария да се приближи.

Тя погледна в очите на Айрис, видя искрящите сълзи там, миг преди тя да се отдръпне, стиснала влажната кърпа към огромната си пазва.

Не, той все още не се бе предал. Гърдите му се надигаха с плитки вдишвания и всеки негов дъх звучеше като стъргане на метал в метал.

Помогни му, чу се шепот от сенките в далечния край на стаята, стряскайки я.

Пол! Той все още беше с нея. Не духът, измислен от лудостта ѝ. И все пак изглеждаше шокиращо и плашещо в този момент.

Мария, трябва да му помогнеш. Само ти можеш да го спасиш.

Способностите ѝ се събудиха, тя се обърна рязко и насочи вниманието към жалките слаби пламъци в камината.

— Поддържайте огъня — нареди тя. След това се обърна към Айрис: — Събери от най-дебелите завивки и ги подреди върху Негова Светлост. И повечето от вас, вълн. Махайте се.

— Мислиш ли, че ще оставя брат си с теб без надзор? — попита Клейтън. — Мили боже, жено, ти ще се опиташ да го убиеш...

— Бих ли убила човека, който знае местонахождението на дъщеря ми?

Тя присви очи, като погледна бледото му лице.

— Освен ако ти не знаеш истината за нея. Така ли е? Дяволът да се всели в теб, ако не ми отговориш честно! — Тя се втренчи в Клейтън. — Отговори ми, по дяволите! Какво ще кажеш?

Той обърна сивия си поглед непоклатимо и неподвижно върху нейния.

— Не знаем повече от теб, Мария. Ние също току-що научихме за детето — както и Трей. Баба ми е тази, която крие тайната. Брат ми е невинен.

— Ти си истински лъжец.

Мария се обърна настрани.

— Разбира се, че няма да ми кажеш истината сега. Все пак, ако я разбере, ще замина и той ще загине. Душите ви ще отидат в ада. Сега вълн. Няма да започна да го лекувам, докато не излезете.

Съпругата на Клейтън нежно стисна ръката на съпруга си.

— Хайде, Клей. Остави ги сами.

— Ти си също толкова глупава, колкото е и тя, ако мислиш, че...

— Съпруге, брат ти е на прага на смъртта. Тя няма друг избор, освен да му помогне.

Клейтън мина зад Мария.

— И после какво, момиче? Ще изтръгнеш истината от умиращите му устни и ще го задушиш с някоя възглавница?

Той сложи ръка върху рамото ѝ и тя трепна. Щеше да се отдалечи, но ръката му я държеше сякаш с магическа сила.

— Познавах те, когато беше невинна и добра и мислеше само доброто на ближните си. Ти видя отвъд загрубялата черупка на брат ми, на човека, способен да те обича. Ти, повече от всички други, излъчваше християнска благосклонност дори към най-изгубените души.

— И какво получих? — каза тя. — Погребах ме в царството на злото.

Тишина.

Най-накрая той си тръгна.

Мария чу, когато стаята се опразни. Секунди по-късно Айрис се върна със завивките и ги постави върху Солтърдън. Хърбърт я последва. Подкладе огъня, докато пламъците заоблизваха с драконови езици каменната камина. Лицето на Солтърдън заблестя в пот и стаята заискри с червена светлина като утробата на ада.

Мария седна на едно столче в долния край на леглото на херцога, след като прислугата напусна. Ръцете ѝ яростно бяха стиснати в скута, когато топлината изпоти тялото ѝ и изгори дробовете ѝ.

После чу стон.

Докато гледаше, блясък се посипа по гладкото му безцветно лице. Пот намокри косата му и капки посипаха контурите на бузите му.

Колко слаб и жалък изглеждаше!

Тя се обърна и покри лицето си с ръце. Трябваше да се радва на страданията му! И все пак...

Какви омразни, дразнещи чувства се гърчеха в сърцето ѝ. Какви нежелани спомени се събудиха с ужасна яснота.

Усмихнатото му лице... нежното му докосване... нежната му целувка.

Помогни ми, дойде познат шепот, толкова близо, че почувства думите като полъх по бузата си.

Мария се обърна напрегнато. Стаята беше празна.

— Покажи се! — извика тя.

Тишина.

— Защо вече се криеш от мен, Пол?

Тишина.

Тя се премести до прозореца и отхвърли настрана тежките завеси. Топлината караше леда върху стъклата да се стопява и отвъд тях нощта лежеше черна, студена и тиха.

— Къде си? Покажи се! Докажи ми, че съществуваш и никога не си бил плод на лудостта!

Имай вяра.

— Вяра? Братко, аз отдавна загубих вярата си.

Не, не си я загубила, Мария. Тази вяра те запази жива.

Мария затвори очи и отпусна чело на стъклото.

— Ти ме поддържаше жива, Пол. Никой друг. Но сега ми се присмиваш. Пазиш красивото си, любимо лице от мен. Защо не ми помогнеш сега? Ако е вярно това, което казват, че е невинен, че човекът, умиращ в ей онова легло, не ме е изоставил в страшната лудница, защо не ми го каза? Ако ти наистина съществуващ, защо не ми разкри истината за дъщеря ми?

Тя се обърна към празната, задушна стая.

— Аз ще ти кажа защо: защото ти не съществуващ. Не и след като умря в ръцете ми преди много години. Ти не си нищо повече от продължителна халюцинация на една маниячка.

Тишина отново.

Погледът ѝ се стрелна из стаята, чувство на паника нарастваше в нея.

— Пол? Пол! Тук ли си? Аз... аз не исках да кажа това. Не ме оставяй. Аз просто искам истината. Искам да разбера.

Мария чакаше, а тишината натежа в нея.

Най-накрая тя се обърна и тръгна към леглото, като всяка стъпка беше нерешителна, а тялото ѝ се чувстваше тромаво и вдървено. Сърцето ѝ бе вледенено и празно като нощта навън.

Нещастна вяра! Тя беше тази, която ѝ причини страдания, изпълни безкрайните ѝ дни и нощи в мръсната каменна килия, молейки се на бога, който я изостави.

— Защо? Защо? Защо? — изрече тя в тъмнината.

Тя, която изпитваше само добрина и толерантност през целия си живот.

Тя, която никога не бе казала и една груба дума, никога не повдигна невъзпитано пръст дори на най-отвратителните нищожества.

Тя, която проявяваше търпение и разбиране към жестокостта и господството на баща си.

След продължителната агония, която бе преживяла, смъртта бе добре дошла благословия. И най-накрая, затворила очите си, в покой, вяла вяра, и с голямо спокойствие, прегърна лудостта.

Солтърдън завъртя глава от една страна на друга, непоносимият въздух поддържаше треската.

Помогни му.

— Не, няма! Мразя този мъж!

Той е загубен! Загубен! Всяка надежда и вяра се изгубва с него...

— Тогава нека умре.

Спаси го, Мария. Спаси себе си.

Изведнъж очите на Солтърдън се отвориха. Той я закова със зеници, стъклени и пламнали. Устните му се разтвориха и той прошепна „Мария!“.

И тя чу звук като музика.

Мелодия, която преследваше мислите ѝ месец след месец. Изпълваше съзнанието ѝ, успокояваше я и я пронизваше, извикваше любимите видения, които разкъсваха сърцето ѝ на две.

Песента на Мария.

Той я беше написал през онези години, когато загуби способностите си да общува. Думите му достигаха до нея по единствения начин, възможен за него.

Всеки звук от клавишите на пианото се превръщаше в нежна милувка за душата ѝ.

Какъв злодей я свиреше сега?

Тя побягна към вратата и се хвърли да я отвори, след това излезе в празния коридор. Музиката не беше тук. Съществуваше само в ума ѝ — болезнената измама на паметта.

Мария се върна в стаята и седна на един стол близо до леглото на Солтърдън. Очите му се затвориха отново, тялото му се гърчеше под тежестта на топлината, която се спусна към и в него. Белите му дробове се разтърсваха от всеки дъх.

Далечният часовник удари полунощ. Времето течеше.

По-късно удари един. След това два.

През няколко часа тя се събуждаше и подклаждаше огъня, чувствайки топлината да опарва плътта ѝ и да потапя дрехите ѝ в пот. Копнееше да отвори прозореца и да облекчи собственото си страдание.

Измина още един час и тя задряма.

Изведнъж хлад я целуна по бузата и ръцете и тя се събуди притеснено. Изправи се, като че повдигната от някаква невидима сила. Ледени пръсти я бутаха отзад по гърба, упътвайки я към леглото на Солтърдън.

Той лежеше тихо, очите му бяха отворени, а лицето безцветно.

Херцогът, приятелят, любовникът, злодеят беше мъртъв!

Вихрушка от мрак се въртеше около нея и някакво чувство се пробуди в гърдите ѝ. Страх. Да! Скръб. Не, не мъка. Със сигурност не и мъка.

Но тя вече нямаше сила да отрича предателската мъка. Молитва раздвижи устните ѝ.

— Скъпи Небесни Боже, спаси го.

Тя постави трепереца ръка на все още топлото му чело и затвори очите му.

— Скъпи Небесни Боже, спаси го.

Отвъд стъклата на прозорците вятърът премина през близките клони, стенещи като хиляди души. Ужасяващият, но красив звук изпълни стаята, и Мария завика отново и отново, умоляваше безплътните ангели да запазят още веднъж скъпия господар на сърцето ѝ.

Стъклата на прозорците трепереха. Пламъците в огнището се надигнаха с нови сили, искрите им играеха по стените като танцуващи нимфи.

Каква страшна енергия я обкръжи! Огън и вятър. Песента на душите. Премина през тялото ѝ и надолу по ръката ѝ, и като отметна назад главата ѝ, видение се излъчваше над нея с ослепителна бяла светлина.

Пол! Блестящите му сини очи се усмихнаха. Любимото лице, така различно, беше толкова красиво, като на самия Бог.

Вяра, Мария. Тя все още е с теб. Никога не се съмнявай в мен. Аз живея в теб и ти в мен. Ще ти покажа още чудеса.

Видението избледня, въртейки се в спирали към бяла бездна, в която изчезна. Пол беше изчезнал. Вятърът беше изчезнал. Пеенето на душите, всичко си отиде.

Мъжът под ръката ѝ се раздвижи. Клепачите му потрепваха.

Солтърдън бе жив.

Благодарност нарасна в сърцето на Мария и тя усети как пада на колене до леглото му с ръце, кръстосани на гърдите си.

Вратата на стаята се отвори с трясък и забързани стъпки се приближиха.

— Какво, по дяволите, става тук? — заяви братът на Солтърдън.

Миракъл се понесе около Мария и забърза към леглото на Трей.

— Треската е преминала.

— Слава на Бога — заяви Клейтън.
Мария затвори очи и прошепна:
— Благодаря на Бога.

18.

Мария остана до леглото на Солтърдън през цялата нощ, докато той спеше.

Неделната утрин изгря ярка, блестяща от сняг и лед. Мария се загледа уморено в безкрайния пейзаж, когато Клейтън и Миракъл метнаха тежките наметала и се приготвиха да тръгнат на църква, чиято камбанария блестеше като божи огън в далечния хоризонт.

— Тази сутрин има за какво да благодарим на Господ — каза Миракъл.

— Едуина, сигурна ли си, че не искаш да се присъединиш към нас? — попита Клейтън.

Мария обърна главата си и разгледа отражението на Едуина в огледалото на стената. Бледото лице на жената беше така уморено, както нейното собствено. Имаше и нещо друго. Тъга и отчаяние очертаваха лицето ѝ. Раменете ѝ се надигаха и спадаха, тя си пое дълбоко дъх, за да отговори.

— Сигурна съм, че стъпвайки на прага, покривът ще падне върху ми. Мисля, че не, Клейтън.

— Както искаш.

Клейтън се премести зад Мария и сложи нежно ръка на рамото ѝ.

— Няма да стоим дълго, момиче. Ще се оправяш ли?

Тя кимна, погледа ѝ отново се фокусира върху далечния връх.

Ще ти покажа още чудеса.

— Добре. Когато се върнем, ще те сменим. И... благодаря ти отново, Мария.

— На Бог трябва да благодарите — отговори тя.

— Разбира се.

Клейтън и Миракъл напуснаха стаята и тишината я изпълни.

Мария наблюдаваше кочияша и двойката наперени бели коне, които скоро щяха да изчезнат от погледа ѝ.

Тя отвори прозореца, позволявайки свежия въздух да я целуне по бузите. Обърна лицето си към слънцето и затвори очи.

Сега слабият звън на църковните камбани достигна до ушите ѝ като грачене на полски врани, наредени по потъналите камъни, заобикалящи къщата.

Лъскавите им черни крила блестяха на слънчевата светлина.

— Замръзвам — каза рязко Едуина.

Мария затвори прозореца, извърна се от живописната гледка и се премести отново към леглото на Солтърдън.

Тя протегна ръка, за да докосне челото му.

Не, нямаше да го докосне. Емоциите ѝ бяха остри и тревожни. Сляпата омраза, която я гризеше през последните години, беше изчезнала, заменена от нежелани чувства на позната нежност.

Капризно сърце!

Проклет здрав разум!

— Обичаш го отново, нали? — попита Едуина.

Погледът на Мария се премести върху очите на Едуина, така пълни с отчаяние като заобления ѝ корем. Нова остра болка докосна сърцето ѝ.

— Разбира се. — Едуина се приближи. Устните ѝ трепереха. — Не е лесно да го обича човек в някои отношения. Но го обичаме. Да. Обичам го и го мразя, едновременно. Той е като... пристрастяване. Любима отрова. Има нещо в Солтърдън, което сякаш моли да укротим звяра в него. Имаме нужда от някакво предизвикателство.

Едуина замълча за миг и докосна с ръка корема си.

— Детето движи ли се? — попита Мария.

— Да.

Едуина се присъедини към нея до леглото. Преди да успее да се спре, Мария сложи длан върху заоблената утроба на жената и сякаш в отговор малкото същество се премести срещу пръстите ѝ.

Едуина ахна и тръпка премина през нея, причинявайки в тялото ѝ спазъм.

— Момче е — прошепна Мария.

— Откъде знаеш?

— Чувствам ритъма на сърцето му. Той е здрав и буен. Кой месец...

— Април.

Мария се върна до прозореца. Емоции изпълниха за кратко гърлото ѝ.

— Април. Сара беше родена през април. Това е чудесен месец за раждане на деца.

Тишина. Тогава...

— Знам за Сара.

Мария се обърна бавно с лице към нея.

— Знам всичко за нея. Знаех през цялото време.

Мария се взря в очите на Едуина, дъхът ѝ заседна като в капан в дробовете ѝ.

Едуина си пое дълбоко дъх, после бавно го освободи, раменете ѝ рязко спаднаха, когато тя отклони погледа си.

— Детето е мъртво, Мария.

Ужасна болка се събуди в нея — тя стисна гърдите ѝ, стаята се завъртя.

Изведнъж ръцете на Едуина бяха около нея, придвижвайки я към стола. Тя се отпусна върху него и покри лицето с ръце.

— Трей знаеше, разбира се. Ние всички знаехме. Не посмяхме да ти кажем. Ти беше прекалено крехка. Той се страхуваше новината да не се разстрои напълно.

Едуина се отпусна на колене до стола и хвана ръката на Мария. Сълзи потекоха от очите ѝ и когато продължи, всяка дума разкъсваше съществуването на Мария. Сара е мъртва. Милостиви боже...

— Детето починало няколко седмици след раждането. Въпреки това, което си мислиш, тя беше обгрижвана до края.

— Не! — Мария зариде. — Не моята безценна Сара.

— Съжалявам. Ужасно съжалявам.

Мария скочи от стола и побягна към прозореца, бутна го да се отвори и пое големи глътки студен въздух.

— Бяхме пред олтара, когато медицинска сестра пристигна с новината за местонахождението ти. Бабата на Трей е знаела през цялото време, че си в Менсън. Вдовстващата херцогиня нямаше друг избор, освен да признае всичко. Че си погребана там. Че е имало заченато дете и че е починало.

Враните нарастваха по каменната стена, докато заприличаха на голям черен облак от пърхащи криле. Камбаните на църквата вече не звъняха.

— Разбира се, той беше длъжен да те освободи от онази ужасна лудница. Той те е обичал много някога. Но в крайна сметка е

продължил. Ние се влюбихме. Напълно разбирам как се чувстваш.

— Не. Не, ти никога няма да разбереш как се чувствам!

— Разбира се, че мога. Не съм ли в същата ситуация? Носейки детето на човека, когото обичам? Неомъжена? Губейки привързаността му? Присъствието ти тук го обърква. Той се чувства отговорен за теб.

Едуина се премести зад нея.

— Умолявам те. Махни се от Торн Роуз, Мария. Остави го и му позволи да се влюби отново. Искам го заради детето ни. Нашият... син. Ти си все още млада жена, докато аз...

— Спри!

Мария се обърна към нея, стисна юмруци и се разтрепери.

Едуина плачеше, отчаяните ѝ очи преливаха от сълзи:

— Съжалявам. Толкова съжалявам.

— Къде е погребана тя? Кажи ми! Къде е погребана дъщеря ми?

— Аз... аз не знам. Какво значение има това? Тя е с Бога сега. С

Пол.

— Пол? — Мария присви очите си и Едуина се отдръпна.

Внезапно, докато отчаянието се увеличаваше в сърцето ѝ, странно изтръпване я изпълни. Вече не я интересуваше молбата в очите на Едуина. Нито пък искаше да гледа назад към лицето на стария си приятел, любовник, баща на дъщеря ѝ — сладката, отишла си Сара.

Мария излезе от стаята. Едва чувстваше студенината на дългия коридор, докато вървеше вдървено към собствената си спалня с изправени раменете и равна брадичка. Завесите бяха спуснати. Камината — черна и празна.

Трепереща от студ, тя застана в центъра на стаята и се вкопчи в себе си. Чудовище от делириум и заблуда отново зина в съзнанието ѝ, помахвайки със скелетен пръст.

Ела с мен, Мария. Тук си в безопасност. Топло. Тъмно. Няма повече болка. Няма повече спомени. Имай вяра, Мария!

— Пол, Пол, защо не ми каза?

Мария, ела. Няма повече мъка. Без повече лъжи. Ще ти покажа още чудеса.

— Ненавистни чудеса!

Като падна на леглото, тя се разплака и затвори очи.

— Мис? Мис Аштън?

Мария отвори очи и премигна сънливо. Няма тъмнина. Няма топлина. Тя се обърна по гръб и погледна в широко отворените очи на Айрис.

Закръглената малка прислужница кършеше ръце, като стоеше близо до прозореца, завесите бяха разтворени и разглеждаше Мария от разстояние.

— Неприятно ми е да ви безпокоя, момиче. Но някой дойде за вас.

Мария се намръщи и седна. Главата ѝ пулсираше и очите ѝ смъдяха. Колко дълго ли е спала? Не много. Утринното слънце все още светеше със златист блясък през източните прозорци.

— Някой иска да ме види?

Слугинята кимна:

— Да. Казва, че е много важно.

— Кой е?

— Не каза, мис. Каза само, че въпросът е на живот и смърт.

Кой ще идва при нея тук?

Защо?

Съмнение се събуди в Мария, докато слизаше от леглото.

— Вижте сега. — Айрис се пресегна за шала, хвърлен върху гръба на един от столовете. — Най-добре ще е да си сложите това. Тук е ужасен студ. Нека наметна раменете ви, госпожице, да не зъзнете ужасно. Не може да се разболявате отново. Негова Светлост ще ни одере живи.

Почувства шалът, тежък, топъл и желан, докато Айрис я увиваше с него.

— Как е Негова Светлост?

— Все още спи дълбоко. Лейди Едуина е с него.

С известно нежелание Мария последва прислужницата от стаята надолу по дългия коридор. Докато се спускаше по стълбите, погледът ѝ се спря на човек, облечен с наметало и шапка, който влачеше калните си ботуши по пода на мраморното фойе.

Айрис бързо напусна, а Мария се поколеба на най-долното стъпало.

Мъжът се взря в нея от сянката на шапката си.

— Кой сте вие? — попита Мария.

— Аз съм тук да говоря с мис Аштън. Мария Аштън.

— Какво искаш от нея?

Той се приближи.

— Ще говоря само с мис Аштън, ако нямате нищо против.

Мария дръпна рамене назад и слезе от стълбите.

— Аз съм Мария Аштън.

Усети смущаващо въздействие на погледа му, докато подробно я оглеждаше.

— Не, вие не сте Мария Аштън от Хъдърсфийлд — каза той накрая. — Познавам я. Не сте вие.

Мария се приближи, присвивайки очи, докато се опитваше да разгледа лицето му и чертите, потъмнели и закалени като стара кожа.

— Аз съм Мария Аштън. От Хъдърсфийлд.

— Дъщерята на викария?

— Да — кимна тя.

Той пристъпи още по-близо, чак докато тя видя наболата сива брада и усети миризмата на бира и тютюн от дъха му.

— Дяволите да ме вземат, това си ти — каза той. — Ти ме познаваш, момиче. Що за дяволска работа?

— Кой сте вие? И защо сте тук?

— Името ми е Ралф. Ралф Джойнър, момиче. Разпозна ли ме?

— Не.

— Грижа се за пределите на църквата вместо баща ви. Викарият на Хъдърсфийлд.

Баща й.

Не, тя не познаваше този човек. Името му не предизвика никакви спомени в ума й.

Съмнение се събуди в нея и тя хвърли поглед към вратата, през която Айрис изчезна.

Една твърда, страшна ръка се стегна върху китката й и тя ахна, опитвайки се да се отдръпне, но той я задържа с отчаяние.

— Имам съобщение от баща ти — каза той с едва доловим шепот.

Тя се опита да дръпне ръката си далеч. Страхът накара сърцето й да бие по-бързо.

— Не ви вярвам. Пуснете ме.

— Мис, той пита за теб. Баща ти...

— Пусни ме или ще крещя.

— Той умира, момиче.

Мария застина.

— Да, момиче. Той е много болен. Цялото село е зле.

Погледна покрай Мария нагоре по стълбите.

Тя се обърна и видя Едуина, пръстите ѝ стискаха кадифената пола, а лицето ѝ изглеждаше изпитото.

— Това е някакъв трик, нали? — предположи Мария.

— Не знам за какво говориш — отвърна Едуина.

— Вярно е, момиче.

Тя отново погледна към мъжа и той свали шапката си.

— Не ме ли позна, мис Аштън? Аз се грижех за градините на църквата и аз и синовете ми копаем гробовете в гробището. Ралф, момиче. Брат ти Пол ме наричаше Дигър.

Чувството на отчаяние нарастваше в нея, Мария се взря в старото му лице. Да. Да, сега си спомни. Колко е остарял през последните години!

Някога със силно тяло, сега той беше почти хилав, раменете му стояха приведени.

— Как е разбрал баща ми, че съм тук? — попита тя.

— Не знам, момиче. Той просто ме повика до леглото си и реवेशе да бързам колкото се може към Хорт и Торн Роуз. Каза, че е длъжен да те види, преди да умре.

Той затътри краката си и въртеше шапката си в ръцете си.

— Докарах превоз, мис. Ако побързаме, можем да стигнем преди мръкване.

Баща ѝ умираше. Колко странно е, че думите я засегнаха. Тя го презираше, кълнеше го. Обвиняваше го за страданията на жалката ѝ майка. И все пак... някакво странно чувство обхвана сърцето ѝ, щом си помисли, че му липсва.

Бавно, тя се обърна да погледне Едуина.

Ами Солтърдън?

Какъв смисъл има да се моли?

Рано или късно всички умират.

Умират!

Сара. Нейната обожавана, красива Сара си отиде. Всичко си отиде. Пред нея, облечена в смарагдово кадифе, с подут корем от

детето на Солтърдън, стоеше жена, чиито очи показваха страдание.

Тя се обърна към възрастния човек.

— Много добре. Нека да тръгваме.

Мъката на Мария за починалата ѝ майка бе успокоена от духа на Пол, който я увери, че без съмнение тя е заела своето място сред светите души на небесата. Всъщност тя трябваше да намери голямо облекчение и мир там, далеч от тираничното поведение на съпруга си.

Мери Аштън не беше щастлива жена. Малко пъти Мария и брат ѝ бяха виждали усмивка върху устните ѝ. Но неприветливата ѝ външност не ги плашеше толкова, колкото натъжаваше. Тя беше жертва на бълващите огън и жупел тиради на викария също толкова, колкото и децата ѝ. Заслужаваше много повече.

Тези мисли се носеха през ума на Мария, когато в каретата тя и Ралф се возеха по често използвания път.

Той криволичеше покрай южните бедни райони като черен, хлъзгав гръб на змия. Покрай дълбоките богати хълмове овцете пасяха доволно, газейки през снега, за да достигнат до необходимите за преживяването им груби бурени. Пролетта идваше и буйната им вълна щеше да бъде остригана, за да се изпреде през пресата в Хъдърсфийлд и да се продава из цяла Англия като най-хубавата вълна, която може да се купи с пари.

Защо се върна тук? Тя избяга от Хъдърсфийлд, за да се отърве от постоянните мъчения на баща си. Не би трябвало да я е грижа дали е жив, или мъртъв.

Как е разбрал, че тя е в Торн Роуз?

Дали е знаел за всичките години на затворничеството ѝ в Менсън, как е линеела там с престъпните безумци?

Защо да го успокоява на смъртния му одър, когато той причини на семейството си само скръб и страх? Защо сега тя трябваше да прости прегрешенията му?

Нощта се спусна над тях, сподиряна от вледеняващ хлад. Най-сетне, екипажът спря пред портата на това, което някога беше скромният дом на Мария. Малко по-голяма от обикновените къщи, с покрив, покрит с бръшлян и безплодни дървета с усукани клони.

Мрачна, почерняла фасада и тъмни прозорци отразяваха металния небосвод, а върху износената врата беше боядисан жълт кръст.

Тя позна знака; същият кръст беше жигосан на вратата, когато преди години същата болест покоси толкова много жители на Хъдърсфийлд и отне живота на скъпия ѝ, измъчен Пол.

Бързо огледа къщите около тази на баща ѝ. Те бяха също така тъмни, с малко светлина, блестяща през прозорците им. И там блестяха жълти кръстове по вратите, символизиращи приближаващата смърт.

Съпротивата в нея нарасна. Беше се надявала никога повече да не види викария. Той я бе заклеймил като блудница, дълго преди Мария дори да разбере смисъла на думата. Тя, така чиста, колкото едно дете можеше да бъде, беше осъдена просто защото се бе родила жена.

А ако той искаше тя да дойде тук за една последна душевно разярена проповед? Щеше ли да прокълне душата ѝ в ада с последния си дъх?

Поемайки си дълбоко въздух, тя се реши да тръгне напред. Ботушите ѝ скърцаха върху снега, докато се придвижваше към старата порта, която се люлееше и скърцаше при всеки остър порив на вятъра.

Покрай рушащата се сива каменна стена около къщата врани, подредени като в черно облечени войници, бяха разперили крила срещу вятъра, който внезапно изду наметалото ѝ. Изведнъж те литнаха към небето като черен облак.

Тя гледаше как кръжат около къщата отново и отново и неприятното усещане запълзя по гръбнака ѝ, те чакаха... викарият на Хъдърсфийлд да умре.

Чакаха да придружат душата му към отвъдното.

Тя не почука, а бутна вратата и влезе в стаята, където една-единствена лампа светеше на масата. Оскъдно трептяща, тя не можеше да стопли въздуха в стаята.

Къщата беше точно както си я спомняше: малко помещение с варосани стени и частично покрита с килим, няколко семпли, но удобни столове, два от които бяха изправени пред огъня и два пред масата, където те се хранеха в пълно мълчание. Срещу северната стена стоеше часовник, стрелките сочеха няколко минути след седем часа. Наблизо имаше шкаф, нареден с чинии и купи, които някога бяха най-ценните притежания на майка ѝ — деликатен бял порцелан, подарен от майка ѝ преди смъртта ѝ.

Вдясно от малката стая, в която Мария стоеше неподвижно, замръзнала повече от страх, отколкото от студ, беше тясното стълбище. Перилата му бяха махнати веднъж от викария, открил, че децата му с удоволствие се спускат по тях. Нагоре по стълбите бяха трите тесни спални без прозорци, всяка с легло и скрин.

Обгради я воня на смърт, миризма на прах и гниене. Тя бързо покри носа си с едната ръка и се съсредоточи върху леглото, което беше преместено до огнището.

Ненавистни чувства я завладяха при вида на баща ѝ, с бледо изтощено тяло и ръце толкова слаби, че под тях се открояваха костите му. И очите — ями от страх и отчаяние — съсредоточени върху лицето ѝ с такава емоция, че ѝ се прииска да избяга от къщата.

Никой истински вярващ човек нямаше да е така изплашен от смъртта!

С хрипящ дъх той хвана китката ѝ със студената си ръка и прошепна: „Прости ми“.

19.

Вратата се затвори след нея и тя остана сама с мъжа, когото ненавиждаше и от който се страхуваше през по-голямата част от живота си.

— Мария, ти дойде — каза той, борейки се за поредния си дъх. — Молях се да го направиш.

Тя изви ръката си, за да я освободи, и отстъпвайки, уви наметалото по-близо до тялото си, сковаващо се от студа и призрака на смъртта, който усещаше как кръжи около изтощеното му тяло.

Една възлеста ръка се вдигна към нея и тя се отдръпна. Той никога не беше вдигал ръка с доброта към нея, майка ѝ или Пол, и тя се усети смазана от лицемерието му. Ръцете ѝ се свиха в юмруци, бореше се с непреодолимата нужда да се обърне и да напусне къщата, за да му позволи да умре в нещастията си.

— По-близо, момиче. Няма нужда повече да се боиш от мен. Не виждаш ли, че съм изтощен? — Той се изкашля и на устните му се появи кръв. — По-близо. Близо до мен. Застани близо до мен. Не след дълго...

— Защо сега? — попита тя, отказвайки да се приближи. — Защо не помисли за мен през последните години? Не разбираш ли, че...

— Прости ми. Това е всичко, което искам.

Той премигна към нея, изтощено, хрипливо дишащ, безкръвен труп със застинала уста и очи с помръкнал живот.

— Да ти простя? — Тя поклати глава. — Плачеше ли, за да дойда при теб, знаеше ли, че ще поставиш живота ми в опасност?

— Не мога да умра сам.

— Къде са енориашите ти сега? — настоя тя. — Най-накрая видяха какво жестоко копеле си?

Очите му се присвиха за кратко и той извърна глава от нея.

— Жестоко дете.

— Дете? Аз вече не съм дете, сър. Отдавна не съм дете. — Въпреки взетото решение, тя се приближи към леглото. — Погледни

ме.

— Не, няма. От омразата в очите ти ме боли. Моля само за прошка. За да умра с чиста съвест.

— Чиста съвест? Отиде ли с жалкото си тяло до гробовете на сина и съпругата си и помолили тях за прошка? Някога помислял ли си за тях за момент, моли ли се за тях, докато ги погребваше в земята? Рецитирал ли си дори една-единствена погребална песен за смъртта им?

— Жестоко, жестоко момиче.

— Да. — Мария кимна и се наведе над него. — Аз съм жестока, сър. Ако ти кажа, че живееш в ада последните години, ще разтърсиш ли юмрук към мен? Ще обявиш ли, че това е божие наказание за детското ми неподчинение? За положението, в което ме постави да застана между теб и майка ми, за да я предпазя от ударите ти?

Тя взе лицето му в треперещите си ръце и го принуди да я погледне в очите.

— Кажи ми, викарий. Как стана така, че разбра, че съм в Торн Роуз?

Тишина, тогава...

— Оттам писа за последен път на майка си, момиче.

Думите на Солтърдън се появиха в ума ѝ, че е дошъл в Хъдърсфийлд да я търси, след като тя напусна имението.

Лъжи? Всички лъжат?

Тя се обърна и се смъкна на малък стол с облегалка до леглото. Изтощение и отчаяние легнаха тежко като олово върху раменете ѝ.

Споменът как лейди Едуина, подута с детето на Негова Светлост, застана пред очите ѝ, принуди гърлото ѝ да се свие.

Тя никога нямаше да разбере къде е погребано тялото на собственото ѝ дете. Нито една сълза не бе пролята за мъничката му душа.

Минутите станаха часове. Студът се засили и въглените в камината се превърнаха в пепел.

Тя слушаше ужасните хрипове от белите дробове на баща си, свивайки го в спазми всеки път, когато се закашля.

Най-накрая, тя уморено се раздвижи и се премести до леглото.

Колко смален и жалък изглеждаше той. Гневът, който по-рано я бе обхванал толкова яростно, сега започна да се стопява в сърцето ѝ.

Тя докосна ръката му и не потрепери, когато пръстите му се свиха около нейните.

Затвори очите си и се протегна към Пол в ума си. Но... там нямаше нищо. Нито шепот в отговор. Няма вест от ангели, както когато се молеше за душата на Солтърдън.

— Мария?

Тя се обърна и погледна право в познатото лице на Джон Рийс.

— Скъпи, милостиви Боже на небесата! — възкликна той, а лицето му пребледня от шок.

Джон Рийс, човекът, по когото някога беше увлечена. Обожаваше го с наивната чистота на девойка, която плачеше под възглавницата си в нощта, знаейки, че всеотдайността му към Бога и църквата завинаги щеше да замени любовта му към една смъртна жена.

След като не направи нищо, за да го откъсне от предаността му към Бога, трябваше да е въвн от себе си от радост, когато той неочаквано се появи в Торн Роуз, унижен пред олтара на любовта, молейки я да напусне имението и да се свържат в брак, дори да знаеше, че душата му е заразена от жажда към Бога. Джон Рийс я обичаше достатъчно, за да ѝ прости греховете, но тя го отпрати.

Знаеше, че тези чувства, които някога считаше за любов, не бяха дълбоката страст, която жената изпитваше към мъжа, с когото мечтаеше да прекара остатъка от живота си.

Мария се насили да се усмихне и вдигна брадичка.

— Да, Джон. Това съм аз.

Той отстъпи тежко срещу затворената врата, широко отворил очи, като прикри устата си с ръка и промърмори:

— О, боже мой. Мили боже. Аз мислех... откъде дойде, момиче?

— Торн Роуз.

Погледът му я огледа и той поклати глава:

— Не, не мисля така. Това е призракът на Мария, който виждам. Дошла си да вземеш духа на баща си. Да? Да!

Той падна на колене и скръсти ръце, мърморейки бързи молитви, като лееше сълзи.

Тя се втурна към мъжа, падна на колене и внимателно обви ръце около него.

— Замълчи, Джон! Тихо! Не съм призрак. От плът и кръв съм! Заклевам се!

Той отново я погледна в очите, тялото му трепереше.

— Това не е възможно. Не го вярвам. Но...

Пръстите му я докоснаха по лицето, проследиха линията на бузата ѝ. Можеше да прочете мислите му, нямаше нужда той да ги казва.

Тя вече не беше румено невинна, както когато той я провъзгласи за най-красивата жена по божията земя. Да, като нищо той я беше помислил за измъчен призрак, каквато беше остригана.

Вече не бе красива.

Вече не бе невинна.

Вече не бе жена, достойна за обожанието му.

Собствените ѝ сълзи се увеличиха от нежността на докосването му. Колко време мина, откакто някой я е галил така мило? Тя притисна бузата си срещу дланта му и се наслади на топлина, която се втурна като огън към сърцето ѝ.

— Не мога да повярвам — прошепна той. — Не разбирам...

— Ще ти кажа всичко, Джон. Това е мизерна и тъжна история, и се страхувам, че ще ме презреш още повече, когато я свърша.

— Да те презря? — Джон преглътна и стисна ръцете ѝ в неговата. — Мария, няма грях, който може да си извършила, и който аз или Бог да не простим.

— Много добре, тогава. Приближи се, за да виждам баща си.

Тя разказа всичко пред Джон. Мъжът, когото някога баща ѝ взе за помощник на енорийския свещеник — млад човек с доброта в сърцето и мечти да спасява душата на всеки беден и грешен нещастник в Англия. През целия си живот той я гледаше със състрадание и любов. И желание. Така беше и сега.

Да, то все още беше там в кафявите му очи. Затаил се демон, с когото той се бореше да победи, докато остарее достатъчно, за да не изпитва чувство на страст и желание. Уви, баща ѝ бе изкривил съзнанието му по отношението на любовта между мъж и жена.

Твърде често беше чувала думите на викария за лишения и грехове на плътта. Сега те отекваха в коментарите на Джон тя потръпваше при мисълта, че ще свърши като майка си. Мери Аштън, която някога е била жизнено, красиво момиче, изпълнено с любов и

страст към съпруга си, който в крайна сметка я разпна — смятайки я за блудница, а собствените им деца за семена на дяволска похот.

Те се сгушиха близо до слабия огън, докато Мария свърши изповедта си — за всичко.

Как неморално се бе отдала на Негова Светлост.

Как вдовстващата херцогиня я беше погребала в лудницата.

Как бе родила Сара и изпаднала в пълно безумие, когато детето ѝ е било взето от нея, и как накрая то беше умряло само.

Той слушаше мълчаливо, без да говори. Сълзи се лееха от очите му, докато тя му съобщаваше как скъпото ѝ дете е умряло. Той потръпна, изстена и зарови красивото си лице в ръце.

— Боже мой, боже мой — повтори той, тялото му се тресеше от ридания, които отчаяно се опитваше да сдържа. — Скъпата ми Мария. Как си страдала. Бих се отказал от собствения си живот, за да премахна ужаса, който умът и сърцето ти са преживели.

Тя притисна главата му към рамото си и погали косата му.

— Всичко свърши, Джон. Да, аз страдах, но го заслужавах, след като се отдадох на Негова Светлост.

— Трябваше по-упорито да се опитам да те накарам да се влюбиш в мен.

— Сладък, нежен Джон. Между нас никога нямаше да се получи. Аз съм това, което съм, а ти...

— Спри. Спри! Няма да ти позволя да се ругаеш. Не пред мен или пред Бог. И не в дома на баща ти.

Той се изправи рязко и започна да се разхожда из стаята като звяр в клетка, пъкна ръце в косата си, след което ги сви отстрани, докато се придвижи до леглото на баща ѝ и погледна надолу в неподвижното лице на изтощения човек.

— Не смея да дам на кучия син това удоволствие — каза той през зъби, когато обърна мрачния си поглед към Мария.

В този момент тя не можа да познае Джон Рийс. Не, тя не можеше да види нежния и благочестив човек, чието лице беше сега зачервено, устата му бе стисната в подигравателна усмивка.

За миг, само за миг, тя видя проблясък на лудост в очите му. Вълнение и смут.

Скачайки на краката си, тя извика:

— Моля те! Аз му простих, Джон. Прости му и ти.

— Прощка? Ха! — Той се завъртя. — Имаше моменти през последните години, Мария, когато имах желание да го убия със собствените си ръце.

— Джон!

— Бог да ми прости!

Той се загледа в тавана, сълзи потекоха надолу по бузите му.

— Унижавах се пред Господния олтар повече пъти, отколкото ми се иска да си спомням. Молах Го да ми прости ужасните мисли за баща ти, които тормозеха ума и съвестта ми. Да, аз го проклинах за това, че ме съсипа като човек и те пропъди в ръцете на Негова Светлост. Проклех го за мъченията, които причини на майка ти, дори когато тя си взимаше дъх за последно. Проклех го за лицемерието му. Проклех го за жестокостта му към паството, което вярваше, че изопачените му схващания за Бога означават осъждане на душите им.

Гласът му беше треперещ шепот, докато бавно се приближи до нея.

— Да, дори аз се усъмних във вярванията и призиванието си. В нещастieto си поставих въпроса за решение в министерството. Ако бях друг, с мисли и емоции на нормален човек, може би никога нямаше да те загубя. Може би ти щеше да ме обичаш, ако не горях от амбиция да служа само на Бог. Фермер, може би. Войник. Търговец. Някой, който щеше да уважаваш.

Той потръпна, а очите му станаха мрачни.

— Но аз осъзнах... да, разбрах, че един фермер, войник или търговец никога няма да изпълни желанията и очакванията ти. Вече не. Момичето, което някога ценеше най-скромните притежания, сега копнее за богатството на аристокрацията.

Мария огледа скромната стая, след това лицето на Джон.

— Не е така, Джон.

Джон посочи към баща ѝ.

— Той ми каза, че си мъртва, Мария. Да. Направи го. Изрече „мъртва“ и прокле душата ти.

Тя трепна и се обърна отново към огъня.

Джон се премести зад нея, тялото му я докосна, когато положи една ръка на рамото ѝ.

— Търсих те. После Солтърдън дойде в Хъдърсфийлд да те търси.

Мария затвори очи, разтърсена от истината и облекчение.

— Търсих те в продължение на месеци, Мария. Навсякъде, дори в Лондон. Най-накрая се отказах. Съжалявам. Какво можех да направя? Енориашите ми се нуждаеха от мен и аз... аз трябваше да продължа живота си. Ако знаех...

— Не си знаел, Джон. Добре е, че си продължил напред.

Той вдигна ръжена и се загледа в огъня, побутна въглените малко преди да каже:

— Ожених се, Мария.

— Женен си?

Светлината на огъня се отразяваше в пътеките от сълзи по бузите му, в държането му имаше тъга, която спря дъха ѝ.

Тя посегна към него, ръката му трепереше, когато я докосна. Тя се опитваше да събере сили, докато чувстваше тялото си напрегнато.

Усмихна се.

— Женен, Джон? За коя? Познавам ли я?

— Не, не я познаваш. Джейн Майлс. От Еджертън, където бях викарий известно време. Просто момиче. Обикновено. Не красиво... като теб.

Той си пое дъх и бавно го освободи.

— Тя ме обикна от пръв поглед, мисля, а сърцето ми все още кървеше за теб... Грижех се за нея много, въпреки че не я обичах. Но тя беше добра и сладка, прекрасен компаньон...

— Перфектната жена за викарий?

— Да. — Той кимна и подръпна яката си на духовник, като че ли изведнъж беше прекалено стегната.

— Къде е тя? Бих искала да...

— Тя е мъртва.

Той се извърна.

— Мъртва. О, Джон, толкова съжалявам.

Джон се премести до прозореца и се загледа в нощта, с една ръка притисна сивия прозорец.

— Когато баща ти ми каза, че си мъртва, аз бях... разбит. Джейн и аз се оженихме само след няколко месеца. Вече ѝ бях казал за теб, разбира се, бях честен с нея от началото. Честен, ако не друго. Сладката, добросърдечна Джейн. Загубих я тогава. Да, тогава тя започна да умира малко по малко с всеки ден.

— Не разбирам.

Най-накрая той се отдалечи от прозореца и се приближи до леглото, където баща ѝ лежеше толкова сив, колкото пепелта по белите чаршафи. За един дълъг момент Джон нито се премести, нито говореше, единственият звук в стаята беше тихото прашене на огъня и хъркащите вдишвания на баща ѝ.

Джон изглеждаше блед като умирация болник, безжизнен почти.

— Той ми каза, че си мъртва — повтори той. — Знаеш ли колко бурно размишлявах да убия Солтърдън? Никога не бях мразил човешко същество през живота си. Никога не съм имал дори пристъп на ярост. Наивен глупак, това бях, винаги вярвах, че мога да простя и да спася душата на самия сатана, толкова лицемерни бяха моите убеждения.

Той бавно вдигна поглед към Мария, очите му бяха за червени и подути.

— Кажи ми, Мария. Честно. Все още ли го обичаш?

Тя премигна и преглътна, отчаяние обхвана гърдите ѝ.

Да, отчаяние.

Отчаяние, че бе принудена да признае чувствата си към Солтърдън; отчаяние, че тя е принудена да ги признае пред човек, който я гледаше с толкова много любов, че почувства как сърцето ѝ спира.

— Точно така. — Той прочисти гърлото си и подобие на усмивка изкриви устните му. — Разбира се, че да. Моля те, не се извинявай. Нищо повече не заслужавам след това, на което подложих Джейн. Онези години, през които ме обожаваше, тихите ѝ ридания във възглавницата, докато аз мечтаех за теб. Но трябваше да знам.

— Съжалявам. Ако той действително ми беше обърнал гръб, както ме уверяваха...

— Спри. — Той вдигна сгънато одеяло от краката на леглото и се приближи към нея. — Изглеждаш измръзнала, скъпа. Ето, това трябва да те стопли.

Тя се усмихна, а той нежно уви одеялото около раменете ѝ, после побутна къдрица от челото ѝ.

— Аз не те заслужавам. Няма човек на тази земя, който да заслужава любовта и предаността на Мария Аштън. Солтърдън е изключително щастлив човек.

— С него всичко приключи. Трябва да знаеш това, Джон. Той е продължил живота си. Скоро ще има жена и дете, за които да се грижи. Да... желая му да бъде щастлив.

Джон се засмя тихо, сядайки на един стол пред огъня, стисна ръце в скута си и сведе погледа си.

— Ти можеш да си идеалната жена на викарий: прощаваща вината. Ти заслужаваш да носиш тази яка повече от мен. Ти и аз — заедно — можем да извършим чудеса.

Тя се премести и сложи ръка на рамото му. Мълчаливо наблюдаваха играта на пламъците между дървата, мислите ѝ отново се върнаха към Треј; спомените за лицето му, нежността на докосването му, което някога караше сърцето и тялото ѝ да пеят от удоволствие.

Джон сложи ръка върху нейната и я погледна в очите, задържайки погледа ѝ със своя, емоциите, които преминаваха през лицето му бяха като странни сенки.

— Мислиш ли, че той я обича? — попита той. — Лейди Едуина?

— Не знам, Джон.

— Ако не знаеше за детето... щеше ли да останеш в Торн Роуз и да се бориш за него?

— Аз...

— Дали той все още те обича? Дали?

— Какво значение има това? Няма да застана между него и жената, която го обича и носи детето му.

— Да, той те обича. Ако не беше той, нямаше да се спасиш от онова адско място. Не би се борил през тези дълги седмици, за да те съживи. Спомням си измъчения му поглед, когато се появи в Хъдърсфийлд и откри, че не си тук. През следващите няколко месеца се връщаше отново и отново, неистово търсейки те. Един човек, който обича така дълбоко, не се предава лесно. Освен това, ако обичаше тази жена, той би се оженил за нея досега, нали? Чакал е теб.

Намръщена, Мария поклати глава.

— Това вече няма значение.

Ръката му се обви още по-ожесточено около нейните и той се загледа отново в огъня. Мина време, когато каза:

— Трябва да ти призная нещо. Трябваше да ти го кажа, когато за пръв път споменах Джейн.

Тя чакаше в мълчание.

— Не искам да те разстройвам, като се има предвид...

— Какво има, Джон?

Той си пое неравен дъх.

— Имам дете, момиче.

— Дете.

Той кимна.

Тя се отпусна на стола до него.

— Дъщеря — призна й тихо.

Сълзите се надигнаха. Тя не можеше да ги спре. Признанието събуди болката, която преживяваше от загубата на Сара, тъгата, която почувства, когато лейди Едуина й каза, че детето е мъртво.

Ридание се изплъзна от нея и тя отмести поглед, преглътна чувството, което изпълваше гърлото й. Избърса сълзите от бузите си и се насили да се усмихне заради него.

— Това е чудесно — успя да каже най-накрая. — Това е прекрасно, Джон. Толкова съм щастлива за теб. Как е името й?

Той я погледна в очите.

— Мария — каза той.

20.

Събудих се сякаш обграден в мъгла.

Онези години, които отчаяно се борех да забравя, спомените от онова време, когато бях малко повече от умствен инвалид, се втурнаха към мен, докато лежах там в тъмното, на топло, като в клетка. През тези кошмарни моменти, когато лежах, усукан в чаршафите, неспособен да говоря или да се движа, мислите ми бяха заключени като затворници в ума ми.

Тогава Мария дойде да ме спаси.

Мария, с ангелско лице, с ореол от светла коса, с глас като музика на ангели, ме похити в лудостта, с борбата си ме накара да се възстановя от нараняванията.

Имах нужда от нея сега, както имах нужда тогава.

Събрах сили и прошепнах:

— Мария?

— Трей?

Силует тръгна към мен през сенките. Фокусирах се върху лицето на брат ми, който ме гледаше с такава сериозност, че усетих как сърцето ми се качва в гърлото.

После се протегна и взе ръката ми в неговата; усмивка докосна устните ми.

— Вече си добре. Мина през най-лошото. Айрис ти донесе поднос с храна. Хлебчета и някакво сладко.

— Нали не съм отново умопобъркан? — попитах аз.

— Е — Клейтън се усмихна, — предполагам, че това е спорно.

Той ми помогна да седна и потупа възглавниците ми.

— Ужасна вечер е. Има силна буря. Студено ли ти е? Хенри ще донесе...

— Къде е Мария?

Клей се обърна, когато вратата се отвори и Едуина влезе, лицето ѝ се освети от лампите, разположени около спалнята.

— Чудесно! — изплака тя, когато ме видя. — Изглеждаш чудесно, скъпи!

Тя застана до мен на леглото. Очите ѝ светеха, когато хвана ръката ми и я сложи на заоблението си корем.

Аз продължавах да гледам брат си, когато той седна на стол близо до камината и кръстоса крака. Пресегна се за питието си и съсредоточи погледа си в Едуина. Имаше нещо в уравниеността му, което ме изнервяше.

— Детето се движи, Трей. Усещаш ли го?

Но аз гледах брат си.

— Къде е Мария?

Едуина въздъхна.

— Мария, Мария, Мария. Трябва ли да започваме всеки разговор с Мария?

— Къде е тя? Искам да я видя.

Клейтън отпи от чашата си и мълчеше.

Най-сетне погледнах Едуина. Усмивката ѝ беше пресилена и очите ѝ бяха станали остри като кремък.

— Трябва да се съсредоточиш върху възстановяването си, скъпи. Беше много зле. Все още си слаб и трябва да ядеш.

— Не искам да ям нищо, докато не видя Мария.

Тя посегна за хлебче и го вдигна към устните ми.

— Не искам — казах ѝ и го съборих на пода.

Опитвах се да махна завивките и да се изтъркалям от леглото. Стаята се завъртя и внезапно Клейтън беше до мен, правейки всичко възможно, за да ме принуди да седна на матрака.

— Не си правиш никаква услуга...

— Махай се от мен.

Избутах го настрани и се препънах, след това сграбчих рамката на леглото за опора, докато спалнята бавно се залюля.

— Нещо не е наред. Усещам го.

Усуках ризата на Клейтън в ръката си, дръпнах го към себе си и се втренчих в очите му.

— Какво сте направили с нея? Говори, човече.

— Не съм направил нищо с нея, по дяволите. За какъв ме вземаш?

— Тогава ми позволи да я видя. Доведи я при мен.

— Тя си отиде — дойде гласът на Едуина, студен като воя на вятъра извън къщата.

Отишла си е.

Не, сигурно не бях чул добре.

Едуина стоеше с гръб към камината и кършеше ръце.

— Тя си отиде, Трей. Напусна те.

— Обясни ми.

— Един човек дойде. От Хъдърсфийлд. Баща ѝ умира. Изглежда е пожелал да се помири с нея, преди да умре.

Погледнах към брат си.

— Вярно е — каза Клейтън. — Тя изчезна вчера, когато се върнахме от църква. Айрис сама е чула разговора между тях.

— Оставил си Мария сама с тази кучка? — посочих с пръст към Едуина.

— Как смееш? — извика тя.

— Млъкни! — След това попитах Клейтън. — Кой е този човек? Как, по дяволите, не си сметнал, че това е дело на баба... отново?

Клейтън избута ръката ми от ризата си и отстъпи назад.

— Не си го направил — казах аз през зъби с див гняв вътре в мен.

— Съмнявам се, че баба е толкова глупава.

— Глупава? — Аз се засмях, маниакалният звук накара Едуина да се задъха, а Клейтън да пребледнее. — Баба не е глупава, Клей. Тя е проклета луда, но да си тръгнал към църквата и да оставиш Мария тук сама и уязвима? Тази безполезна стара кучка вероятно е чакала първата възможност...

— Съжалявам.

Клейтън още веднъж се опита да ме избута на леглото.

— Ти съжаляваш?

Блъснах го с цялата сила, която можех да събера. Той се удари в нощното шкафче достатъчно силно, за да го събори на пода.

Отпуснах се на леглото изтощен, все още стискайки рамката му, срещу която опрях чело, почивайки си, и затворих очи. Болестта ме правеше слаб, дишането ми се затрудни.

— Трябваше да убия старата кучка, когато имах възможност...

Вратата се отвори и Миракъл се втурна вътре с Маги, вкопчена в полите на майка си, а очите ѝ бяха огромни.

— Какво става тук? — Тя се завтече към Клей.

— Махай се — изръмжах така заплашително, че Миракъл застина и дръпна защитнически детето до себе си. — И махнете това дете от погледа ми. Веднага!

Клейтън кимна, Миракъл грабна Маги в ръцете си и излезе забързано от стаята. После той се обърна към мен.

— Ти, кучи син, позволи си да говориш със същия тон на жена ми и детето ми още веднъж и ще те оставя тук да гниеш в собствената си мизерия!

— Добре. Добре. Изчезвай от тук. Дойде ми до гуша от лицемерно дърдорене. И вземи тази кучка с теб, като си тръгваш — магнах към Едуина.

— Много добре. Ако ме искаш вън от живота си, Трей, така да бъде.

Клейтън се обърна на пети и се понесе вън от стаята, оставяйки Едуина да се свива в сенките. Бавно преместих поглед към нея.

— Чу ме. Излез. Понасях компанията ти достатъчно дълго време.

— Но, скъпи...

— Млъкни — надсмивайки се, намерих достатъчно сили да се изправа. Крачка след крачка внимателно се приближих до Едуина, заставайки между нея и вратата.

— Не ме плашиш, Солтърдън. — Тя вдигна брадичката си. — Ти никога не избухваш.

— Глупачка. Никога до сега не си ме виждала толкова ядосан. На път съм да ти изтръгна сърцето!

— Няма да посмееш да ме удариш. Аз нося дете.

— Какво ми пука? Ти никога не си се грижила за друго човешко същество през целия си живот, Едуина.

Тя отстъпи крачка назад, а очите ѝ ставаха все по-големи.

— Не си достатъчно добре, че да разговаряме.

Като се взрях в пламналото ѝ лице и видях нервното потрепване на тялото ѝ, искрата на съмнението започна да трепти в главата ми.

Разбира се, не бях толкова глупав.

Възможността започна да разцъфтява, спомените от последните месеци започнаха да ме бомбардират — как Едуина се появява отново и отново на обичайните места, които посещавах, как се сприятели с

мен и ме съблазняваше, използваше собствената ми уязвимост, за да ме манипулира.

Защо не осъзнах по-рано всичко?

Едуина нямаше никакви угризения да роди бебето и да го даде на последния просяк в Лондон или Париж. Защо изведнъж беше станала така отчаяна да намери баща, за да узакони детето си?

— Чудя се — накланяйки главата си на една страна, продължавах да напредвам. — През всичкото това време с баба ми сте имали уговорка, нали?

— Аз... не знам какво искаш да кажеш, Трей.

— Бях достатъчно глупав да повярвам, че цялата ни връзка е нещо различно от манипулациите на баба ми — да се омъжиш за мен, така че аз да преодолеем манията си по Мария?

— Очевидно имаш треска.

— Съмнявам се.

Тя не можеше да отстъпи повече и когато се опита да се измъкне, я хванах с една ръка. Другата увих около тънкото ѝ гърло, обръщайки назад главата ѝ така, че тя бе принудена да ме гледа в очите.

— Бъди много, много внимателна, Едуина. Не съм толкова отслабнал, че да не мога да пречупя тънкия ти врат като гнила клонка. А сега ми кажи истината. Цялата.

— Аз... аз не мога да дишам.

Отпускайки леко хватката ми, притеглих я към себе си.

— Всичко.

Очите ѝ плувнаха в сълзи, които се търколиха по бузите ѝ. Тя кимна.

— Да. Ще ти кажа всичко. Само ме пусни. Моля те.

Продължих да я държа, зъбите ми бяха стиснати, гневът ми нарастваше. Разбрах, че аз, който бях толкова добър в манипулациите, бях така коварно измамен.

Пуснах я и тя се хвана за гърлото, по бледата ѝ плът личаха червени отпечатъци от пръстите ми. Тя се изкашля. Ахна. Тогава се подпря на стената, като каза с дрезгав шепот:

— Мисля, че ще се нуждаеш ли от едно питие за това. Да се обадя ли на Хърбърт?

Кимнах и се отпуснах на стола, взирайки се сляпо в огъня, танцуващ в камината. Чувствах се странно, костите ми бяха

вледеняващо студени и започнах да треперя.

Едуина позвъни на Хърбърт, после се отпусна на съседния стол. Сапфирено сините ѝ поли се спускаха върху коленете ѝ до пода. Наситеният цвят на косата ѝ изглеждаше огнен като пламъците, извиващи се на фона на жаравата.

Чакахме мълчаливо, докато вратата се отвори и Хърбърт се появи със замъглени очи, бялата му коса висеше на рошави кичури върху главата му.

— Негова Светлост желае едно питие. И нека да е по-щедро — нареди Едуина на сънливия прислужник. Той напусна стаята, покланяйки се.

Бях ли подготвен за истината? Цялата истина? Бях ли достатъчно силен, за да не убия Едуина с голи ръце?

Съмнявам се.

Неясното гъделичкане на паметта ми нарасна, върна ме към онези мъчителни дни на манията ми, когато Мария пребиваваше за пръв път в Торн Роуз.

Тя се появи пред мен, обгърната в мек, надиплен бял памук, държаша свещ високо в едната си ръка. Носеше се към мен като видение, косата ѝ с цвят като луната проблясваше на светлината на свещите.

— Спите ли, Ваша Светлост? — прошепна тя и се наведе над мен, наблюдавайки лицето и очите ми, нейните собствени блестяха от яркия пламък в ръката ѝ.

Ароматът ѝ остана около мен — сладък, чист и девствен. Чувствах се замаян и отчаян, но когато познатият гняв се събуди в мен, нещо в детското ѝ излъчване ме плени и аз лежах едва дишащ сякаш в компанията на сърна. Имаш чувството, че ако дори мигна, тя ще изчезне.

Изглеждаше толкова изплашена. Така колеблива. От какво, чудех се аз.

От мен, разбира се. Аз бях чудовище.

Но ангелът приглади завивката на гърдите ми, а след това леко докосна с пръсти косата ми на възглавницата.

Сигурна съм, че не искате да бъдете жесток, Ваша Светлост. Този гняв и вярата, че Бог и човечеството са ви изоставили. Вярвайте, сър, те не са... До утре, лека нощ, Ваша Светлост — каза тя тихо и постави ръката си над клепките ми, затваряйки ги.

Лежейки в мрака си помислих:

— Не си отивай. Моля те... не си отивай.

— Ваша Светлост?

Споменът се изпари. Видях Хърбърт да стои до мен с чаша в ръка.

— Това ли ще е всичко, Ваша Светлост? — попита той.

Взимайки питието, кимнах и изчаках да затвори вратата, преди да насоча вниманието си към Едуина.

Лицето ѝ бе бледо като порцелана върху камината, тя се втренчи в мен, без да мига. И започна.

— Баба ти научи за бременността ми от лорд Ръдърфорд. Той е баща на детето ми, Трей. Знаех го от самото начало. Но какво можех да направя?

— Ръдърфорд е женен.

Тя кимна.

— Вероятно щастливо... или поне така вярва младата му жена. Баба ти беше добре запозната от приятелството ни — твоето и моето — и подозираше, че в крайна сметка ще научиш истината за Мария, къде е тя, искам да кажа. Тя просто те искаше женен, когато това се случеше. Така че дойде при мен и предложи да ме възнагради финансово, ако мога да те накарам да се ожениш за мен. Това не беше неприятна перспектива. Трябваше ми съпруг.

— Продължавай.

Тя преглътна и кимна.

— Това е всичко. Имах нужда от съпруг. Ти се нуждаеше от пари... Аз — ние всички — бяхме достатъчно арогантни, за да вярваме, че след като се оженим, ще я забравиш, ще преодолееш тази разяждаща мания от любов и омраза, ще спреш да я подклаждаш. Но, признавам, в крайна сметка се влюбих в теб.

— Къде е дъщеря ми?

Последва мълчание, докато Едуина се размърда смутено в стола си.

— Къде е Мария? Какво е направила баба ми с нея?

— Честно казано, доколкото ми е известно, тя тръгна за Хъдърсфийлд. Дали баба ти има нещо общо с изчезването ѝ, не знам. Как бих могла да знам? Аз не съм те оставяла, откакто дойдохме в Торн Роуз. Ти го знаеш това, Трей. Знаеш го.

— Защо не я спря, Едуина?

— Защо? — Тя се засмя, рязко излайване от неверие. — Защо да го правя? Бях развълнувана да видя гърба ѝ.

Свърших портвайна и оставих чашата на пода, погледът ми не я изпускаше.

— Къде е Сара?

— Трей...

— Отговори ми, по дяволите!

— Тя е мъртва.

Мъртва.

Отпуснах се в стола си, докато гледах как Едуина покрива лицето си с ръце, като че ли правеше всичко, за да се предпази от мен.

— Лъжеш — казах аз.

Тя поклати глава.

— Толкова съжалявам, скъпи.

Очите ми се присвиха, когато казах през зъби:

— Ако това беше така, защо не ме спря, преди да си направя труда да отида в Лондон, за да се изправа пред баба ми?

— Ти не би ми повярвал, Трей. Би казал, че това е още една манипулация...

— А сега най-важното... — Наведох към нея и със заплашителен тон, който я накара да падне от стола, казах: — Защо баба ми не ми призна смъртта на Сара?

— Аз... не знам. Може би... — Тя се бореше с мислите си, разтърка слепоочията си с трепереца ръка. — Не знам. Нямам представа какво се е случило между теб и баба ти, скъпи. Как бих могла?

Почувствах се силно изцеден и се строполих назад на стола. *Защо?* Това нямаше никакъв смисъл. Вдовстващата херцогиня би злорадствала над смъртта на дъщеря ми. Щеше да разяснява какъв

късмет е за всички ни, че тя е починала, спестявайки ни скандала и унижението.

Като продължавах да гледам гневно уплашените очи на Едуина, осъзнаването ме блъсна. Сякаш тя прочете мислите ми и потъна по-дълбоко в стола си, пръстите ѝ го стиснаха, подготвяйки се за това, което ще последва.

— Ти си ѝ казала.

Едуина преглътна.

— Ти си казала на Мария, че детето е мъртво. Нали, Едуина? Това би обяснило защо е напуснала? Не би избягала от Торн Роуз, ако вярваше, че може да намери Сара. Тя ме презираше, но никога нямаше да обърне гръб на надеждата, че по някакъв начин можем да разберем къде е дъщеря ни. Ти си кучка. Безсърдечна, манипулационна кучка. Не си по-добра от баба ми. Жестока, нечестна уличница.

— Какво ще правиш сега? — попита тя, шепнейки паникьосано.

— Отивам в Хъдърсфийлд. И ако Мария е наистина там, възнамерявам да я върна у дома.

— Няма да стигнеш далеч в състоянието, в което се намираш. Ще си мъртъв след две седмици, ако не и по-рано. — Тя наклони брадичка злобно. — И каква полза ще има да пълзиш по корем пред нея? Тя те мрази, Солтърдън. Сама ми го каза.

Очите ѝ се присвиха и се наведе към мен.

— Ако един мъж обича една жена така обсебено, както ти Мария, щеше да премести земята и небето да намери дъщеря си, докато предполага, че е жива? Ти криеш нещо. Знам го. Всички го знаем. Иначе защо ще яздиш от Торн Роуз като някой прилеп от ада, за да разбереш дали наистина е имало дете, и после се връщаш без желание да я намериш? Какъв човек си да скриеш това от една скърбяща жена по изгубеното ѝ дете?

Отпуснах се на стола и затворих очи.

— Махай се. Не искам да те видя повече, Едуина. Нека Айрис да ти опакова багажа. Искам да се махнеш от тук с брат ми и семейството му още на сутринта.

— Добре.

Тя се изправи и тръгна към вратата, където се спря и погледна назад.

— Какво ще стане, ако отидеш в Хъдърсфийлд и я намериш? Никога няма да я убедиш да те обикне отново. Не само те презира, а вярва, че си взел участие в отвеждането ѝ в Менсън и сега те ненавижда заради смъртта на Сара. Тя те обвинява толкова колкото, обвинява баба ти за това.

— Махай се!

— Върви по дяволите! — извика тя и затръшна вратата.

21.

Шест месеца по-късно

Най-сетне бях сам. Напълно сам.

През една пролетна сутрин, докато си почивах в дивата, неподдържана градина, Хърбърт се приближи до мен със сведени очи и отпуснати рамене.

Зад него чакаше екипаж, който щеше да го откара от Торн Роуз при новия му работодател, Уоруик от Братуейт.

— Ваша Светлост. — Той ме поздрави с лек поклон и се насили да се усмихне. — Има ли нещо, което да направя за вас, преди да ви напусна? Каквото и да е?

— Да. — Аз кимнах и магнах към съседния стол. — Седни за момент. Само за момент.

Той седна със схванат гръбнак и огорчено изражението на лицето, докато топлият бриз подухваше бялата му коса.

Гледах го с умиление.

— Не трябва да чувстваш угризения, Хърбърт.

— Това не е вярно, Ваша Светлост. Оставям ви без надзор. Мъж като вас...

Вдигнах ръка, за да го накарам да замълчи.

— Няма нужда и двамата да гладуваме. Ти беше добър към мен през последните години.

— Високо оценявам препоръката ви до Уоруик, Ваша Светлост.

— Граф Уоруик е добър човек и от добро семейство, с уважавано потекло още от Войната на Розите. Остани буден и трезвен и той ще е горд, че си в домакинството му, сигурен съм.

Хърбърт кимна и приглади косата си назад, като погледа му се скиташе из градината и по долината оттатък.

— Ще ми липсва Торн Роуз, Ваша Светлост. Винаги е красиво през това време на годината.

— Да, така е.

Помълчахме за момент, а след това той каза:

— Сър, сега, след като не съм ви служител... Може ли да говоря свободно?

Кимнах.

Той не погледна към мен, но се взря върху близките туфи от тис и джел и малките кафяви птички, които прелитаха сред храстите.

— Ваша Светлост — започна тихо той, — какво ще правите сега? Имате ли намерение да останете тук, изгубен? Сам? Не е ли по-добре да приемете предложението на брат си — за помощ, искам да кажа.

— Не.

Хърбърт въздъхна.

— Много добре, тогава. — Той прочисти гърлото си. — Ами жената? Мис Аштън.

Трепереща скръб се прокрадна през мен. Издадох кратък звук, който вибрираше от чувство, после спря и прочистих гърлото си.

— Опасявам се, че е безнадеждно. Тя харесва онзи викарий — как му беше името — Джон Рийс.

— Женени ли са, Ваша Светлост?

— Предполагам, че е само въпрос на време.

Погледнах нагоре към небето, брилянтно синьо небе с облаци на ивици тънки като паяжина.

— Освен това, тя очевидно е достатъчно доволна да помага на Рийс да върши божите дела в Хъдърсфийлд.

— Ако откриете сърцето си пред нея...

— Какъв смисъл има? Защо да го правя? Тя даде да се разбере, че не иска да има нищо общо с мен, Хърбърт. Как мога да я виня? Не мога. Ни най-малко, като се има предвид... Освен това, младата дама преживя достатъчно благодарение на мен. Разговорът ми с нея само ще отвори стари рани, и въпреки че не бих искал нищо повече от това да я видя отново, не мисля, че мога да погледна тези очи и да видя колко много ме презира.

Лицето на Хърбърт се изчерви, той се размърда в креслото си и най-накрая обърна погледа си върху мен.

— Дрън-дрън.

— Не те разбрах?

— Това са пълни глупости, Ваша Светлост.

Вдигнах вежди, изненадан от твърдия тон.

— Това е абсурдно предположение, Ваша Светлост. Даже не сте говорил с младата жена. Как може да знаете какво си мисли, и, по-важното, какво чувства?

— Повече от очевидно е. Тя не се върна в Торн Роуз след смъртта на баща си. Защо да го прави? Ненавижда ме. — Въздъхнах и се загледах в полета на птиците в небето. — Може би, ако детето не беше умряло...

— Вярно е, Ваша Светлост, че детето можеше да помогне да зарасне раната от болката в нея и гнева към вас. Но това не обяснява защо, при положение, че я обичате, не отидете при нея да се опитате да признаете предаността си и да си я върнете обратно. — Свивайки устните си, той се втренчи в мен. — Това не е поведението на човека, който така обезумяло претърсваше страната в продължение на месеци, опитвайки се да я намери. — Той посочи с пръст към мен и каза: — Вие просто избирате най-лесния път, нали?

— В смисъл?

Той потупа слепоочието си, като присви очи.

— Не знам със сигурност. Но нещо се случи между вас и баба ви, когато бяхте в Лондон, за да търсите детето. Вие тръгнахте от Торн Роуз, изпълнен с трескава надежда, че ще откриете начин да помогнете на мис Аштън, и се върнахте затворен в себе си, готов да жертвате здравия разум на Мария, да не говорим за щастието ви, като отказате да откриете дъщеря си. Скъсахте всякакви взаимоотношения със собствения ви брат. Двамата винаги сте имали недоразумения помежду си, но никога не е било толкова лошо, че да доведе до това продължително отчуждение. Може би това е, Ваша Светлост, случая „далеч от очите, далеч от сърцето“.

Мълчах.

— Да. Вярвам, че е така. Брат ви е по някакъв начин свързан разговора, който сте имали с вдовстващата херцогиня. Това си го обяснявам, защото се върнахте от Лондон изпълнен с ярост и чувство на безсилие към него.

— Мислиш твърде много — казах рязко, но от истината в думите му почувствах топлия въздух да изстива около тялото ми.

Той се наведе към мен с бледи кръгли очи, кичури бяла коса достигаха всяко от слепоочията му, давайки му вид на бухал.

— Вие не зачитахте баба си през целия си живот. Борехте се срещу контрола, който упражняваше над вас със зъби и нокти. Вие така се влюбихте в Мария Аштън, че бяхте готов да захвърлите наследството в ада, за да се ожените за нея. И все пак продължавате да се изолирате на това място, отказвайки да се срещнете с нея отново. Цялата работа мирише като развалена риба, ако питате мен.

— Не те питам — отрязвах аз.

Сивите му вежди се събраха, тъй като той продължаваше да ме гледа предизвикателно. Накрая бързо кимна и се изправи, приглади с ръце палтото си, после каза:

— Много добре. Тогава ние приключихме.

Той протегна ръката си към мен и аз я сграбчих, разтърсвайки я.

— Желая ти късмет, Хърбърт.

— И на вас, Ваша Светлост.

Не гледах как Хърбърт си тръгва, но все по-дълбоко потъвах в стола с протегнати краката, гледах към далечината, диво освежена с ярки цветчета на пирен и орлова папрат.

Домът ми бе изправен зад мен като Голиат — висок и широк, пуст и самотен човек. Слугите си тръгнаха. Само аз останах, за да бродя из мрачните коридори, дрънчайки по клавишите на пианото, давейки вината си, докато самотата не се разсее заедно с продължителната болка по Мария.

Хърбърт беше прав, разбира се. Бодрото старо копеле — прекалено умно, за да е добре за него. По-умен от мен, очевидно.

Посегнах към бележката на малката масичка до стола ми. Писмото пристигна вчера сутринта от Париж — единствения ред, който отприщи нещо като скръбно чувство на загуба дълбоко в мен, което ме докара до безсъние цялата нощ.

„Бebето се роди. Имам син.“

Каква горчива ирония, че Едуина, която не даваше пукната пара за такъв дар, е благословена със син, докато Мария...

Исусе, кога станах такъв страхливец?

Хърбърт беше прав. За пръв път в живота си позволих на вдовстващата херцогиня да ме манипулира.

Далеч от очите, далеч от сърцето.

Точно така.

Все още седях, главата ме блъскаше от още една нощ, прекарана в пиене до забрава, опит да пропъдя болката, дълбаещата черното ми сърце.

Да, заслужавах този жалък живот. Мизерията. Страданието. Унижението. Ще направя услуга на себе си, брат ми и потеклото ми, ако си пусна един куршум в главата.

Обърнах лицето си към слънцето.

Проклетите спомени бяха там, дебнещи и пробиващи си път през ума ми.

Седях на това място с Мария, хипнотизиран от образа ѝ — разширени сини очи, така невинни и уязвими, устните с цвят на зрели сливи. Дори и измъчен човек като мен не можеше да игнорира или забрави усмивка като нейната.

Сладък, красив ангел. Спасителят на душата ми.

Без нея бях загубен.

Внезапно твърде познато чувство на отчаяние се събуди в мен. Скочих от стола и закрачих с ожесточена решителност по калдъръмената пътека, докато стигнах до конюшната.

Мейнърд беше напуснал Торн Роуз преди ден, беше си тръгнал в глухата нощ веднага след като го освободих. Нямах никой, освен мен, нахранените свине, издоената проклета крава и Ноблес.

Конят ме гледаше с подозрителни очи като грабнах четката и започнах да го чистя, докато чувството ми на безсилие растеше.

— Да го направим, старче. Само двамата, сега.

Замах. Замах.

— Точно това заслужавам. Бил съм бич за човечеството през целия си живот. По дяволите!

Ноблес изсумтя и се измести.

— След няколко месеца може да открият само покрити с пръст кости, останали от нас, и кой, по дяволите, ще го е грижа? Нито една проклета душа, ето кой. Не че ги обвинявам. Брат ми ще си помисли „прав ти път“.

Хвърлих четката срещу твърдата стена, което накара жребецът да трепне и да се промъкне далеч от мен.

Падайки в благоуханната слама, аз се наведох срещу отделената стена и въздъгнах. Ноблес потърка рамото ми, а след това подуши косата ми, топлия му дъх ухаеше на овес и сено.

— Защо, по дяволите, трябва да ме е грижа как нелегитимността ще повлияе на Клей? Той е богат човек. Построй Бейзинстоук със собствените си кръв, пот и сълзи. Аз съм този, който се притесняваше за това. Побъркано, заблудено копеле, това съм аз. Ако имах зрънце съвест и интелигентност, щях да се кача и да яздя до Хъдърсфийлд, да превия колене и да я помоля да се омъжи за мен — преди да го е направила с надутия, лицемерен млад викарий и да разбие сърцето ми напълно. И тогава какво? — почесах коня между ушите.

Погледнах през вратата на конюшната към имението с високите фронтони на фона на синьото небе — това беше всичко, което ми остана. Другите си имоти бях продал заради хазартни дългове. Беше само въпрос на време, месец, седмица, преди да бъда принуден да продам дома си.

Огледах някога блестящата конюшня, във всяка клетка имаше от най-добрите коне в цяла Англия.

Дори тук спомените за Мария се събудиха: сгушена на дъхавата слама, докато новороденото на млада кобила потърква глава в ръката ѝ.

Проклинайки, скочих на крака и оседлах коня.

Яздех без ясна посока, просто позволих на животното само да реши накъде да върви, докато се опитвах да заглуша мислите в главата си. Следвахме виещите се каменисти пътеки, изчезващи под диво растящата пролетна тръстика. Очите ми се наслаждаваха при всяко издигане и бързо профучаване, по-красиви, отколкото някога съм ги виждал.

Защо никога досега не бях забелязвал дивата природа, разноцветно напръсканите треви от цветчетата на пирена и орловата папрат, скалите, покрити с мъх, и старите ели, извити и наведени от ветровете?

Притиснах с бедрата си Ноблес, когато той се спусна по наклона и се приземи по средата на планинския ручей. Водата се разплиска около нас, докато не стигнахме до плитчина от сладка папрат от другата страна. И тогава, едва-едва движейки се, поехме нагоре по

склона, покрит с мъх. От усилие плешките на жребеца се запотиха под мен.

Достигайки върха, той спря, надигна ноздрите си по посока на вятъра, сякаш подушваше някаква заплаха.

Погледнах надолу към останките на мината.

Още спомени, които не бях готов да преглътна.

Опитах се да овладее Ноблес на място, но той изсумтя и се изправи, танцуващите му копита вдигнаха прах. Той се бореше, скърцаше със зъби по хамута, повдигаше се и мятеше главата си. Без да използвам шпори или камшик, го насочих надолу по склона към дома, но той отказваше да се движи.

Без предупреждение отметна глава си с такава сила, че походите се скъсаха. Вкопчих се в гривата му, когато се спусна надолу, копитата му се движеха бързо и остъргваха парчета ронливи камъни, докато не стигнахме до пустия път, който водеше към мината.

Слязох от коня. Дишах тежко, целият бях изпотен от горещината на следобеда и от усилия да се преборя със странно войнственото животно. Веднага щом краката ми докоснаха земята, Ноблес хукна по наклона, изчезвайки с грохот.

По дяволите, по дяволите, по дяволите.

Неохотно се огледах, първо към рухналия вход на мината, а след това в редовете от каменни къщи, почернели от сажди. Прозорците бяха празни като мъртви очи, а дървените покриви стърчаха срещу небето като изпепелени кости.

Мълчанието на смъртта ме покри като саван и аз изтръпнах.

Представих си дълга линия от унизително прегърбени миньори бягащи от мината, лицата им покрити с гъст прах и пот, гърдите натежали от разрушителна кашлица, докато съпругите им напускат домовете си, за да ги поздравят.

Там, уединена под дървото, Мария стоеше върху ръчно изработен юрган, а слънчевата светлина къпеше лицето ѝ.

Там, върху камъните покрай пътя, седях с дузина мъже и пиех бира, докато слушах разговорите им.

Бях работил заедно с тях. Потен и мръсен, аз страдах с тях. Мечтаех да стана човека, когото знаех, че мога да бъда. Исках да бъда.

Достоен за Мария.

Достоен за самоуважение.

Уморено паднах върху камъка с лакти на коленете си и затворих очи.

Минутите преминаха в часове и сенките на къщите се удължаваха около мен. Въздухът се охлади и вятърът задуха рязко.

В крайна сметка осъзнах шепнещия глас за такъв, какъвто беше — години по-късно, когато станах по-одухотворен човек — глас, необяснимо странен, който докосна слуха ми и предизвика намек на прозрение в мислите ми.

Чух го и се огледах, чудейки се откъде е дошъл. Без съмнение беше трик на вятъра, стенещ през сринатите камъни и дървета. Може би беше потрепването на клоните над главата ми, докосването на листата?

Каква халюцинация нахлу в мозъка ми!

Видях ясно миньорите, познатите приятели, с лопати и кирки на рамо, маршируващи като войска към мината. Домовете бяха цели отново. Миришеше на чист дървен материал и се чуваха развълнуваните разговори на хората.

И там, сред тях, стоеше друг: непознат, висок и строен, със светла коса и очи, сини като лятно небе.

Той гледаше директно към мен с мила усмивка на устните. После обви ръце около устата си и извика:

Побързай! Не разполагаш с много време!

Тогава изчезна.

Миньорите бяха изчезнали.

Бях сам отново.

Шокът на осъзнаването дойде като земетресение; подскочи трептящ през сърцето и духа ми.

Щях да купя мината и да я възстановя!

Щях да намеря начин да ипотекирам Торн Роуз, ако се наложи.

Но аз ще го възстановя. За себе си.

И за Мария.

22.

Когато пристигнах в Хъдърсфийлд, вече се свечеряваше, източната част на небето беше потъмняла. Априлският вятър охлади плътта ми и донесе със себе си мирис на нежна трева, а дивите цветя бяха покрили чернозема в пръски от синьо и жълто.

Бях прокълнат! Всяко живо същество около мен поощряваше спомените за Мария: най-малката птица, най-малкото цвете, топлите слънчеви лъчи върху раменете ми.

Дори и в този момент, когато конят ми се размърда под мен, видях Мария, седяща в краката ми с книга в ръка, сребристите ѝ разпуснати коси отразяваха светлината на огъня като огледало. И думите, които ми каза:

Спомняте ли си, Ваша Светлост, как, когато бяхме малки деца, всеки нов сезон беше начало на нещо ново? Пролетта идваше с птиците и цветята, лятото с дългите, горещи дни на слънчевата светлина и уханието на пирен. Есента беше време за беритба на плодовете, на падащи златни и червени листа, сред които се веселяхме и мечтаехме за зимните снегове. Зимата свързвахме с пращането на буйния огън, гушехме се под дебелиите пухени завивки и се вслушвахме във воя на вятъра, а по стъклата на прозорците потропваше суграшица. Тогаваше споделяхме тайни и мечти за идващата пролет.

Питам се, Ваша Светлост, кога сезоните станаха толкова монотонни и започнаха да ни плашат? Кога лятото стана така непоносимо горещо и дълго, а зимата — прекалено студена? Защо събирането и изгарянето на есенни листа е вече едно неприятно задължение? Защо пролетта стана печално мрачна, влажна и студена? Питам се кога всеки наш стремеж, мечта, и надежда се превърнаха в поредното разочарование?

Идвах дотук десетки пъти от деня, в който се пробудих, за да открия, че Мария ме е оставила. Десетки пъти минавах по

странстващи пътеки покрай каналите на Хъдърсфийлд, стоях пред малката ѝ къща и се надявах се да я зърна.

Колко странно да преценявам градчето, като питах за нея.

Тя добре ли е?

Щастлива ли е?

Омъжена ли е? — затаявайки дъх от предчувствие, че е.

Наблюдавах разходката ѝ до църквата, където Джон Рийс с изражение на наслада изчакваше да я поздрави. Това, че той сега е облагодетелстван от добротата ѝ, сладките ѝ усмивки и нежните докосвания, нанасяха удари на душата ми.

Болката все още беше там.

Въпреки че нямах намерение повече да се връщам в Хъдърсфийлд, ето че аз отново бях тук. Непростими мисли живеят в съзнанието ми.

Бих се изправил пред нея.

Признавайки чувствата си, свил коляно.

Тя ме обичаше някога.

Проклет да е Джон Рийс.

Оставих коня си в конюшната и си наех стая за през нощта. На пътя към църквата седнах на една пейка под усукана стара офика и заслушах гласовете на хората вътре, звучащи като ангели. Небето беше беззвездно, въздухът бе достатъчно хладен, за да потреперя.

Най-сетне пеенето приключи. Вратите на църквата се отвориха и пръв излезе Джон Рийс, облечен в наметало с вдигната яка... и до него Мария.

Лицето ѝ не беше изпито от страх и тъга. Не бе момичето, чието измършавяло тяло беше леко като гъши пух. Тя стоеше до Рийс, предлагайки на всеки от паството му нежно докосване и усмивка, които някога преминаха през тъмнината в мен и излекуваха духа ми.

Колко е хубава!

Косата ѝ не беше вече остригана и рошаво разбъркана от дните ѝ в Менсън. Колко необикновен и красив оттенък имаше, с цвят на лен. Извиваше се на копринени вълни над веждите, обграждаше очите ѝ и отразяваше светлината на свещта от вътрешността на църквата.

И тези очи — отново се усмихваха с такова състрадание. Сякаш всеки мъж, жена и дете, което тя погледнеше, трябваше да чувства блаженото докосване на самия Бог.

Като че ли цяла вечност останах в сянката на офиката. Всяка усмивка и докосване, които даряваше на младия викарий, засили болезненото нетърпение в гърдите ми.

Разтреперих се, въздухът стана по-студен, нощта по-тъмна, мъглата засенчваше всичко. Леката светлина идваше от църквата и осветяваше двойката, която остана там, докато и последният от паството си тръгна по пътя за вкъщи.

Ако той я целунеше, щях го убия.

Ах, но Джон Рийс така искаше да я целуне.

Виждаше се в очите му, усмивката му, в начина, по който леко докосна с пръст бузата ѝ, за да прибере един измъкнал се кичур коса.

След това се появи детето, момиче с дълга, къдрава черна коса и ангелско лице, бузите цъфтящи в розово като малки розови пъпки. Мария я взе в ръцете си и я целуна по бузите.

Рийс затвори вратите, внимателно пое лакътя на Мария и тръгна с нея и детето надолу по стълбите и по пътеката. Те минаха на няколко метра от мен и чух Мария да говори.

— Утри сутрин първото нещо, което ще направя, е да се обадя на Мейв Смайт — каза тя на Джон. — Бедната. Така отчаяно скърби от загубата на мъжа си.

— Ще се зарадва на компанията ти — отговори той. — Ти си благодат за енорията. И за мен, разбира се. И дъщеря ми. Знаеш ли как се чувствам?

— Не трябва да говориш за благодарност, Джон.

Аз ги последвах в тъмнината.

— Не благодарността ми искам да обсъждаме, Мария, знаеш го.

— Знам. И ще говорим за бъдещето ни... някой ден.

— Кога?

— Когато съм готова.

— Шест месеца минаха, откакто се върна в Хъдърсфийлд. Шест месеца работеше до мен, стана като майка за дъщеря ми. И все пак продължаваш да браниш сърцето си от мен. Защо?

Тя спря и се обърна с лице към него, но не каза нищо.

— Защо? — повтори той. — Ти ме обичаше някога, Мария. Мога да те накарам да ме обикнеш отново.

— Аз те обичам, Джон.

— Но отказваш да се омъжиш за мен. Заслужавам да знам защо.

Останах в сянката, неспособен да дишам, и очаквах отговора ѝ. Тогава на лицето ѝ се изписа отчаяние, когато погледна детето в ръцете си.

Да, отчаяние. Тъга. Празнота. Тези лъчисти усмивки, които даваше на енорияшите, не са били нищо повече от фасада, за да прикрие собствената ѝ болка.

Шок от мъка ме разтърси целия.

Гледката на Мария с детето на ръце отне дъха ми и потънах срещу близкото дърво. Покъртителна тъга премина през тялото ми, като се загледах в образа на жената и детето. Загуба. Безвъзвратна смърт. Всичко, за което милеех, беше пред мен.

Мария прегърна детето по-близо, докато продължиха да вървят към къщата ѝ. Вече не можех да ги чувам. Мъглата се виеше между нас и понякога ги закриваше от погледа ми.

С кристална яснота разбрах, че тя заслужава повече, отколкото някой мизерстващ херцог с опетнена репутация и потекло можеше да ѝ даде. Беше открила това, което загуби: дом, дете, достоен, боголюбящ човек, който да я цени.

Знаех, че не мога да я лиша от това.

Затворник на съвестта си, останах да я гледам как вървеше все по-далеч и по-далеч от мен, наблюдавах лекото полюшване на бедрата ѝ, обожанието, с което залюля детето.

Отворих уста да я извикам по име, но останах безгласен.

Тя се спря и се обърна.

За един кратък момент почувствах как погледите ни се докосват. Тя погледна към мен, но не ме видя. Никога нямаше да забравя красивото лице, нежната извивка на челото, мекотата на устните ѝ. Скръбта, която по невнимание предизвиках на лицето ѝ неочаквано. Споменът за тези обитавани от духове очи щеше да ме преследва през останалата част от живота ми.

Ръцете на детето около врата на Мария ѝ причиниха болка. Сладкият ѝ дъх върху бузата ѝ я накара да се усмихне, въпреки нетърпеливото, намръщено лице на Джон.

Той я заобиколи, за да отвори вратата на къщата, тя отново погледна към мъглата. Не за пръв път очакващо гъделичкане я докосна.

Какво или кого очакваше да види там?

Надяваше се да види там?

Джон очевидно забеляза погледите ѝ и търпеливото и състрадателно изражение на лицето му се превърна в почти отблъскващо.

Той взе детето от нея.

— Това е заради баща ти, нали? Причината да не ме приемеш, да ми се довериш.

Мария се отдръпна и уви шала по-плътно около себе си. Тя не искаше да ѝ се напомня миналото.

— Няма да говоря лошо за мъртвите, Джон.

Той я наблюдаваше как се приближи до камината и седна на един стол.

— Аз не съм баща ти, Мария! Той вярваше, че божият начин за справяне с грешната душа е градушка на възмездие от болка върху грешника. Казвал ли съм грешна дума или съм вдигал ръка срещу теб?

Мария се извърна и се взря в него.

— Джон Рийс, да не би да намекваш, че заслужавам подобно държание? Намекваш, че душата ми е грешна. — Тя кимна. — Да, мисля, че правиш точно това.

— Не бъди глупава, Мария.

— Нима не съгреших?

— Да, съгреших.

— Вечерта, когато се върнах в Хъдърсфийлд, ти каза, че не съм извършила никакъв грях, който Бог и ти не бихте могли да ми простите. Но при всяка възможност ми напомняш миналото ми. Удряш с юмрук върху амвона и говориш за греховете на плътта и демоните на похотта, без да откъснеш поглед от мен дори и за секунда. Отказвам да стана като майка си, Бог да я прости. Засрамена от желанието съпругът ѝ да я докосне. Искаш от мен да се обличам в сиво. Да говоря шепнешком. Да не гледам директно в очите нито един мъж, за да не привлече неприличното му внимание. Не, Джон Рийс, аз никога няма да бъда съпругата, която очакваш да бъда.

— Ти все още си влюбена в него, Мария. Защо не искаш да го признаеш?

Сърцето ѝ подскочи и дишането ѝ се ускори. Тя се обърна с гръб към него и се взря в жаравата.

Джон се премести до нея, дъщеря му подскочи над леглото и прегърна куклата толкова силно, колкото позволяваха малките ѝ ръце.

Ах, Сара. Сладък, любим ангел в спомените и сърцето на Мария. Тя не можеше да погледне дъщерята на Джон, без да помисли за детето, което загуби. Представяше си как косата на Сара щеше да е същият цвят, как щеше да пада на разкошни букли и вълни около лицето ѝ, в къдрици, наследени от баща ѝ. А очите ѝ — големи, сребристо сиви, които ще блестят пакостливо. Ако Сара беше оцеляла, щеше да е на същата възраст като дъщерята на Джон.

Джон взе ръката на Мария в своята, като се наведе на едно коляно. Колко емоционални бяха очите му, колко внимателни. Тя извърна лице, тъй като не беше по силите ѝ да му отвърне със същото.

— Няма значение, скъпа — прошепна той. — В крайна сметка ще ме обикнеш, както ме обичаше някога.

— Аз вече не съм дете, Джон. Вече не съм наивна или невинна. Може да ме вземеш за съпруга, но няма да има момент в живота ни, в който да не ме погледнеш и да не си помислиш...

— Шшш. — Той постави пръст на устните ѝ. — Не говори за това.

Тя наведе главата си.

— Има дузина жени в тази енория, които ще бъдат идеалната съпруга и майка за Мария. Ще си презиран от паството, Джон. Знаеш това. Аз съм белязана жена. Съпругата на викария трябва да бъде с безупречен и морален характер. Аз не съм.

— Всичко ще ти бъде простено, ако се омъжиш за мен.

— Съмнявам се.

Мария въздъхна, докато гледаше как детето се сви върху леглото ѝ, сгушило близо куклата до малкото си тяло.

— Наистина трябва да тръгваш, Джон. Детето е уморено.

— Помисли, моля те. Омъжи се за мен, Мария. Кълна се в бога, че няма да съжаляваш.

— Много добре. — Тя се усмихна, но не го чувстваше със сърцето си. — Ще си помисля, Джон.

Лицето му светна и той се изправи, взе детето в ръцете си и напусна къщата.

Колко тихо стана сега. И студено. Празно.

Мария остана дълго време в стаята. От време на време поглеждаше към стълбището, което водеше към спалнята ѝ. Страхуваше се от момента, в който трябваше да легне в леглото си и, сгушена в завивките, да залюлее възглавницата срещу гърдите си.

През последните месеци беше преобразила малката къща, смени сивите тежки завеси на прозорците със сини пердета с цвят на яйца на червеношийка. Те позволяваха на слънчевите лъчи да се разливат по стените със златист цвят. Във всяко мрачно кътче преди, сега се усещаше полъх на ароматни цветя — пръски от трептящо жълто, бяло и розово.

Бог ѝ предостави удобно жилище и благодарение на Джон Рийс, тя не се нуждаеше от нищо — имаше всичко, от което се нуждаеха тялото и душата ѝ. И все пак... Като огледа празната стая, почувства засрамваща нужда, която не можеше да бъде запълнена от храната или библейския стих.

Като самотната си майка и тя копнееше за мъжко докосване. Спомените я заляха. Ужасният копнеж да види Солтърдън. Би трябвало вече да е женен. Едуина може би е родила вече. Дори в този момент сигурно се бе свил до съпругата си и спяха дълбоко, или...

Не, нямаше да мисли за това!

Мария се изправи и яростно хвърли стола настрани. В този момент вратата, насилена от порива на вятъра, се отвори.

Какви странни усещания я обхванаха!

Мъглата се завихри в призрачно създание — човек отвъд оградата от жив плет и портата.

И музика като звън на камбанки. *Песента на Мария!*

— Трей?

Тя изтича от къщата, а вятърът усукваше полите ѝ и разбъркваше косите ѝ. Очите ѝ се насълзиха, дишането ѝ стана неравно.

И все пак се завтече през калдъръмената уличка и по виещата се зеленина, преследвана от призрачни камбанки и образа на човека, който продължаваше да се стреми към нея, който нямаше да я остави на мира.

Най-накрая достигна канала — дълбок, широк и черен. Падайки, покри лицето си с ръце и заплака.

Мария стоеше пред къщата на Джон.

Очите ѝ бяха сухи. Вече нямаше да се надява, че Солтърдън ще се появи на прага ѝ и ще я вземе в ръцете си, това бе само... фантазия.

Той беше мъртъв за нея, както и дъщеря им.

Да, тя бе самотна, бе изгубила всичко, което някога бе обичала. Пропаднала жена, презряна от хората, които някога я потупваха по главата и я наричаха ангел.

Не биваше да се връща в Хъдърсфийлд. Защо баща ѝ я бе извикал? Той умря, както и живя, гълчейки околните за греховете на плътта. Бе хванал ръката ѝ така яростно, грапавите му нокти се бяха врязали в плътта ѝ. Беше се втренил в нея с такъв страх, сякаш е погледнал отвъд портите на смъртта и открил, че там нямаше нищо, освен огнения Ад, който очакваше душата му.

Тя премигна и погледна към небето.

Дори Пол я изостави. Защо?

Защото бе изгубила вярата и надеждата си ли?

Ще ти покажа още чудеса.

— Тогава ми покажи, по дяволите — каза тя през зъби.

Но никой не ѝ отговори, чуваше се само стона на вятъра и шумоленето на дърветата.

Мария пое дъх, приближи се до вратата на Джон и я удари с юмрук. Тя знаеше какво трябва да направи, какъв избор имаше? Образи на бъдещия ѝ живот се появиха в съзнанието ѝ: стара мома, бездетна, изоставила лекомислените си мечти да обича и да бъде обичана в замяна. Умираща от мъка и самота като майка си.

Все пак имаше разлика. Тя беше твърде влюбена в Хоторн, за да осъзнае реалността. А Джон я обичаше. Предано. Може би, с течение на времето, тя също щеше го обикне. Не като приятел, а като съпруг. Тя ще се грижи за детето му така, както би се грижила за сладката Сара.

Най-сетне вратата се отвори. Джон, с паднала върху челото му кестенява коса и натъпкана в панталоните му нощница, я погледна сънено, а после на лицето му се изписа тревога.

— Мария? Милостиви боже, какво е станало с теб?

Той я хвана за ръката и я въведе вътре, като я насочи към светещия фенер на една маса до камината и я настани в един стол. Той падна на колене пред нея.

— За... цялата си мокра. Лицето ти е надраскано. Какво се е случило, скъпа?

Тя се усмихна насила.

— Призраците от миналото ми ме гонеха.

Той се изправи на крака и забърза към прозорците, където дръпна спуснатите шарени пердета. Не дай боже някой воайор да мине и да го види сам с жена в такъв час.

После бавно се обърна с лице към нея.

Погледна я твърдо. И подозрително.

Мария стана от стола и се премести към вратата на спалнята. Тя я побутна, за да се отвори.

Детето спеше.

Колко красива беше! Колко нежна като виолетка. Детската усмивка на нежните ѝ устни размрази студената скованост в душата на Мария. Деликатният шепот на детето накара сърцето ѝ да затупти с наслада. Имаше навик да притиска малкото, скъпоценно тяло към себе си и да се радва с блажена любов на момиченцето.

Мария бавно се отпусна на колене и наведе главата си. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Очисти ме от греха, Джон Рийс, в името на нашия Отец, Сина и Светия Дух.

— Момент — прошепна той, забързано излезе от стаята и се върна със съд със светена вода.

Помоли се за душата ѝ и намокри главата ѝ с водата. Прокара я по челото, брадичката и гърдите ѝ.

Когато свърши, тя вдигна глава и се загледа в очите му.

— Сега съм достойна да ти бъда съпруга, Джон. Ще се омъжа за теб.

23.

Баристър Дъглас М. Джейкъбсън, Ескуайър, беше един кучи син, прагматичен, надут, досаден, лекомислен глупак, създаващ впечатление на сервитьор. Той държеше властно бизнеса и имотите на Солтърдън от четиридесет години. Беше правен и финансов защитник на вдовстващата херцогиня, откакто старият херцог беше опънал петалата.

Обикалях в стаята и очаквах закъснялото му появяване. Вратите се отвориха и Ърнест Уудраф влезе. Малък човек с уморени очи, които се вираха в мен през телени очила. Той изглеждаше изненадан, но се усмихна и се поклони.

— Ваша Светлост. Каква приятна изненада.

Харесваше ми Уудраф. Напомняше ми на малтретирано старо куче. Но имаше съвест — нещо, което никога не бях оценявал до този момент.

— Здравей, Уудраф. — Аз се усмигнах и подадох ръката си. — Как си?

Той беше шокиран от предложеното ръкостискане и засия с огромна усмивка, като ми стисна ръката.

— Много добре, Ваша Светлост. Благодаря ви, че питате.

— А съпругата ти? Тя добре ли е?

— О, да. — Главата му се поклащаше така силно, че очилата се плъзнаха до края на носа му. — Доста добре е. Много добре. Ще ѝ кажа, че сте питали за нея. Тя със сигурност ще остане доволна.

Той постави купчина документи на бюрото на Джейкъбсън и ме погледна със странно симпатичен израз.

— Нещо не е наред ли? — попитах аз.

— Аз... — Той прочисти гърлото си и извърна поглед. — Ние очаквахме да ви видим много отдавна. Баба ви съобщи на Джейкъбсън още миналата есен да ви очаква.

— Нима? — Намръщих се.

Вратата се отвори и Джейкъбсън влезе. Лицето му имаше цвета на червено цвекло и се потеше обилно. Той махна с ръка на Уудраф да излезе, дръпна кръглата облегалка на стола зад бюрото си и се втренчи в мен.

Уудраф се поклони леко и напусна офиса.

— Точно така, Солтърдън. Седнете и да се заемаме с това.

Повдигнах едната си вежда и го изгледах отвисоко.

— Забравяте се, сър.

Лицето му стана още по-червено и брадичката му затрепери.

— Моля за извинение. *Ваша Светлост*, моля, настанете се удобно.

Седнах и кръстосах краката си.

Той прочисти гърлото си.

— Имам ясна представа за причината на това посещение.

— Наистина ли? Тогава непременно ме осведомете.

— Баба ви ме информира, че без съмнение ще дойдете да изискате доказателство за това, че вие и брат ви в действителност сте незаконни притежатели на титлата.

Вгледах се в него и стиснах зъби.

— Искате доказателство, разбира се. Така да бъде. Това е ваше право.

Той се затътри към картотеките и накрая сложи два документа на ръба на бюрото.

— Тук. — Посочи той към единия. — Това е оригиналът на свидетелството за раждането ви. Родният ви баща е самият херцог. Статусът на херцогинята беше подсигурен с този документ, който се пазеше в този офис през всичкото това време. Майка ви е Изабел Пинтър. Била е домашна прислужница. Вече мъртва.

Джейкъбсън прочисти гърлото си и се размърда в креслото си по начин, който събуди подозренията ми. При положение, че вече знаех за начина на зачеването ми, не бих бил изненадан да разбера, че вдовстващата херцогиня е в основата на смъртта на г-жа Изабел Пинтър.

Той посочи към съпровождащия документ.

— Това е официално свидетелство, което провъзгласява вас и Бейзинстоук за наследници на човека, който е ваш баща.

Мина секунда, преди да успее да сдържа гнева си достатъчно, за да говори. Когато Джейкъбсън се облегна на стола си със самодоволно изражение, почувствах как лицето ми гори от унижение.

— Осъзнавате ли — каза той, — че ще трябва да излезете пред обществеността с тази информация...

— Разбирам напълно последиците от тези действия, Джейкъбсън. Може да съм копеле, но не съм идиот.

— И перфектно разбирате последиците, които ще произтекат относно дъщеря ви.

Станах от стола и се опрях на бюрото, тялото ми се тресеше от гняв и омраза.

— Кучи син. Напълно съм наясно, че дъщеря ми е починала.

Той премигна и си пое дъх.

— Имаш разрешението ми да кажеш на кучката да върви право в Ада. Аз ще съм зад нея, Джейкъбсън. Плътно.

Той извика и блъсна стола си назад към стената с такава сила, че прозорците се разтърсиха.

Вратата се отвори широко зад мен и Уудраф се втурна трескаво, кършейки ръце.

— Има ли някакъв проблем? — попита той.

— Няма проблем — казах му, поех дълбоко въздух и се облегнах назад в стола. — Тъкмо се канех да обсъдим причините за идването ми в Лондон с този... господин. — Погледнах през рамо Уудраф, отправяйки му лека усмивка. — Наистина. Всичко е наред. Нямам никакво намерение да пречупя мазния врат на работодателя ти, освен ако той не възнамерява да ме предизвика още веднъж.

Ниският човек погледна Джейкъбсън, след това мен, устните му се разделиха като да заговори, но след това премисли.

— Махай се — сопна се Джейкъбсън.

— Да, сър. Разбира се.

Уудраф избяга от стаята, но не затвори съвсем вратата.

— Сега нека поговорим за бизнес — казах, поглеждайки с досада към Джейкъбсън, който продължаваше да се тресе, като че беше в присъствието на самия Дявол. — Имам намерение да закупя мината „Уоруик“ в непосредствена близост до Торн Роуз.

Той преглътна и оправи сакото си.

— Знам за мината, разбира се. Аз управлявах „Уоруик“...

— Млъкни и слушай. Според мен Уоруик няма намерение да отваря шахтата отново, докато тя не е готова.

— Правилно. — Той кимна. — Компанията имаше намерение да продаде имота преди катастрофата. Печалбите са такива, че едва ли си струва труда...

— Имам намерение да я купя.

— С риск да ви подразня допълнително, Ваша Светлост... — Той се размърда тромаво в стола, преди да добави: — Но как, по дяволите, смятате да платите за нея?

— Ще ипотекирам Торн Роуз.

Челюстта му увисна.

— Извинете?

— Правилно ме чу, Джейкъбсън. Очаквам да се погрижиш за необходимата законност и да намериш подходящ източник за финансиране.

— Луд ли сте, човече? Ще рискувате последното си имение, за да притежавате рухналата оловна мина, която е малко вероятно да възвърне стойността на Торн Роуз?

— Винаги съм бил хазартна личност, Джейкъбсън. Готов съм да рискувам и да заложа Торн Роуз за шанса, че мината в крайна сметка ще ме направи един много богат човек... отново.

— И вижте докъде ви доведе хазарта.

— В крайна сметка всички се надяваме на печелившата ръка, Джейкъбсън.

— Баба ви никога не би одобрила.

Очите ми се присвиха, а устните ми се извиха.

— Мислиш ли, че ми пука? — Той избърса избилата пот по челото му и кимна.

— Много добре. Ще се свържете с Уоруик веднага. Вярвам, че той е в града сега, ще му се обадя този следобед. Ако е съгласен да продаде имота, ще изготвя необходимите документи и да видим как ще организирам финансирането.

Той погледна в очите ми и се подсмихна.

— Съмнявам се, че ще бъде трудно да се намери финансист. Всеки интелигентен човек ще осъзнае, че това няма да продължи повече от шест месеца.

Излязох от офиса, затваряйки вратата плътно зад себе си. Облегнах се назад, притворих очи, а стомахът ми се бунтуваше.

— Ваша Светлост — дойде любезния глас на Уудраф.

Уморено вдигнах главата си и го видях да стои близо до мен.

— Желая ви късмет, Ваша Светлост.

— Религиозен човек ли си, Уудраф?

— Да, Ваша Светлост.

— Тогава ще кажеш ли една молитва и за мен?

— Разбира се. — Той се усмихна.

Като се обърнах на излизане от офиса, той каза:

— Ваша Светлост?

— Да?

— Аз... не можех да не чуя разговора ви. Всичко. Що се отнася до дъщеря ви. — Той погледна към затворената врата на Джейкъбсън. — Аз... — Той извърна поглед. — Нямах идея. Съжалявам. Ужасно съжалявам за всичко това.

Излязох от сградата. Отвън вонята и шумът на града се спуснаха върху мен, както и ужасната влага на надигаща се буря. Влязох в една уличка и повърнах.

В осем и половина вечерта бях отпратен от три клуба заради неизплатени суми и всякакви други глупости. Вежливо, доколкото е възможно това, разбира се. Пристигнах в „Брукс“ на улица „Сейнт Джеймс“, номер шейсет, с малкото ми останала надежда, че ще бъде допуснат. Стоях под дъжда за един дълъг момент, вирах се във входа и почуках.

И тук служителят първо ме разгледа с голямо безпокойство, опитвайки се да измисли някакво извинение. Тогава глас, който до болка познавах, проговори зад мен.

— Той е мой гост тази вечер.

Погледнах в лицето на брат си.

— Не, благодаря — казах му.

— Не бъди задник. Студено е и вали, а и двамата се нуждаем от питие.

Той хвана ръката ми и ме въведе в клуба. Вдишах познатия аромат на тютюн и алкохол. Шумен разговор на комарджии разбуди

постоянния глад за хазарт и фаро, и се почувствах като алкохолик, останал твърде дълго без пиене.

— Имате ли самостоятелна стая? — попита Клейтън придружителя.

— Разбира се, милорд. Ще желаете ли да вечеряте тази вечер?

— Да. Брат ми изглежда би се възползвал от една прилична вечеря.

— Желаете ли фазан?

— Фазан е чудесно.

Клей се ухили и последвахме човека към малка, елегантна стая, където огънят фучеше в камината. Свалих подгизналото наметало и се отпуснах в един стол с висока облегалка, стиснах зъби от студ и раздразнение, че отново брат ми дойде да ме спаси. Тъкмо бяхме седнали, когато се появи сервитьор с питиета от порто и бренди.

Затворих очи от удоволствие, когато портвайна ме стопли.

— Необичайно е да те срещна тук. — Клейтън се отпусна леко в стола си, без да ме гледа. — Какво, по дяволите, те доведе в Лондон?

— Това-онова. Бързо посещение при баба. Бизнес.

— Как е старата кучка?

— Наистина ли те интересува?

— Не. Наистина.

— Тогава защо питаш?

— Просто се надявах да ми кажеш, че е на прага на смъртта.

Пиехме в мълчание в продължение на няколко минути. Тогава Клей остави празната си чаша и накрая ме погледна.

— Говорих с Джейкъбсън този следобед.

Замръзнах и го погледнах над ръба на чашата си.

— Ще се радваш да узнаеш, че е говорил с Уоруик и той е готов да продаде мината на разумна цена. Далеч по-малко от това, което Торн Роуз струва.

Вдървено оставих чашата настрана и станах от стола си.

— Седни — нареди Клейтън със студен глас.

— Не мисля така. Нямам намерение да те слушам как опяваш глупостите ми... отново.

— Точно обратното. Щастлив съм да те видя най-сетне мотивиран да направиш нещо смислено.

Изсмях се и се наведох над рамото му.

— Какво? Светецът и всезнаещ самарянин се въздържа да ми напомни, че съм проиграл целия си живот? Няма лекции, че внезапната ми амбиция е последната капка, че сигурно ще се проваля и ще загубя имота, който принадлежи на Солтърдънови от шест поколения?

— Не.

Преместих се към стола, взирайки се в него. Стегнах ръцете си върху стола с презрителното:

— Защо?

Той стегна челюстта си и се втренчи в мен.

С болка осъзнах какво беше направил.

— Кучи син.

— Беше разумно да се направи, Трей. Ако смяташ и за миг, че ще ти позволя да пропилееш последния имот на семейството...

— Проклет да си! — Впих ръцете си в палтото му, издърпах го от стола и го хвърлих към стената с такава сила, че той изпъшка и трепна.

— Ако исках проклетите ти пари, щях да те помоля!

— Не, не би. Твърде си горд, за да е добре за теб.

— Проклет да си!

Хвърлих го настрани. Въртяхме се в кръг като петли.

— Няма да направя това.

— Нямах избор.

— Само гледай.

— Уоруик е мой приятел. Много добър приятел. Разговарях с него и с Джейкъбсън този следобед. Ако не ми позволиш да финансирам тази сделка, Уоруик ще откаже да продаде мината.

Обърнах се към него.

Той се наведе, хвана ме за яката и ме заби в стената. С едната си ръка стегна гърлото ми, прекъсвайки дъха ми.

— Защо ме мразиш толкова, Трей? Защо, по дяволите, след като се жертвах толкова много да ти помогна?

Затворих очи и се опитах да го избутам, но бях прекалено уморен.

— Ти си се жертвал? Даваш по пени тук и там, за да погасиш хазартните ми дългове, и после най-унизително ме разобличаваш и ми триеш сол на главата с дни. Арогантно копеле, ти не знаеш какво е да

се жертваш. Загубих единствената жена, която някога ще обичам, заради проклета саможертва.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Исках от Бога да те мразя, Клейтън. Мисля, че съм го правил през по-голямата част от живота си. Може би съм го правил. Не знам вече.

— Обясни. По дяволите, каква саможертва въобще си направил за мен?

Обърнах лицето си, истината щипеше езика ми. Копнеех да призная мръсните подробности относно нашия произход, но каква дяволска разлика щеше да има да го направя?

— Прав си. — Най-накрая казах. — Никога през целия си живот не съм постъпвал великодушно. Нито за теб, или някой друг. Никога не съм го правил.

Отблъснах го настрани и изпънах палтото си.

— Наслаждавай се на фазана си — казах му.

Не си направих труда да повикам карета, която да ме откара до градската къща на Солтърдън в Мейфеър. Старецът, моят баща, първо купи къщата за съпругата си. Подарък, бе казал той, но всеки знаеше, че мястото беше определено да настанява роднините ѝ, когато те пристигаха, за да посетят Лондон. Често съм го слушал как се оплаква, че не може да спи под един покрив с родителите ѝ.

В крайна сметка, след като те починаха, той използваше къщата за собствените си удоволствия — следобедите тук се развличаше с настоящата си метреса или с прекрасни малки курви като Изабел Пинтър.

Аз също съм се развличал с малки проститутки тук, както и брат ми, преди да срещне Миракъл.

Вървах, навел глава срещу дъжда, докато омразата разяждаше вътрешностите ми и постоянно водех война с ума си. Чудех се дали трябва да кажа на брат ми да върви по дяволите и да забравя всички надежди за възстановяване на мината.

Но спомена от думите на Томас Уайтфийлд продължаваше да ме измъчва.

Жилата е там. Голяма. Достатъчна е тези мъже да са осигурени през останалата част от мизерния си живот.

Не можех да се отърся от образа на Томас, който ме преследваше в съзнанието ми. Начинът, по който очите му светеха като нажежено желязо, надеждата — не, вярата — която трептеше в гласа му, докато шепнеше за потенциала на мината.

Никога преди не съм бил мечтател, но сега мечтата грееше в мен, все повече и повече с всеки удар на сърцето ми.

Приближавах жилището и хвърлих поглед към улицата, където под една газова лампа стоеше файтон. Докато забързвах стъпките си и ровичках в джоба си за ключа, един глас ме спря.

— Ваша Светлост?

Обърнах се и погледнах през пороя.

Ърнест Уудраф стоеше пред файтона, а дъждът се стичаше на вадички от шапката му.

— Какво, по дяволите, има, Уудраф? — казах.

— Ваша Светлост. — Той направи бърз поклон и пристъпи напред. От близката газова лампа мокрото му лице светеше като разтопено злато. — Може ли да поговоря с вас?

Мръщейки се, аз му кимнах бързо и отключих вратата, стъпвайки встрани, за да му позволя да влезе в жилището.

— Дяволски неприятна нощ, Ваша Светлост.

— Така е. — Свалих си пелерината и се протегнах за неговата. Посочих с глава близкия салон.

Той влезе в стаята с колебливи стъпки, кършейки ръце, докато аз наливах по едно питие.

— Изглеждаш дяволски измръзнал, Уудраф. Колко дълго ме чака?

— Няма значение. Добре съм. — Той изпи питието си учудващо бързо. Ръцете му трепереха.

— Седни, човече, преди да паднеш. — Заведох го до един стол. — За какво, по дяволите, е всичко това?

Той потърка лицето си с една ръка, а погледът му се премести обратно към гарафата с портвайн.

— Имате ли нещо против? — Той ми подаде чашата си.

Напълних я, взех един стол и зачаках.

Уудраф се загледа в чашата си, пое си дълбоко дъх.

— Първо, позволете ми да кажа, че решението ми да дойда тук не беше лесно, Ваша Светлост. Работя за Джейкъбсън вече двадесет години. Двадесет гадни, мизерни години. И не го харесвам; никога не съм го харесвал. Но финансовата компенсация си струваше всички обиди, които бях принуден да понеса.

Облегнат на стола, той срещна погледа ми директно.

— Но идва момент в живота на човек, когато той трябва да отстоява кауза, която е правилна. Достойна кауза. Не съм особено горд от себе си, задето през годините се поддавах на съмнителния морал на Джейкъбсън и бизнес практиката му. Но това е естеството на звяра, приложението на закона, нали?

— Да — казах аз. — Предполагам, че е така.

Той прочисти гърлото си.

— Ваша Светлост, не можех да не подслушам разговора ви с Джейкъбсън този следобед. И не можех да не забележа изражението ви, когато напуснахте офиса му. То бе на човек, който се бори с гордостта си, уплашен, но твърдо решен да рискува всичко за последен шанс да постигне това, което ще възстанови достойнството му и ще го възнагради с надежда, че го очаква по-светло бъдеще.

Ухилих се.

— Сигурен съм, че не сте дошли тук в това ужасно време и чакайки часове навън, само за да ме потупате по гърба заради затягащата се примка около врата ми.

— Не — отговори той мек, колеблив глас. — Аз просто искам да разберете, че в този момент, когато погледнах в очите ви, стигнах до извода за себе си. Човек не е човек без достойнството си. Бил съм твърде дълго без достойнство, Ваша Светлост.

Той бръкна в джоба на самото си и издърпа два документа, които бяха сгънати наполовина. За един дълъг момент ги разглежда, хартията трепереше в ръката му. Тогава ми ги подаде.

Отворих ги и видях свидетелства за раждане, моето и на Клейтън. Бавно вдигнах поглед и го погледнах в очите.

Уудраф преглътна и махна с ръка към документите.

— Те са единственото доказателство за извънбрачно ви раждане, Ваша Светлост. Единствената причина, поради която те още съществуват, е, че вдовстващата херцогиня ги използваше, за да манипулира баща ви. Тя ги задържа дори след смъртта му, разбира се,

в случай че някога възникне въпрос относно вас или брат ви. За информация, Ваша Светлост, Изабел Пинтър отиде в гроба с тайната си. Единствените други лица, които са запознати този злощастен въпрос, сме аз и Джейкъбсън. Ако тези документи изчезнат, няма да има доказателства, които да свидетелстват за истината относно законността на раждането ви... или липсата на такава.

Погледнах към пожълтялата хартия в ръката ми, мислите се блъскаха в главата ми. Без този документ отново щях бъда свободен човек, свободен от манипулациите на вдовстващата херцогиня. Да, тя би могла да ме уличи в лъжа, би могла да очерня баща ми и съпругата му, репутацията ми или тази на Клейтън. Но...

Едва това вдигнах глава и забелязах Уудраф да тръгва към вратата. Той спря и ме погледна.

— Смятам да си подам оставката на Джейкъбсън. Мисля, че е крайно време да решавам сам за себе си. Да оправя бъдещето си, вместо да чакам някой да го направи вместо мен. — Усмивка докосна устните му. — Желая ви късмет, Ваша Светлост.

Аз останах в стола си, документите бяха отворени в скута ми. Погледнах към огъня, пръстите ми трепнаха върху книжата. Да, бих могъл да ги унищожа.

Още нямаше да са изгорели, когато щях да бързам към Хъдърсфийлд и да опитам за последен път да накарам Мария да ме заобича без заплахите на вдовстващата херцогиня да висят над главата ми.

— Ваша Светлост.

Уудраф отново застана в рамката на вратата, стиснал шапката в побелелите си пръсти. Колко странни бяха очите му, блестяха стъклени със сълзи.

— Детето — каза той с толкова мек шепот, че бях принуден да се напрегна, за да го чуя. — Дъщеря ви...

Сърцето сякаш замръзна в гърдите ми, бях затаил дъх.

— Дъщеря ви, Ваша Светлост, не е мъртва.

24.

Пристигнах в къщата на вдовстващата херцогиня малко след единадесет часа същата вечер. Прозорците бяха тъмни. Старата херцогиня сигурно бе в леглото от няколко часа.

Удрых по вратата в продължение на няколко минути, преди сънлив служител да я отвори и да отстъпи, взирайки се в мен. Бутнах вратата и тръгнах към стълбището, изкачвах се по стълбите, а документите на Уудраф се намираха на закътано безопасно място в джоба на наметалото ми.

Чувство на опиянение туптеше в слепоочията ми. Не пианство от смелост, а от главозамайващо щастие, че за втори път този ден бях на път да направя съдбоносно решение. Бях на път да поема контрол над живота си.

Щях да хвърля изобличаващите документи в огъня, точно пред очите на вдовстващата херцогиня, и да ѝ кажа да се маха.

Вратата на спалнята беше отворена и аз се спрях на прага, гледайки към балдахина на леглото. Там нямаше никой и погледнах към високия стол до гаснещия огън.

Тя стоеше на него, свила се като стар гарван пред огнището.

Тихо и бавно се приближих към другия край на стаята и застанах до нея. Извадих документите от джоба си.

Главата ѝ бе паднала на една страна по време на съня.

Никога не бях я виждал по този начин, сребърната ѝ коса свободно падаща на тънки нишки около нея. Шалът, увит около раменете ѝ, подчертаваше крехкостта на формите ѝ, а бялата нощница бе твърде голяма за старите ѝ кости.

Потънах в стола срещу нея и се взрях в хлътнолото, сбръчкано лице.

Тя се размърда, когато усети присъствието ми, веднага вдигна глава и ме погледна в очите.

— Ах — каза тя, и по необичаен начин нервно побутна обратно кичури коса от лицето си, като че ли смутена, че е така раздърпана.

Уви плътно шала около себе си и се сви дълбоко в стола. — Изглежда, че правилата за учтиви разговори напълно ти се изплъзват, Трей. Човек не идва в такъв час без предупреждение или неканен. — Тя наклони брадичката си и вдигна едната си вежда. — Надявам се, имаш разумно извинение за това, че ме обезпокояваш по този начин.

— Напълно разумно — отговорих аз, свивайки документите в скута си. — Възможно най-смисленото действие през целия ми живот.

Погледът ѝ се придвижи надолу към документите и остана там дълго. Най-накрая тя въздъхна тежко и каза:

— Много добре. Махай се с това.

— Това са свидетелствата за раждането ми и това на Клейтън от Изабел Пинтър.

— Виждам.

— Искам да видиш как ги унищожavam. След това смятам да изляза през вратата и никога да не те видя отново.

Тя сви устни и отпусна глава назад към стола. Имаше странен блясък на забавление в очите ѝ.

— Много добре — каза тя. — Продължавай. Направи го и след това се разкарай от къщата ми.

Изправих се и тръгнах към камината, документите бяха между пръстите ми. Взирах се в ниските пламъци и казах:

— Също искам да ти кажа, че знам къде е дъщеря ми, и че е жива и здрава. И твърдо съм решен да си я взема и да я предам на Мария. В този момент се надявам с цялото си сърце, че мога да убедя Мария да ме обикне отново, да прости зверски ти жестокости и да се омъжи за мен.

— И ако не го направи?

— Поне ще има дъщеря си, нали?

Тя продължи да ме фиксира с избелелите си очи, устата ѝ се изви в подигравателна усмивка.

Погледнах към документите. Към нея и отново към документите. Към огъня, а след това към очите ѝ. Зашеметяващо и отвратително осъзнаване започна да се свива в стомаха ми. Изведнъж разбрах защо се усмихваше по този знаеец и порочен начин.

Тя ме мислеше за страхливец. Достатъчно отчаян човек, за да унищожи доказателствата на потеклото си. Някога бях. Преди да срещна Мария.

Задържах погледа ѝ и хвърлих документите в скута ѝ.

Изразът замръзна на лицето ѝ и самодоволството се стопи от надменното ѝ изражение.

Застанах на коляно пред нея и погледнах в слисаните ѝ, хлътнали очи.

— Нямам нужда от потеклото на Солтърдън, за да определя мъжкото си достойнство. Солтърдън и всичките му безполезни титли нямат нищо общо с човека, съпруга, бащата и това, което смятам да стана. Можеш да вървиш в Ада.

Изправих се и тръгнах към вратата.

— Трей.

Обърнах се, погледнах в лицето ѝ и това, което видях, ме остави без дъх.

За миг, само за миг, светлината на огъня изтри бръчките на лицето ѝ. За миг тя отново беше младата жена, очите ѝ се напълниха със сълзи, които потекоха по бузите ѝ в сребърни пътеки.

— Всичко, което някога съм искала от него, бе любов — каза тя тихо. — Да ме обича със страстта и манията, с която го обичах аз. Бях готова на всичко, за да го задържа. Всичко. Игнорирах аферите му, съгласявах се с лъжите, приемах децата му от други жени, всеки един миг от живота си желяех те да са мои, да са част от мен.

Преглътнах и за кратко затворих очите си, а гневът, който ми тежеше през целия ми живот, ме напусна. Съжалявах клетата млада жена, която се беше омъжила по любов и не бе получила обич до края на живота си.

— Пази я — прошепна тя с трепереща брадичка, после хвърли документите в пламъците.

Не успях да стигна до Хъдърсфийлд чак до обяд на следващия ден. Земята блестеше под пролетното слънце, когато слязох от уморения си кон, тръгнах — не, побягнах — към къщата на Мария и налетях на вратата с юмруците си.

Нямаше никакъв отговор. Обезумял, едва дишащ, погледнах нагоре и надолу по калдъръмената уличка, и заблъсках отново. Дробовете ме боляха, изпотих се, така че бях принуден да сваля

наметалото, хвърляйки го на земята. Побягнах към малката къща на Джон Рийс.

Стигнах до вратата ѝ, борейки се за глътка въздух, след това заблъсках с юмрук.

Тя се отвори веднага.

Погледнах надолу в стреснатите очи на жената, преди да премина покрай нея и да попитам:

— Мария Аштън. Тук ли е?

— Гръм и мълнии, за кой се мислите? — започна тя.

— Дявол да го вземе, тя тук ли е, или не? — Погледът ми пробяга по малкия, спретнат салон. — Къде, по дяволите, е тя? С Рийс ли е?

Чух странен звук и се обърнах бързо.

Едно дете стоеше на прага на спалнята си, тъмната коса обгръщаше ангелски малките бузки, очите ѝ бяха копие на собствените ми.

Тръгнах към нея бавно.

— Вижте, аз няма да...

Думите ѝ изчезнаха в съзнанието ми, когато се съсредоточих върху лицето на дъщеря си. Отпуснах се на колене, изпивайки с поглед всяка черта на лицето ѝ: плътните устни на Мария, моята тъмна коса, сивите ми очи...

— Сара — прошепнах аз, треперейки.

След това през блажената мъгла дойдоха думите:

— ... Рийс и Мария ще се оженят след няколко минути...

Главата ми се обърна рязко и аз се втренчих в нея:

— Ще се женят?

— Да. Ако вече не са...

Зарових ръце в косата си, затворих очи и прошепнах:

— Исусе. О, боже. Моля те. Моля те, не ми го причинявай.

Изправих се предпазливо, за да не изплаша дъщеря си. Колкото е възможно по-нежно я взех на ръце, целунах гладкото ѝ чело и прошепнах в малкото ухо:

— Отиваме в църквата.

— За да видите татко? — каза тя, искрящите ѝ очи търсеха моите.

Сърцето ми се преобърна в гърдите.

— Да — насила се усмигнах и кимнах. — Да видя баща ти.

Стараяйки се да предпазя детето, излязох от къщичката. Всяка крачка, която ме приближаваше до параклиса, караше сърцето ми да бие все по-бързо. Повтарях думите в съзнанието си:

— Моля те. Моля те, Господи, моля те, не позволявай да стане твърде късно.

Почти пробягах разстоянието, изкачих стълбите и отворих вратата.

И едва не залитнах от благодарност, като чух мрачните думи, които се носеха през тихата зала:

— Ако някой знае каквато и да е причина тези двама души да не встъпят в свещен съюз, да говори сега, или да замълчи завинаги.

— Аз — прошепнах. — Аз знам една причина — повторих с повисок глас.

Мария се обърна с широко отворени очи, впивайки ги в моите. О, милостиви боже, тези очи. Тези устни. Това сладко лице, което ме преследваше от първия момент, в който погледнах в него.

— Не го прави — казах аз. — Мария... умолявам те.

Джон Рийс изстена и покри лицето си с ръце. Препъвайки се към пейката, той се отпусна на нея, лицето му се изкриви в отчаяние. Посегна към ръката на Мария, улови я, принуждавайки я да обърне замаяния си поглед към него.

Тя все още ме обичаше. Знаех го. Видях го в треперещото тяло, в борбата, която се водеше в нея, и от която тя отчаяно се опитваше да излезе победител.

Впери напрегнат поглед в мен, а след това погледна към детето в ръцете ми. Тогава по лицето ѝ пролича, че е разбрала истината, докато Джон Рийс започна да говори.

— Баща ти ми каза, че си мъртва. Той попита Джейн и мен дали ще вземем детето... Не можах да ти кажа. Знаех, че все още го обичаш. Не можех да те загубя...

В очите ѝ се появиха сълзи, цветята в ръцете ѝ паднаха на пода. Когато протегнах ръка към нея, тя се спусна надолу по пътеката към мен... и дъщеря ни.

25.

— Винаги съм подозирал, че си побъркан, Трей. Сега съм съвсем сигурен в това. Не трябваше да минаваш през всичко това, нали знаеш.

Погледнах към Клей, който седеше на коня си и изглеждаше чудесно в чисто новия си костюм. Около нас ехтяха звуците от работещата мина, а аз едва търпях прахта и потта, които покриваха лицето ми.

— Защо не направиш нещо полезно? Слез от този проклет кон и вземи мотика. Знаеш, че тази мина е отчасти твоя.

— Това проклятие си е лично твое — отговори той. — Просто съм любопитен защо ти и твоите хора продължавате да си правите труда? Повече от година къртите камъни в тази мръсотия и какво получихте? Окървавени ръце и болки в гърба.

Гледах как понитата се борят по железните линии, влачейки каруци след себе си. След почти една година труд и борба надеждата ми все още се крепеше на думите на човек, който умря беден като църковна мишка.

Може би Томас Уайтфийлд грешеше? Може би вече нямаше олово, нямаше богата жила, която да напълни празните ми джобове?

— Ваша Светлост — дойде вик и се обърнах да видя как конярят ми язди разпененото си животно и спира. — Време е, Ваша Светлост. Бебето е на път!

Възседнах коня си и тримата препуснахме към Торн Роуз така, сякаш всички хрътки от ада ни следваха по петите.

Миракъл ни посрещна на вратата с решителен поглед на лицето.

— Всичко е наред. Няма нужда от паника.

Опитах се да я заобиколя, но тя блокира пътя ми.

— Няма да стъпиш в тази стая, докато не се измиеш.

Обърнах се към Клей.

— Направи нещо с нея, или аз ще го направя.

Той се ухили.

— Заповядай. Предизвиквам те да опиташ.

— Татко!

Сара Мария се втурна през салона, следвана от племенницата ми Маги. Паднах на едно коляно и отворих ръцете си, за да поздравя дъщеря си.

Тя се плъзна и спря, сбърчи носле в недоволство и поклати глава.

— Първо се измий — каза тя. — Тогава ще те гушна.

От горния етаж се чу болезнен вик и почувствах как кръвта се отдръпва от лицето ми. Миракъл рязко даде заповед на бавачката, която нежно изведе децата и ги придружи обратно в салона. Гледайки ме, тя каза:

— Измий се.

След това повдигна полите си и забърза нагоре по стълбите.

Клей плесна ръка на рамото ми.

— Първо пийни нещо, а после се измий.

Кимнах и го последвах, потъвайки в един стол близо до френските прозорци с изглед към земите около дома ми. Клейтън ми подаде чаша и се засмя.

— Свиквай с това. Аз го направих. Жените може да изглеждат крехки като стъкло, но не са.

— Точно така. — Изгълтах портвайна и протегнах чашата си за още.

Така и не се измих. Пиех, крачех напред-назад, скитах из градините. Набрах голям букет от анемонии и ги вързах с една от панделките за коса на Сара.

Седях на пода пред спалнята, с гръб опрян в стената, очите ми се затваряха плътно всеки път, когато чувах Мария да вика.

А часовете минаваха. До свечеряване къщата се напълни със сенки и бавачката беше сложила децата в леглото.

Гледах лицето на Миракъл всеки път, когато тя излизаше от стаята; забелязах, че говореше тихо на брат ми, запазвайки лицето си толкова безизразно, колкото е възможно.

В полунощ Клейтън уморено се спусна по стълбите, за да ни донесе други питиета. Седях под ореола от светлина от аплика на стената, погледнах надолу към увехналите анемонии в ръката ми.

— Нещо не е наред — казах тихо. — Знам го.

Имай вяра, чух тих шепот.

Огледах се наоколо, очаквайки да открия, че брат ми се е върнал. Не, той не беше тук. Бях сам и явно халюцинирах от твърде много портвайн и притеснение.

Ще ти покажа още чудеса.

Взрях се в тъмнината, смачках анемониите в ръката си и казах:

— Тогава ми покажи, по дяволите.

От долния етаж се чуха възбудени гласове. Скочих на крака, придвижих се към върха на стълбите и погледнах надолу към покритите със сажди и пот лица.

Спомените за онзи страшен ден, когато мината избухна преди близо две години, ме завладяха, отпуснах на парапета, стискайки го, и казах:

— Исусе, господин Стъбс. Какво, по дяволите, се е случило?

— Случило? — На тъмното му лице се разля широка усмивка. — Ние току-що ударихме жила, Ваша Светлост. Да, една много добра жила, както изглежда.

Клейтън застана до мъжа, втренчи се в мен с усмивка и вдигна чашата си в тост.

— За бога, ти успя, кучи сине.

Но новините не ми доставиха удоволствие, нито ме успокоиха. Това не означаваше нищо без Мария.

— Трей?

Бързо се обърнах и видях Миракъл, застанала до отворената врата на спалнята. Преглътнах, търсейки очите ѝ.

Тя се усмихна и почувствах как коленете ми отслабват.

— Искаш ли сега да видиш жена си, Ваша Светлост?

Последвах Миракъл в стаята.

Мария лежеше със затворени очи, лицето ѝ бе влажно от пот, косата ѝ, нишки от злато, отразяваше светлината на лампата. Колко крехка изглеждаше тя! Толкова уморена, толкова бледа. Усетих как сърцето ми се качва в гърлото.

Тогава миглите ѝ запърхаха и сините ѝ очите се отвориха, спряха се на мен и тя се усмихна.

— Ето те и теб — каза тя.

Преместих се в леглото, не бях в състояние да сваля поглед от любимото лице.

— Какво има там? — посочи изтощено с ръка.

— Анемонии. — Положих ги на възглавницата до главата ѝ. —
Страхувам се, че умряха.

Тя обърна главата си и пъхна в тях носа си.

— Не, не са мъртви, любими. Само малко увехнали. Като мен.

Притиснах устните си към нейните и прошепнах:

— Срамежлива анемония, която никога не разкрива устните си,
докато не ги подухне вятъра.

Мария се усмихна в очите ми:

— Искаш ли да се запознаеш със синовете си, Ваша Светлост?

— Син! — Засмях се и докоснах бузата ѝ. — Мария, ти ми даде
син.

Тя поклати глава.

— Не ме разбра, скъпи. Дадох ти *синове*.

Изправих се бавно.

Мария посочи зад мен и аз се обърнах да видя Миракъл с бебе
във всяка ръка. Тя се раздвижи през светлината на лампата, а аз
погледнах надолу към малките розови лица. Шепнещ глас повтори
отново.

Ще ти покажа още чудеса.

Отпуснах се на леглото до жена си. Ръцете ѝ бяха отворени за
мен. Сведох глава към сладките ѝ гърди и затворих очи. Наслаждавах
се на докосването на пръстите ѝ върху бузите ми.

— Съпруже — прошепна тя. — Всичко е наред, защо плачеш?

— Защото те обичам — казах аз. — И ще те обичам вечно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.